RINA KENT

İNTİKAM TAHTI

REN

YAZAR HAKKINDA

Rina henüz beş yaşındayken adı sanı duyulmamış bir filmdeki kötü adama âşık olup adam öldürüldüğünde hüngür hüngür ağlamıştı. Aile üyeleri Rina'nın bunun "adil" olmadığını haykırışını şaşkınlıkla izlemişti.

O zamandan beri, büyüleyici bir şekilde anti-kahramanların, kötü adamların ve toplumun dışladığı kişilerin en sevdiği karakterler olduğunu farkındaydı.

Büyüdükçe, Rina canlı bir hayal gücü ve hikâye anlatma yeteneği geliştirdi. Böylece ahlaki açıdan gri erkeklerin sözcüsü olmak ve onlara hak ettikleri sonu vermek için çalışmaya başladı.

Her şey canavarlarla ilgili hikâyelerle başlayıp ardından söz konusu canavarları sevecek ve kabul edecek kadar cesur kadınlarla ilgili hikâyelere dönüştü.

İNTİKAM TAHTI

RINA KENT

XOXO

Rina

Ay Işığı Kitaplığı

REN

İNTİKAM TAHTI
RINA KENT

Özgün Adı: THRONE OF VENGEANCE
Çeviren: Gamze Belge

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Fulya Yıldız
Redaksiyon: Ceylin İlter
Son Okuma: Hilal Selek
Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Basım Yılı: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8691-33-7
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2026 Ren Kitap
© Copyright 2021 THRONE OF VENGEANCE by Rina Kent

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Park, Fine & Brower Literary Management LLC. / Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

İNTİKAM TAHTI

RINA KENT

Çeviren: Gamze Belge

@ayisigikitap

Geç başlamanızın bir önemi yok.
Önemli olan başlamanız.

YAZAR NOTU

Merhaba okur arkadaşım,

Kitaplarımı daha önce okumadıysan bilmiyor olabilirsin ama ben üzücü ve rahatsız edici olabilecek karanlık hikâyeler yazıyorum. Kitaplarım ve karakterlerim herkesin kaldırabileceği türden değildir.

İntikam Tahtı, bir ikili serinin ikinci kitabıdır ve tek başına okunamaz.

Taht Düeti:

#1 *Güç Tahtı*

#2 *İntikam Tahtı*

Daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

@ayisigikitap

ÇALMA LİSTESİ

Let Down – Palisades
Killing Me – The New Low
Despicable – grandson
I Don't Care – Apocalyptica & Adam Gontier
The Beginning of the End – Klergy & Valerie Broussard
Why You Gotta Kick Me When I'm Down – Bring Me The Horizon
Sweet Disaster – DREAMERS
Bad for Me – FNKHOUSER
The War We Made – Red
Lucid Dreams – Flight Paths & Divisions
Golden Dandelions – Barns Courtney
Rusted From the Rain – Billy Talent
For My Eyes Only – New City
I'm Trouble – WAR*HALL
Eyes That Kill – CooBee Coo
Cold Blood – Dave Not Dave
Secrets – OneRepublic

1. BÖLÜM

Kyle

Beş yaş

Narin eller omzumu okşuyor, sütle balın kokusu burnuma doluyordu.

Çok güzeldi. Tıpkı yaz gibi, havuz kenarında oynamak gibiydi.

Gözlerim yavaşça açıldı. Bir an için beyaz halesi ve yumuşak dokunuşuyla bir melek gördüğümü sandım.

Oysa o sıradan bir melek değildi. O *benim* meleğimdi, diğer çocuklar onu göremesin diye bana özel olarak yaratılmıştı.

Annemdi.

Dudaklarım bir gülümsemeye bürünüyordu ama o benim meleğim olduğundan beri ilk kez, gülümsememe karşılık vermiyordu. Kaşları koyulaşmış, gözlerinin üzerine inmişti ve solgun dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü.

"Gitmemiz gerek, tatlım."

"Ama gece oldu. Kötü çocuklar geceleri dışarı çıkar derdin, anne."

"Evet ama bu sefer değil." Kulağımın arkasındaki uzun saçlarımı okşadı. "Beni takip et."

Etmedim. Sadece ona baktım. Kıyafetleri yanlıştı çünkü o güzel çiçekli elbiselerinden birini giymiyordu. Bu sefer siyah pantolonla ceket giymişti. Hiç de hoş durmuyordu, her ne kadar o dünyanın en güzel kadını olsa da. Cildi bebek ve pamuk şeker gibi yumuşaktı. Saçları sıcak bir yaz günündeki güneş gibiydi. Bazen annemin sırf benimle olmak için güneşten geldiğini düşünüyordum.

Kimse yanan güneşten kaçamazdı, değil mi? Ancak annem her gün benimle olabilmek için bunu yapmıştı.

Burada eğlenmiyordum çünkü bir sarayda doğmuştum. Hayır, annemin her gece bana anlattığı masallardaki saraylar gibi değildi. O gerçek bir saraydı, çok büyüktü, içinde siyah giysili ve ağır metal aletler taşıyan birçok adam vardı.

Babam istediği için beni ve annemi sürekli izliyorlardı. Babam iri bir adamdı. Aynı zamanda bir liderdi ve o oradayken kimse sesini yükseltemezdi.

Babam etrafta olduğunda annem de benimle oynamıyordu. Siyah giysili adamlar, benim bir görevim olduğunu, oynayamayacağımı çünkü oynamanın eziklerin işi olduğunu söylüyorlardı. Yani, görev neydi ki? Yemek değildi çünkü aşçımız bizim için yemek pişirmiyordu. İrlanda'da gittiğimiz yer gibi miydi? Orada insanlar anneme çok kötü davranmışlardı. Onları sevmiyordum.

Sadece annemi seviyordum çünkü o benimle gizlice oynuyordu. Bana ders verebileceği, büyücülerle sihirli devler hakkında hikâyeler anlatabileceği küçük bir çadır bile kurmuştu. Devleri seviyordum, devasa oluyorlardı ve kimse onları yenemiyordu.

Büyüdüğümde, annemi o aptal siyah takım elbiseli adamlardan korumak için bir dev olacaktım.

"Hadi, Kyle. Uslu bir çocuk ol." Sesi ve dudakları titriyordu. Yatağımın yanındaki lambanın zayıf ışığında bile teninin altındaki damarlar görünüyordu. Ona teninin şeffaf olup olmadığını sorduğumda gülmüştü.

Annemin kahkahası dünyadaki en güzel kahkahaydı, tıpkı babamın müzik *CD*'lerindeki o minik sesler gibi. Yaramazlık yaptığım için babam bana bağırırken aklıma gelen şey annemin kahkahası oluyordu. Bana getirdiği öğretmenlerle kalmamamdan hoşlanmıyordu. Onlar aptaldı ve gardiyanlar gibi somurtkanlardı.

Zaten annem daha akıllıydı. Onunla vakit geçirmeyi ve bana yaptığı tüm lezzetli yemekleri yemeyi seviyordum; özellikle turtalarla krepleri.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bilmene gerek yok." Yanında getirdiği çantaya bazı giysilerimi tıkıştırıyordu. "Atla."

"Anne...?" diye sordum, sesim dün gece okuduğumuz kitaptaki küçük elfler gibi korku doluydu. Annemin sesi siyah takım elbiseli adamlar gibi geliyordu.

Odamın kapısının arkasından paltomu kapıp bana giydirdi, ardından beni yakalayarak sıkıca tuttu.

İlk kez bu kadar sert ve soğuk davranıyordu. Sanki babam gibi oluyordu.

"A-Anne... Korkuyorum."

"Korkma, tatlım. Her şey yoluna girecek."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sadece kısa bir gezintiye çıkıyoruz, hoşuna gitmez mi?"

"Ama uykum var."

"Arabada uyuyabilirsin."

"Sabah geri dönecek miyiz?"

"Hayır."

"Neden?" "Tatlım, buradan ve siyah takım elbiseli o kötü adamlardan uzaklarda yaşasak hoşuna gider miydi?"

"Evet!"

"Anne bunu gerçekleştirecek. Uzaklarda, yeni bir evde yaşayacağız."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Yeni bir ev mi?"

"Evet. Hoşuna gitmez miydi?"

"Peki ya babam?"

Bakışları kapıya kaydı, ardından tekrar bana döndü. "Onu dert etme. Sadece sen ve ben olacağız."

"Çünkü sen bir büyücüsün, ben de bir devim?"

"Aynen öyle." Saçlarımı okşadı. "Şimdi sessiz olmanı istiyorum, tatlım."

"Neden?"

"Çünkü bizi durdurmalarını istemiyoruz."

"Siyah giysili adamlar babama söyleyecek, o da kızıp bizi cezalandıracak mı?"

"Evet. Sen çok akıllı bir çocuksun, Kyle. Benim küçük oğlumun bu kadar zeki olacağını biliyordum."

"Merak etme, anne. Seni koruyacağım ve sana yaklaşan herkese yumruk atacağım. Bak, dev ellerim var." Yumruklarımı havaya kaldırdığımda güldü, sesi mutlu geliyordu.

Ayaklarıma sıcak ayakkabıları giydirdikten sonra, annem sırt çantasını takıp beni kucaklayarak bacaklarımı beline dolamamı söyledi.

"Beni asla bırakma, Kyle. Tamam mı?"

"Tamam."

Elini başıma koyarak odamdan çıktı. Evimiz gerçekten devasaydı. Bir tepenin üzerindeydi ve etrafı o kadar çok suyla çevriliydi ki, dalgalar sürekli kayalara çarpıyordu.

Babama bunun bir kavgaya benzediğini söylemiştim ama o bunun bir savaş olduğunu, kazanmak istiyorsam onun izinden gitmem gerektiğini söylemişti.

Daha önce hiç geçmediğim koridorlarda uzun süre yürüdük. Ne de olsa, ben hâlâ bir çocuktum ve babam ofisine gitmemi sevmiyordu.

Annemin sırtında sadece sırt çantası vardı. Sanırım yeni evde fazla kalmayacaktık çünkü babam kızacaktı, sonra da annem üzülecekti.

Başımı omzuna yaslayıp süt ve bal kokusunu içime çektim. Bu benim en sevdiğim kokuydu, her şeyin yoluna gireceği anlamına geliyordu. Sonra sırtını okşadım çünkü titriyordu. Üşüyüp üşümediğini sormak istedim ama sessiz olmamı söylemişti.

Ben de geri çekilip ona gülümsedim. Yüzü solgundu, gözlerinde kırmızı çizgiler vardı ama babamın ofisinde bulunan tablodaki melekler gibi o da bana gülümsedi.

Ona meleklerin ne yaptığını sorduğumda, annem onların saf olduklarını, ışık getirdiklerini ve benim gibi çocukların büyümesine yardım ettiklerini söylemişti. İşte bu yüzden annem benim için yaratılmıştı. O, benim büyümeme yardım edecek melekti, sonra ben onu koruyacak dev olacaktım çünkü devler meleklerden daha güçlüydü, bazen kötü koksalar bile.

Annem bir kapının yanında durdu, dışarıya göz attı, sonra beni daha sıkı sardı ve bahçemize ulaşana kadar sırtını duvara dayayarak yavaşça yürüdü. Uzun çitler ve tellerle çevrili bahçemiz de kocaman bir yerdi. Uzaktan gözetlediğim, amcamın izlediği o ürkütücü dizideki şeytanın boynuzları gibi görünüyorlardı.

Annem bir telin yanında durdu, pantolonundan telefonunu çıkarıp kulağına dayadı. Telefonu dinlerken ayağı hızla yere vuruyordu.

Pat. Pat. Pat.

Telefona odaklandıkça beni daha sıkı sardı, sonra başparmağını ağzına sokup tırnaklarını çiğnedi. Babam bunu yapmasından hoşlanmazdı.

"Aç şunu... aç şunu..." diye mırıldanıyordu. "Lanet olsun."

"Anne, bu kötü bir kelime değil mi?"

"Şşş, Kyle."

"Ama sen kötü olduğunu söylemiştin."

"Özür dilerim, oğlum, bunu söylememeliydim." Gülümsedi. "Anne sadece biraz heyecanlıydı. Beni affet, tamam mı?"

"Tamam. Babamın önünde bunu tekrar etmeyeceğim."

"Aferin oğluma."

"Bahçede ne yapıyoruz, anne?"

"Bir arkadaşımın gelip bizi almasını bekliyorum."

"Bir arkadaşın mı var?"

"Evet." Gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. "Eski bir arkadaşım. Bence onu seveceksin."

"Neden onu daha önce görmedim?"

"Çünkü onu sen doğmadan önce tanıyordum, oğlum."

"Şimdi onunla tanışacak mıyım?"

"Umarım."

"Bizimle büyücü ve dev oyunları oynayacak mı?"

"Onu davet etmeye çalışacağız."

Arkamızdan yumuşak bir ses geldi. Ölü bir yaprağın üzerine konan bir kuş kadar sessizdi ama annem donup kaldı ve parmağını ağzıma koydu.

Sessiz kaldım. Burada kalmak umurumda değildi ama annem gidiyorsa ben de onunla gitmek istiyordum.

"Her şey yolunda," dedi bir adam sert ve kaba bir sesle. Sanırım bu Luke'tu, babamın siyah giyinen sağdıcı. İrlanda'dan buraya kadar gelmişti.

Babam da İrlanda'dan gelen büyük patrondu. Aylar önce oraya gittiğimizde eğlenmiştim ama sanırım annem eğlenmemişti.

Bana kendisinin Kuzey İrlanda'dan, babamın ise Dublin'den olduğunu söylemişti. Anlaşılan Kuzey İrlanda ile İrlanda farklı ülkelerdi ama dilleri birbirine benziyordu. Yine de çok da benzer değildi çünkü babam, annem gibi konuşmamdan nefret ediyordu. Ancak ben annemin konuşma tarzını seviyordum; melekler böyle konuşurdu. Babam hiçbir şey bilmiyordu.

Luke ve sesi kayboldu ancak annem nefesini bırakmadan önce uzun bir süre ağzımı kapatmaya devam etti.

Sonra telefonu tekrar kulağına götürdü. "Hadi... hadi." Gözleri karanlıkta bile parlıyordu. "Ah, şükürler olsun. Neredesin? Evet, arka kapıdayım. Kameraları çoktan kapattım ve birinin farkına varması an meselesi. Sadece birkaç dakikam var. Kyle benimle birlikte."

Bir süre dinledi, sonra soğukta titreyen bir çocuk gibi titremeye başladı. Ben de onun bana yaptığı gibi, onu biraz ısıtmak için minik parmaklarımla yanağını okşadım.

Annem telefona çok dalmış bir hâlde, "O *biliyor*. Bizi öldürmesi çok uzun sürmeyecek," diye fısıldadı.

Biraz daha dinledikçe dudakları soldu. Annemi mutsuz ettiği için konuştuğu adamdan nefret ediyordum. Ona yumruk atacaktım.

"Ne demek saldırıyorsunuz? Söz verdiğin bu değildi. Bana buradan çıkmama yardım edeceğini söylemiştin. Gitmem gerekiyor. İrlanda ve Amerika artık bizim için güvenli değil..."

Evde yüksek sesli patlamalar duyulunca sözünü yarıda kesti.

Pat. Pat. Pat.

Kollarında irkildim ve annem beni sıkıca sardı, telefonda kötü adamla konuşurken yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Kendi vatandaşlarım yerine sana, bir Rus'a güvendim... bana bunu nasıl yaparsın?"

Cevap beklemeden telefonu cebine tıkıştırıp koştu. Patlama sesleri yaklaşıyordu, tıpkı bana ses efektleri yaparken anlattığı hikâyelerdeki gibi.

Titriyor olmasına rağmen, üstünde tel olmayan küçük bir duvara ulaşana kadar durmadı. Ellerimi tutup boynuna doladı. "Sıkı tutun ve bırakma, Kyle."

"Tamam."

Saçlarımı yüzümden çekip gülümsedi ama gözleri yaşlarla doluydu. "Sen çok iyi bir çocuksun, tatlım. Bu dünyaya gelmemeliydin. Seni bu kaosa sokmamalıydım. Anne çok üzgün ama her şeyi düzelteceğim."

Annem, ben ona sarılırken duvara tırmanmaya başladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Amy?"

Annem nefesini tuttu.

Başım, yavaşça sesi takip ederek babama çevrildi. Karanlık gözleri gecede parlıyordu ve insanlara yumruk atmayı sevdiği için parmak eklemlerinden kan akıyordu.

Meleklerin olduğu o tablodaki öfkeli adamlardan birine benziyordu.

Annem aşağı atladı ve ona bakarken beni sıkıca tuttu. "Bırak bizi gidelim, Niall."

"Nereye gitmenize izin vereyim?"

Ona bakmaya çalışıyordum ama annem beni durdurmak için elini başımın etrafına doladı, burnumla ağzımı omzuna bastırdı.

"Zaten biliyorsun."

"Neyi biliyorum?"

"Sadece gitmek istiyorum. Burada güvende değiliz!"

"Güvende değil misiniz? Sana her şeyi verdim. *Her şeyi.* Sen bir hiçtin ve ben senden bir şey yaptım, sen de bana böyle mi teşekkür ediyorsun? Sanırım kimse bir fahişeyi değiştiremez, değil mi?"

"Kyle'ın önünde o kelimeleri söyleme," diye fısıldadı. "En azından onun önünde bana saygı göster."

"Sen bana saygı gösterdin mi? Beni hiç düşündün mü?" diye kükredi. "Al onu, Luke."

Luke beni ondan koparırken annem,"Hayıır," diye çığlık attı.

Tüm gücümle ona tutunmaya çalışsam da Luke çelik gibi kollarıyla beni koparıp aldı. Annemin vurmaları ve çığlıkları kulak ardı ediliyordu. Onu ısırmaya çalıştım ama acıdan yüzünü bile buruşturmadı.

"Anne!" Gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu. Babam ağlamamı sevmediği için elimin tersiyle sildim.

Annem yüzünü silmeye bile tenezzül etmeden bir saniye bana baktı, ardından babama döndü. "Ona zarar verme. *Lütfen.*"

"Bana ihanet ederek ona zarar veren sensin, Amy. Bir kez yetmedi, o yüzden beni iki kez sırtımdan bıçakladın. Şimdi bedelini ödeyeceksin." Babam diğer siyah giysili adamı Patrick'e baktı. "Götür onu."

"Lütfen... lütfen, Niall. Söz veriyorum uslu duracağım. S-söz veriyorum."

"Geçen sefer de aynı sözü vermiştin ama tuttun mu? Benim sana saygı gösterdiğim gibi sen de bana saygı gösterdin mi? Bir fahişe her zaman fahişe kalır dediklerinde dinlemeliydim." Başıyla Patrick'e işaret etti. "Onu kilitleyin."

Siyah giysili adam onu kolundan o kadar sertçe tuttu ki, annem acı içinde yüzünü buruşturdu.

Dudaklarım titrerken Luke'un tutuşuna karşı direndim. "Anne! Anne, gitme! Her zaman benimle olacağını söylemiştin!"

"Kapa çeneni, Kyle," diye azarladı babam.

Genelde dinlerdim ama bu gece dinleyemedim. Bu gece, yeni evimizde olmasa bile, annemin beni kucaklayıp tekrar uyutmasını istedim. Babamın kızmaması için onun yanında kalabilirdik.

"Tatlım." Gözyaşları arasında bana gülümsedi. "Her şey yoluna girecek."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Annem tekrar babama döndü. "Sana anlatacağım."

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Rusların saldırısı hakkında bildiğim her şeyi. Ayrıca, yanında bir hain olduğunu bilmen gerek."

Babam gözlerini kıstı. "Neden sana inanayım?"

"Çünkü o bir tehdit olmasaydı, gitmek istemezdim."

"Bana gerçekten her şeyi anlatacak mısın?"

"Evet ama Kyle'ın yanında kalmama izin vermelisin."

"Bir daha asla kaçmayacak mısın?" Artık kızgın görünmüyordu, sadece... üzgündü. Peki ama neden? Babam asla üzülmezdi.

Annem başını bir kez salladı. "Kaçmayacağım."

"Blöf yapmadığını nereden bileceğim?"

"Kyle'ı asla tehlikeye atmam. Bunu biliyorsun."

"Tamam. Devam et."

Konuşmak için ağzını açtı ama havada yankılanan yüksek bir *patlama* sesiyle ses çıkmadan öylece kaldı.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadan nefesimi ve gözyaşlarımı tuttum. Göğsünün ortasından bir sıvı akıyor, Patrick'in kollarına sendeleyip düşerken siyah ceketi ıslatıyordu.

"A-Anne...?" Sesim kısık, tereddütlüydü. Annem hareket etmiyordu.

"Amy!" diye bağırdı babam, onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Bunu yapan piçi yakalayın!"

Patrick annemi bırakarak ters yöne koştu ama ben ona odaklanmadım. Görebildiğim tek şey, yerde yatıp kıpırdayamayan annemdi. Neden kıpırdayamıyordu? Babamın basınç uyguladığı göğsündeki sıvı lekesi yüzünden miydi?

"Anne..." Ona tekrar seslendim çünkü her zaman cevap verirdi.

Şimdi cevap vermedi.

Başı yana doğru sarktı; kan öksürüyordu. Bu iyiye işaret olamazdı. Annem, insanlar yaralandığında kan aktığını söylerdi.

"Amy... Lanet olsun..." Babam yanağını daha sıkı tuttu. "Benimle kal... Eğer sadece... *kalırsan*, her şeyi affederim."

"K-Kyle..." diye mırıldandı.

Babam Luke'a işaret etti, o da beni onun yanına dikti. Gözleri sanki uyumak istermiş gibi yarı kapalıydı ama bana gülümsedi. "Ç-çok üzgünüm, tatlım. Anne *çok üzgün*."

"Neden?"

"Ç-çünkü seni koruyamadım."

"Koruyacağım." Babam kolunu omzuma doladı. "O yüzden gitme. Tüm bunları yaşamanın sebebi Kyle, o yüzden şimdi ölürsen hiçbir anlamı kalmaz."

"Sen iyi bir adamsın, Niall. Gerçekten öylesin ama aklını bulanıklaştıran kötü elmaların etkisinde kaldın." Elini onun elinin üzerine koydu. "Seninle olmaya karar verdiğim için hiç pişman olmadım. Söz verdiğin gibi bizi güvende tuttun ve... ben... sonsuza kadar minnettar olacağım."

"Amy... gitmene izin yok."

"Eğer beni sevdiysen, Kyle'a iyi bak... Lütfen..."

"Anne..." Küçük elimi ağzına koyup kanı sildim. "Yaralandın mı?"

"S-sanırım öyle, tatlım."

"Kanı temizleyeceğim, böylece yaralanmayacaksın." Ceketimin koluyla silmeye çalıştım ama kan durmadan akıp duruyor, çenesinden aşağı süzülüyordu.

"A-aferin oğluma." Hafifçe gülümsedi. "Sen büyük işler için doğdun, tatlım. Anneciğini gururlandır, tamam mı?"

Babamın dudakları büzüldü. "Öyle konuşmayı kes, Amy."

"Ona göz kulak olur musun, Niall?"

"Uyanır uyanmaz bunu kendin yaparsın."

"Onu düzgün yetiştireceğine söz ver. S-söz ver."

"Yapacağım."

Yanağından bir gözyaşı süzülürken dudakları bir gülümsemeyle donup kaldı. "Teşekkürler..."

Bir kez gözlerini kırptı, ardından tamamen durdu; gözleri kocaman açılmıştı ama bana bakmıyordu.

"Anne!" diye bağırdım. "Anne!"

"Siktir," diye mırıldandı babam, hâlâ annemin göğsünü tutuyordu. "Lanet olsun!"

"Neden annem kıpırdamıyor?" diye çığlık attım. "Yardım et ona! Yaralandı."

Omzumu sıktı, sanki kemiklerimi ezmek üzereymiş gibiydi. "Üzgünüm, evlat. Çok üzgünüm."

"Özür dilemeni istemiyorum. Annemin hareket etmesini istiyorum."

"Onu odasına götür, Luke."

"O kadar acele etme." Tanıdık ses arkamızdan geldi.

Babam arkasını döndü ama çok geç kalmıştı. Havada bir *pat* sesi yankılandı ve babamın beyaz gömleğinde kırmızı bir leke patladı. Sersemleyip yüzü çimlere çarptığında eli omzumdan düştü.

"B-Baba...?"

Annemin üzerine yığılmış hâlini izledim ama ikisi de kıpırdamıyordu. Sanki uyuyorlarmış gibiydiler ancak gözleri açık ve her yerleri kan içindeyken uyuyor olamazlardı, değil mi?

Kanın gitmesi gerekiyordu.

Hepsinin.

Luke'a onlara yardım etmesini söylemek için arkamı döndüm ama biri yüzüme bir yumruk attı. Vücudum geriye savrulurken güm diye yere düştüm.

Görüşüm annemle babamın arasında gidip geldi, gözlerimi onlardan ayıramadım. Eğer uyursam, sabahleyin orada olacaklardı, değil mi?

"Bu delikanlıya ne yapalım, patron? Öldürelim mi?" diye sordu siyah giysili adamlardan biri.

"Evet, tabii ki. O, halletmemiz gereken bir yük," diye cevapladı diğeri.

"Hayır." Babamı vuran adam, karanlık gecede gözleri parlayarak sözlerini kesti. "Onun için daha iyi planlarım var."

2. BÖLÜM

Kyle

Günümüz

Anıların hücumunu uzaklaştırmak için gözlerimi bir anlığına kapattım.

O gece kaderim çizilmişti.

Sadece anne babamdan mahrum kalmamış, beni dünyadan koruyan iki kişiyi de kaybetmiştim. Felaket acımasızdı ve hiçbir uyarı olmadan gerçekleşmişti.

Ancak bu hayatımın sadece başlangıcıydı, gölgeye dönüşmemin başlangıç noktasıydı.

Bu son değildi.

Hayat acımasız olabilirdi ama ben ölmemiştim. Bana gölge olup hepsinin boğazını tek tek kesmem için ikinci bir şans verilmişti.

Çok yaklaşmıştım.

Neredeyse otuz yıl sonra, annemi gururlandırmaya çok yaklaşmıştım. Bir canavardan beter olmuştum. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir canavardım ve onun ölümünün arkasındaki kişiler, annemle babamın bedenlerinden akan kanın bedelini ödeyeceklerdi.

Sadece benimkiler, yani İrlandalılar değildi. Ruslar da vardı. Annemin güvendiği, bizi oradan çıkarmak karşılığında bilgi verdiği adam... O, anneme ihanet etmişti ve ölümünün arkasındaki ana nedenlerden biriydi.

Bu, babamı soğukkanlılıkla öldürüp gücünü ele geçiren İrlandalı piç kurusu kadar affedilemez bir şeydi. Beni, büyük planlarının önüne çıkmamam için sanki bir böcekmişim gibi bir kenara atmıştı.

Şimdi başına ne geleceği konusunda endişeliydi ama bu sadece başlangıçtı.

İrlandalılarla Ruslar çatışacak, sonunda birbirlerini yok edeceklerdi. Ben orada durup her saniyesini izleyecektim.

Yani evet, mesele hiçbir zaman güç, kardeşlik ya da kimin hüküm süreceği değildi. Bunları ya da herkesin birbirinin arkasından kurduğu komploları umursamıyordum.

Mesele intikamdı. *Adaletti.*

Can karşılığında can, kan karşılığında kan; inandığım tek felsefe buydu. Hayatta kalmış olabilirdim ama o gece ailemle birlikte içimdeki büyük bir parça, çocukluğum ve tüm lanet hayatım da vurulmuştu.

Flame ile görüşmem bittikten sonra ceketimi giyip aynanın önüne geçtim. Genelde Rai yanıma gelip ceketimi ya da gömleğimin yakasını düzeltirdi çünkü ona göre hiçbir şey yeterince mükemmel değildi.

Dünyaya gösterdiği sakin görüntüsüne rağmen, Rai titizdi ve hazırlıksız yakalanmayı sevmezdi.

Her şey açığa çıktığında, muhtemelen benimle dişini tırnağına takarak savaşacaktı ama ben buna hazırdım. Başından beri hazırdım.

Bugün, Rusları terk etmeden önce onlarla yapacağım son toplantılardan biri olacağı için kendimi düzgün göstermeye özen gösterdim.

Ancak *onu* terk etmeyecektim. Karımı.

Bu evliliğin mümkün olan en alışılmadık şekilde başlamış olması önemli değildi. Yine de gerçekti ve o da bunu kabul etmişti. "Evet," diyerek mühürlemişti. O sözler, onun asla bilemeyeceği kadar çok şey ifade ediyordu.

Öldürdüğüm ve yalnız bir kurt gibi dolaştığım o eski hayatıma dönmeyi planlamam da önemli değildi. Bu seferki tek fark, Rai'nin yanımda olacağıydı.

Her adımda bana direneceğinden hiç şüphem yoktu. Kardeşlikten ne kadar nefret etsem de ve kimse kalmayana kadar onu yok etmeyi planlasam da, Rai onu evi olarak görüyordu.

İkiziyle yer değiştirme ya da ortadan kaybolma şansı vardı ama yapmamıştı. Yarısı ona saygısızlık eden, diğer yarısı ise onu mahvetmek için komplo kuran o çürümüş yeri seçmişti.

O kadının sadakati şaka değildi. Onu Nikolai Sokolov'un mirasını terk etmeye ikna etmek kolay olmayacaktı ama bir yolunu bulacaktım.

Kendimi düzgün göründüğüme ikna ettikten sonra çıkışa yöneldim. Kapıyı açar açmaz, güçlü bir önsezi yüzüme çarptı.

Bir şeyler yolunda değildi. Ne olduğunu ya da neden tam da şu anda geldiğini bilmiyordum ama orada olduğunu biliyordum.

Bunca zamandır beni hayatta tutan içgüdümü görmezden gelmem imkânsızdı. Katiller içgüdülerini göz ardı etmeye başladıkları anda ölürlerdi. Bu kadar basitti.

Ruslar bir şey mi anlamıştı acaba?

Sergei'yi kurtarmak için bedenimi feda ettikten sonra benden şüphelenmeleri imkânsızdı. Bu hareket, kasıtlı olmayıp sadece Rai'yi korumak zorunda kalmamın bir sonucu olsa da, onların sadakat defterinde bir anlam ifade ediyordu.

Merdivenlerin tepesinde adımlarım yavaşça durdu. İlk başta, tam önümde olmasına rağmen gördüklerime inanamadım.

Bu his, o gerçeküstü kâbuslardan birinde sıkışıp kalmış gibiydi ve tek çıkış yolu başka bir kâbustu. Belki de hayatımın en karanlık gecesiyle ilgili daha önce gördüğüm o anı, beni tekrar rahatsız edip kanla dolu başka bir kara deliğe sürüklemek için geri dönüyordu.

Bir kez, iki kez gözlerimi kırptım ama önümdeki manzara kaybolmadı.

Neden uyanmıyordum?

Gözlerimi bir saniye kapattıktan sonra açtım ve manzara sanki ilk kez görüyormuşum gibi beni vurdu. Sanki hayatı elinden alınırken sadece durup bakabilen o beş yaşındaki çocukmuşum gibi.

Rai merdivenlerin dibinde yatıyordu, başı yana eğilmişti ve uzuvları kırılmış gibi doğal olmayan açılarda yayılmış durumdaydı. Ancak nefesimi kesen bu değildi. Nefesim kesen şey, onun kıpırdamamasıydı.

"Rai..." diye fısıldadım ama bir işe yaramadı. "Rai!"

Merdivenlerden aşağı koştum ve hareketlerimin şiddetinden neredeyse düşüyordum. Hareketsiz bedeninin yanında diz çökerek yavaşça elimi omzuna koydum.

Göğsü güçlükle inip kalkıyordu.

Kahretsin.

Merdivenlerden düşmüş olmalıydı ama bunu nasıl duymamıştım? Artık bunun önemi yoktu, önemli olan oydu.

Onu kollarımda taşırken, ağır yaralanmış olma ihtimaline karşı onu fazla hareket ettirmemeye çalıştım.

Yüzü solgundu, dudakları aralıktı ve sanki kendini tırmalamış gibi avuç içlerinde kan vardı.

"Ne oldu?" Ruslan bana doğru koştu, ardından Katia geldi, ikisinin de dikkati kollarımdaki Rai'deydi.

"Arabayı getir," diye bağırdım. Ambulansı beklemek daha iyi olurdu ama bunun için vaktimiz yoktu.

"Peki, efendim." Evden fırlayıp çıktı. Katia'yla peşinden gittik ve o benim için kapıyı açtı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bunu benim sana sormam gerekir. Neden onun yanında değildin?"

"Bana bir iş vermişti, Ruslan da arabayı hazırlıyordu."

Siktir.

Arka koltuğa oturdum ve Katia, ön koltuğa kaymadan önce Rai'nin başını kucağıma yerleştirmeye yardım etti.

"Bizi hastaneye götür," dedim Ruslan'a. "*Hemen.*"

Araba, lastiklerin gürültülü bir çığlığıyla evden ayrılırken, dikiz aynasından gelen baş sallaması tek yanıtım oldu.

İşaret parmağımı Rai'nin burnunun altına sürdüm. Nefes alıyordu, yavaşça ama alıyordu. Ancak bilinçli olduğuna dair hiçbir işaret göstermiyordu.

"Lanet olsun, Rai."

Ruslan, sanki bir kovalamacadaymış gibi arabaların önünü keserek trafikte hızla ilerlerken, ben de onu sabit tutmaya çalıştım.

Katia, Rai'nin hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istercesine bize bakıp duruyordu. Ben de öyleydim. Her fırsatta nabzını kontrol ettim.

O anda, nefesini hissetmeden önce, kalbim sanki uzun zamandır çalışmamış ve şimdi yeniden hayata dönüyormuş gibi çok yüksek sesle çarpıyordu.

Bu acı verici bir histi: kalbinin küllerinden yeniden doğması ama bu değişimin ardındaki kişinin bunu görmemesi.

"Rai, hadi ama. Daha başlamadık bile, şimdi mi pes ediyorsun? Sen korkak değilsin, değil mi?"

Yüzündeki dağınık saçları elimle düzelttim. Yatak odamızın dışında saçlarını her zaman toplardı ama şimdi, muhtemelen düşme yüzünden, tokası gevşemişti.

Elini elimde tuttum, nabzı her saniye zayıflamaya devam etti. Durum kötüydü.

"Daha hızlı, Ruslan."

"Peki, efendim." Gaz pedalına bastı, ben de Rai'nin düşmemesi için onu sıkıca tuttum.

Alnım alnına değdi, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Kokusu, tıpkı kendisi gibi gül, narenciye ve egzotik bir şeyin karışımıydı. Eskiden kokusu bana huzur verirdi ama şimdi içimi korkunç bir dehşetle dolduruyordu.

Korkunun kolları boğazımı sıktı, nefesimle akıl sağlığımı elimden aldı. Onu bir daha koklayamayacağım düşüncesi tüm vücudumu dondurdu.

Araba, bir gıcırdamayla acil servisin önünde durduğunda Katia kapıyı açmak için dışarı koştu. Rai'yi kollarımda taşıyarak içeri daldım.

"Merdivenden düştü," dedim bize koşan hemşirelere. "Ne yapmanız gerektiği umurumda değil. Onu bana geri verin."

Hemşirelerden biri bana, ardından Ruslan'ın iri cüssesine ve Katia'nın soğuk bakışlarına baktı. Ne tür insanlar olduğumuzu anlamış olmalıydı ki, kısa bir baş sallamayla onay verdi.

İsteksizce onu tekerlekli yatağa yatırdım ve bizim girmemize izin verilmeyen muayene odalarından birine götürmelerine izin verdim. Oraya dalıp girebilirdim ama bu onların dikkatini Rai'den uzaklaştırırdı. Tüm dikkatlerinin ona odaklanmasına ihtiyacım vardı.

Ruslan ve Katia ile birlikte bekleme salonunda kaldım. Salon beyazdı, antiseptik ile ölüm kokuyordu. İnsanların düşündüğünün aksine, ölüm çürümüş bir şey değildi. Hastane kokusu kadar temiz olabilirdi.

Bir süre sonra, Katia ve Ruslan sıradan yeşil sandalyelere oturdular. Ben oturmadım. Rai'yi merdivenlerin dibinde yatarken gördüğüm andan beri beni saran adrenalin dalgası hâlâ tenimin altında atıyordu.

Bu, kurşun yarasının göğsümde bıraktığı yanma hissinden farklıydı.

Beklemek sonsuza kadar sürdü. Muhtemelen yarım saatti ama sanki lanet olası yıllar gibi geldi. Alanın bir ucundan diğer ucuna, kapana kısılmış kanlı bir hayvan gibi gidip geldim.

Hiçbir şey yapamamam lanet beynimi altüst ediyordu. Bu, o zamana çok benziyordu; anne babamın ölümünü izlediğim ve boşuna hareket etmelerini beklediğim zamana.

Hayır. Bu sefer karar aynı olmayacaktı.

"Nasıl düştü?" Ruslan'ın Katia'ya fısıldadığını duydum.

"Ben nereden bileyim?" diye mırıldandı Katia. "Dışarıdaydım, hatırladın mı?"

"Hanımefendinin merdivenlerden düşmesi mantıklı değil. Bu ona göre bir şey değil."

"Biliyorum. Tabii..."

Tamamen ona doğru döndü. "Ne?"

"Sence... Sence biri onu itti mi?"

"Bu da ne halt demek oluyor?" diye bağırdım onlara dik dik bakarak.

Onlar da bana dik dik baktılar. Ruslan'la Katia benden hoşlanmadıklarını hiç saklamadılar. Muhtemelen Rai'nin onlara benim hakkımda anlattığı hikâyeler yüzünden ya da onu biraz fazla kontrol ettiğimi düşündükleri içindi. Belki de son zamanlarda onun zamanının çoğunu ben işgal ettiğim içindi; artık oturup onlarla oynayamıyor veya birlikteyken ne halt ediyorlarsa onu yapamıyorlardı.

Yine de kardeşlik hiyerarşisi nedeniyle bana saygı duymak zorundaydılar, bu yüzden bana ters ters bakmadılar ya da beni görmezden gelmediler.

Ruslan sessiz kaldı. Dokuz yıl önce ikimiz de Rai'nin koruması olduğumuzdan beri yüzü hep ifadesizdi.

"Sadece hanımefendinin merdivenlerden düşmesi bana tuhaf geliyor," dedi Katia, sanki bu çok normalmiş gibi.

"Bu sana neden itildiğini düşündürdü?" Uzun yürüyüşümü durdurup ona döndüm.

"Çünkü öyle hissediyorum."

"*Öyle hissediyorsun?*"

"Bu bir içgüdü."

Bir içgüdü. *Siktir.* Bu, daha önce odadan çıktığımda hissettiğim içgüdünün aynısıydı.

Eğer bu gerçekten birinin işiyse, bunu öğrenecektim. Öğrendiğimde, o kişi lanet günlerini saymaya başlamalıydı.

Muayene odasının kapısı kayarak açıldı ve doktorun yanına koşarak kapının önünde onunla buluştum. Maskesini çıkardığında, ince üst dudağının üzerindeki yağlı cilt ile ter damlacıkları ortaya çıktı.

"Durumu nasıl?" diye sordum.

"Boynunu incitmiş ve kafasını çarpmış, hafif bir darbe olsa da bayılmasının sebebi muhtemelen buydu."

"Peki? Durumu iyi mi?"

"Şey, evet, öyle düşünüyoruz."

"*Öyle düşünüyoruz* da ne demek?"

"Siz kocasısınız, değil mi?"

"Evet."

"İçeri gelip kendi gözlerinizle görseniz daha iyi olur ama lütfen onu strese sokmayın."

"Uyandı mı?"

"Evet. Az önce gözlerini açtı."

Rahatlama hissi üzerime devasa bir dalga gibi çöktü ve bir an durup, bu hissi yanıp tutuşan ciğerlerime çektim.

Yaramın maruz kaldığı zorlamayı umursamadan doktoru itip geçerek içeriye koştum.

Rai yatakta yatıyordu. Yanaklarına biraz renk gelmişti ama hâlâ solgundu. Gözleri cansız ve ışıksız görünüyor, tavana bakıyordu.

"Rai! İyi misin?" Yatağının yanındaki sandalyeyi görmezden gelip yatağın üzerine oturdum. Lanet olası solgun, narin elini tuttum ve ölüm kokan bir yerde değilmişiz gibi davrandım.

Onu buradan bir an önce çıkaracaktım.

Başını bana doğru çevirerek bir saniye fazla süre bana baktı. Gözlerini kırpmıyordu ama bakışları odaklanmamıştı.

Mavi gözleri bir zamanlar parlak ve ifade doluydu. Oysa şimdi balmumu bebek gibi duygusuzdu.

Ne halt oluyor?

"Hey, prenses. İyi misin? Konuş benimle."

Soluk dudakları büküldü ve beni ikiye bölen şu sözleri mırıldandı: "Sen kimsin?"

3. BÖLÜM

Kyle

Şaşkınlıktan dilim tutuldu.

Uzun, dayanılmaz bir sessizlik oldu.

Rai az önce bana kim olduğumu mu sormuştu, yoksa ben bir şekilde aklımı mı kaçırmıştım?

Onu sıkıca kucaklayıp bu sabahın hiç yaşanmamasını, ikimizin de unutmasını sağlamak istedim ama baskı yapmamaya özen göstererek omzuna nazikçe dokundum.

Rai irkilirken ilk kez gözlerinde belirsizlik akıntısı gördüm. Daha önce gözlerinde hiç böyle duygular görmemiştim, sanki okyanustaki ateş gibiydiler. Ne kadar dönüp rüzgârı kucaklasalar da sonunda boğulacaklardı.

"Neden bana dokunuyorsun? Kimsin sen?"

"Adım Kyle. Ben senin kocanım."

Başını hafifçe salladı. Daha fazla sallamak istiyormuş gibi görünüyordu ama yumuşak boyun destek bandajı onu engelliyordu. "Seni tanımıyorum ve sen kesinlikle kocam değilsin."

Sesimi yumuşatırken, sıcaklığını hissetmek için omzundaki tutuşumu sıkılaştırdım. "Benim, Rai."

Göz teması kurdum çünkü şu anda Rai'yle her zaman kurduğum o bağı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Dünyanın ondan beklediği kadın olmak için kıyafetlerini değiştirip saçlarını toplayabilirdi ama gözlerinin derinliklerine baktığımda, daha fazlası için yanıp tutuşan o yanını, tutku ihtiyacıyla yükselen alevleri görüyordum.

Bugün değil.

Bugün, sanki ateşle alevler denizde boğulmuş gibi, aramızdaki bağ kopmuştu. Göz bebekleri büyümüştü ve o, kollarımda tahta gibi sertleşmişti.

Sanki beni hiç tanımıyormuş gibiydi. Sanki ona tamamen yabancı biri dokunmuş gibiydi.

"Bırak beni." Sesinde bir korku tonu vardı.

Parmaklarım omzuna battı, belki de şu anda içimden geçen duyguların etkisiyle pek nazik değildim ama olabildiğince sakin konuşmaya çalıştım. "Rai, kafan karışmış olabilir ama ben gerçekten kocanım."

"Bırak beni!" diye bağırdı. "İmdat! Bana zarar vermek istiyor. Biri bana yardım etsin!"

Ne halt oluyor? "Sana asla zarar vermem."

Doktorla hemşire içeri daldı ama ikisine de sert bir bakış attığımda kapının yanında kaldılar. Ruslan'la Katia da geldi, gözleri Rai'yi dikkatle inceliyordu.

"Yardım edin." Kurtulmaya çalıştı ama hareket etmesine izin vermedim.

"Benden kurtulmak için başkalarından yardım istemeyi bırak," diye bağırdım, öfkem beni ele geçirmişti. "Tam tersi olması gerekir."

İrkildi ama dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

"Bir hastayla böyle konuşamazsınız," diye azarladı doktor.

"Siktir git. Karımla nasıl konuşacağımı sen söyleyemezsin."

"Y-yardım edin," diye fısıldadı Rai, gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Lütfen yardım edin, lütfen."

Bu tanıdığım Rai değildi. Ağladığını görmelerine izin vermek bir yana, o asla başkalarına yalvarmazdı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı, hanımefendi?" Ruslan'ın kararsız bakışları bana kaydı, ardından tekrar ona döndü.

"Bu insanlar da kim?" Üçümüz arasında bakışlarını gezdirdi, sonra tek kurtuluşuymuş gibi korumasına döndü. "Ruslan?"

"Evet, hanımefendi?"

Öfke nöbeti geçirecek bir çocuk gibi derin bir nefes aldı, ardından tekrar nefes verdi. Sesi histerik bir hâl aldı. "Onları buradan çıkar! Hepsini dışarı çıkar!"

"Hanımefendi." Doktor ona yavaşça yaklaştı. "Sakin olmanız gerekiyor."

Ona dokunmaya çalıştı ama ben bileğini yakalayıp geriye doğru bükerek acı içinde yüzünü buruşturmasını sağladım.

Bu, Rai'nin daha yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu. "Çıkın! Çıkın!"

"Efendim." Doktor direndi ama benimle kavga etmeyecek kadar akıllıydı, bu yüzden onu bıraktım. Eğer tuhaf bir şey denerse, o lanet bileğini kırardım. "Gitseniz daha iyi olur."

"Hayır."

"Gitmezseniz, panik atak geçirebilir."

"Siktir et. O benim karım ve yanından ayrılmayacağım."

"Beyefendi, burada kalmanız onun yararına değil."

"Dışarı... Dışarı..." Titremesi daha da şiddetlendi ve dudakları çok solgundu. O, bu tür şiddetli içgüdüsel tepkiler veren bir tip değildi ama yine de sinir krizi geçirmenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Bunun sebebi ben olamazdım.

Onu kucaklamaktan daha çok istediğim hiçbir şey olmasa da onu bırakmam gerekiyordu. Sadece bir süreliğine.

Onu bırakıp ayağa kalkmak ve geri çekilmek tüm gücümü aldı.

Yatağından uzaklaştığımda bile bana bakmaya devam etti ve Ruslan'la Katia'ya benimle birlikte çıkmalarını işaret ettim.

"Ruslan..." diye seslendi. "K-kal."

"Evet, hanımefendi."

Neden lanet olası onu çağırıyordu da beni çağırmıyordu? Katia bile şaşırmış görünüyordu ama benimle birlikte dışarı çıktı.

Doktor ve hemşire Rai'nin yanında kaldı, yatıştırıcı bir ses tonuyla onunla konuştular. Göğsünün yavaşlayan inip kalkışına bakılırsa, bu onu bir şekilde sakinleştirmeyi başarmış gibi görünüyordu.

Kapı eşiğinden izlemeye devam ettim, gözlerimi ayıramadım. O kadar yumuşak ve kırılgan görünüyordu ki, tek istediğim elini tutup onu korumaktı.

Hemşire onunla konuşmaya devam ederken doktor dışarı çıktı. Onu yakasından yakalayıp duvara yapıştırdım. "Ona ne halt oluyor?"

"Efendim, beni bırakmazsanız konuşamam."

Onu iterek uzaklaştırdım. "Konuş."

Boynunun arkasını ovuşturup yakasını düzeltti. "Bayan Sokolov seçici hafıza kaybı yaşıyor gibi görünüyor."

"Düştüğü için mi?"

"Evet, düşmenin beyninde bir şişmeye neden olduğunu ve bu yüzden hafıza kaybı yaşadığını düşünüyoruz."

"Seçici dediniz, bu hafızasını yakında geri kazanacağı anlamına mı geliyor?"

"Hayır, seçici demek hafızasının bir kısmını kaybettiği anlamına geliyor."

"Hangi kısmını?"

"İlk sorduğumuz sorulara göre, son on yılda olan her şeyi unutmuş gibi görünüyor."

"*Ne?*"

"Bayan Sokolov on sekiz yaşında olduğuna inanıyor. Sonuç olarak, son on yılda olan olayları hatırlamıyor. Bu, o dönemde tanıştığı insanlar için de geçerli."

On yıl önce onu tanımıyordum. Beni bir yabancı sanmasına şaşmamalıydı. "Hafızasını nasıl geri kazanabilir?"

"Maalesef, hafıza kaybının tedavisi yok. Neyse ki, tamamen geri dönüşümsüz değil. Eğer *destekleyici* bir aile ve arkadaş çevresi varsa, bazı şeyleri hatırlayabilir." Destekleyici olma konusunu vurgulamasını kaçırmadım. Bu pislik, boğazlanıp öldürülmeye tam iki saniye uzaklıktaydı.

"Hatırlaması ne kadar sürer?"

"Bunun kesin bir cevabı yok. Birkaç gün de olabilir, birkaç on yıl da. Büyük olasılıkla, o kayıp anılarını asla geri kazanamayacak."

Siktir!

"Bir şey daha var," dedi doktor.

"Ne?"

"Dış dünyaya geri dönebilmesi için bu dönemde sabır ve özen gösterilmesi gerekiyor. Onun için her şey değişti. On yıl, onun yaşındaki bir kadın için önemli bir zaman aralığı."

Keskin bir şekilde başımı salladım. "Peki fiziksel olarak iyi mi?"

"Birkaç gün içinde iyileşmesi gereken boyun incinmesi dışında ciddi bir yaralanması yok."

En azından güvendeydi. Beyniyle başa çıkmanın bir yolunu bulurdum.

Doktoru görmezden gelerek, yanından geçip Rai'nin odasına doğru ilerledim.

"Efendim?"

"Ne?" Durdum ama arkamı dönmedim.

"İçeri girmemeniz daha iyi olur. Size karşı şiddetli bir tepki gösterdi ve kafası çok karışıkken panik atak geçirirse, bu ciddi sağlık sorunlarına yol açabilir. Lütfen onunla temasınızı sınırlayın, en azından şimdilik."

Yumruklarımı iki yanımda sıktım ama içeri girmedim. Ben odasının önündeki bir sandalyeye çökünce doktor ayrıldı.

Ondan uzak durmamın imkânı yoktu ama aynı zamanda onun sağlığını tehlikeye atamazdım.

Pencereden izlemeye devam ettim. Ruslan yatağının yanında duruyordu, iki eli de önündeydi. Onu, beni ve Katia'yı reddettiği gibi reddetmemesinin sebebi, açıkça onun on yıldan fazla bir süredir yanında olmasıydı.

O ve Vladimir her zaman oradaydılar, lanet gölgeler gibi.

"Katia," diye seslendim, gözlerimi Rai'den ayırmadan. "Gidip kıyafetlerini ve hastanede kalması için ihtiyaç duyacağı her şeyi getir."

Gitmek için kıpırdamadı bile.

"Ne bekliyorsun? Davet mi?"

"Eve gidip dinlenmek ister misiniz? Yaralarınız acıyor olmalı," dedi Katia. "Ben burada nöbet tutarım."

"Ben iyiyim." Geçiştirircesine elimi salladım. "Eve git ve o küçük haylaz Peter'ı getir. Sergei'den taburcu olana kadar buraya daha fazla koruma göndermesini iste ama Vory üyelerine onun durumu hakkında hiçbir şey söyleme. Rai, bu zayıf hâlini onların görmesini istemezdi."

Kafasını salladı ve hastaneden fırlayarak çıktı.

Rai şu anda beni görmek istemese de umurumda değildi. O beni görmek isteyene kadar buradan ayrılmayacaktım.

Onu merdivenlerin dibinde yatarken gördüğümden beri göğsümde atan şey, patlamaya hazır bir volkan gibi yanıyor ve gürlüyordu.

O ateşi söndürmenin tek yolu oydu.

Benim Karım.

Benim Rai'm.

Hastanede üç gün geçirdik.

Tomografi taramaları, analizler ve doktorların kafalarına ne gelirse yaptıkları işlemlerle dolu üç gün. Hiçbiri onun hafızasını geri getirmeye yetmiyormuş gibi görünüyordu.

Ne zaman yanına yaklaşsam, bana bağırarak gitmemi söyledi. Gitmediğimde ise nefes nefese kalıp ağlamaya başladı.

Bunu her yaptığımda -o beni kovarken ben onun yanında kalmakta ısrar ettiğimde- Ruslan'la Katia sanki beni parça parça keseceklermiş gibi bana öfkeyle baktılar. Onların da doktorların da canı cehenneme. Kimse beni karımdan uzak tutamazdı.

Katia'yı yavaş yavaş ikinci koruması olarak kabul etti ama en çok Ruslan'a baktı, muhtemelen onu net bir şekilde hatırladığı için.

Uyandıktan sonra büyükbabasını sordu. Ruslan ona öldüğünü söylediğinde, bütün gece ağladı.

Kapının yanında oturuyor olmama rağmen, uzun süre ağladıktan sonra gelen hıçkırıklarını ve derin nefes alışlarını duyabiliyordum.

Bütün gece sessizce onu dinledim ve uykuya daldığında sessizce içeri girip karanlıkta uyuyan hâlini izledim. Onu kucaklamak, yanaklarındaki gözyaşlarını silmek istedim ama uykusu çok hafifleşmişti. Ona dokunduğumu fark ederse ortalığı birbirine katardı.

Bu yüzden gecenin çoğunu lanet bir sapık gibi sessizce izleyerek geçirdim.

Ben hariç çoğu insanı hatırlaması ve kabul etmesi, beni yavaş ama emin adımlarla asit gibi kemiriyordu.

O pislik Damien onu ziyarete geldiğinde ona dostça davrandı. Katia sessiz kalsa da seçkin grup onun hastanede olduğunu öğrendi ve sonunda hafıza kaybını da öğrendi. Elbette, Sergei'yle Vlad da geldi. Onlara söylediği tek şey yaşlandıklarıydı.

Sergei bana bebek hakkında sordu, ben de her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Doğal olarak, bu konuda onunla konuşmak istememişti çünkü bu durumda onu korkuturdu.

Hamile olmadığı için doktor bu konuda hiçbir şey söylemedi, bu yüzden Rai'nin hâlâ hiçbir fikri yoktu ve umarım hafızasını geri kazanana kadar bu şekilde kalması en iyisiydi.

Rai'nin kazası Sergei'nin planlarını altüst etmişti, kırışık gözlerinde geleceğe dair şüpheyi görebiliyordum. Rai, *V* Şirketi'ni ayakta tutuyordu. Eğer hayatının son on yılını ya da bununla birlikte gelen eğitimi ve deneyimi hatırlamazsa, kardeşliğin İrlandalılarla savaşını finanse etmesinin imkânı yoktu.

Bu meşru bir endişeydi ama bunların hiçbiri umurumda değildi.

Kirill şu anda en yakın koruması Aleksander ile içerideydi. Damien ona gelmemesini söylememe rağmen yine de gelmişti. İçeri girerken bana orta parmağını gösterdi.

Kirill, en büyük düşmanının gerçekten işin dışında olduğunu ve uzun vadede kendisine zarar vermeyeceğini teyit etmek için buradaydı. Damien ise, benimle ilgili hiçbir şey hatırlamamasından fazlasıyla keyif alan lanet bir sülük gibi davranıyordu. Söylemeye gerek yok, ben de girişte durup konuşmalarını dinledim.

İki lider, onun iki yanında rahatça otururken Ruslan, Katia, Aleksander ve Damien'in koruması duvar kenarında duruyordu.

"Burada ne işin var, Kirill?" Rai küçük bir bıçakla elmasının kabuğunu yavaşça soyuyordu. Oturmuş durumdaydı, önünde hastane maşası vardı. Neyse ki, boynundaki atele rağmen daha sağlıklı görünüyordu. "Beni ziyaret edecek kadar yakın olduğumuzu bilmiyordum."

Kirill, orta parmağıyla gözlüklerini düzeltti. "Değiliz ama sen Damien'le de yakın değildin."

"Hey, şerefsiz." Damien parmaklarını şıklatarak ona seslendi. "Kapa çeneni ve siktir git."

"O katlanılabilir." Başparmağını Damien'e doğru uzattı, sonra dikkatini Kirill'e çevirdi. "Sen değilsin."

"Akıllıca. Gerçekten çok akıllıca." Damien bir sigara çıkardı ve ağzına taktı.

"Hastanede sigara içilmez." Rai onu azarladı, ardından kaşlarını çattı. "Ne zaman saçını kestirdin?"

"Geçen hafta. Beğendin mi?" Yine de sigarayı yaktı.

"Seni yaşlı bir adama benzetmiş."

"Ben yaşlı bir adamsam, sen de yaşlı bir kadınsın, Rai. Kirill de... antika."

Buna kıkırdadıktan sonra Kirill'e bir göz attı. "Bana ziyaretinin nedenini söyleyecek misin?"

"Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Bunu yapamaz mıyım?"

"Buna kanacağımı mı sandın?"

"Centilmen olabilirim, Sokolov."

"Belki paralel bir dünyada ama o durumda bile buna inanmazdım."

"Ah." Damien güldü. "Ona biraz daha ver, Rai. Poker suratının ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum."

Kirill onu görmezden gelerek vücudunu Rai'ye doğru çevirdi. "Hatırlamadığını duydum."

"Hatırlamıyorum. En azından son on yılı," dedi sessizce, ardından küçük bir elma parçasını çiğnedi.

"Bu, kulübüme gelip bayılana kadar içtiğin ve sonra deli gibi tek başına dans ettiğin zamanı hatırlamadığın anlamına mı geliyor?"

"Ben asla böyle bir şey yapmam!" Başını eğen Ruslan'a baktı.

Bir dakika... bunu mu yaptı?

Benden başka birinin Rai'yi sarhoşken gördüğü düşüncesiyle yumruğumu sıktım. Sarhoş olduğunda o kadar gevşiyor ve sevimli oluyordu ki.

"Evet, yaptın." Kirill başını yana eğdi. "Ayrıca gitmedin, geceyi orada geçirmekte ısrar ettin. Yukarıdaki odalardan birinde bayıldın."

"Öyle mi? Ne olmuş yani?"

Kirill gözlerini kıstı ama kısa sürede normal ifadesine geri döndü; bu ifade boş olsa da Damien'inki gibi kötü değildi, daha çok sıcakkanlı bir ifadeydi. "Peki bana asıldığını hatırlıyor musun?"

Öyle mi yapmıştı? O güldüğünde, Kirill'in burnuna yumruk atmaya hazırdım. "Rüyanda. Sen benim tipimden çok uzaksın."

"Daha on sekiz yaşında olduğunu düşünürken bunu nereden biliyorsun?"

"Senin cesaretinden, yüzünden, kurnaz doğandan ve güç elde etmek için yaptığın her şeyden nefret ettiğimi biliyorum. Bana yaklaşmana izin vermeden önce aletini keserdim."

Damien kahkahaya boğulurken, dudaklarımı süsleyen gülümsemeyi engelleyemedim. *İşte benim kadınım.*

"Yani o gece olanlardan hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?" diye sordu Kirill.

"Hayır ama bu senin gibi bir psikopata asılacağım anlamına gelmez."

Kirill sırttı. "Kocan da bana benzemiyor mu?"

Rai dudaklarını büktü. "Kocam yok."

"Ama hepimiz düğününe katıldık."

"Hatırlamıyorum, o yüzden yaşanmadı," diye tersledi.

Damien elini tuttu. "İşte bu ruh, Rai. Gerçek şu ki, sen ve ben her zaman birbirimiz için yaratılmıştık."

Kanım kaynadı, oraya dalıp onu yere fırlatmama ramak kalmıştı.

"Gerçekten mi?" diye sordu yavaşça.

"Gerçekten. Hayatının aşkı benim. Her şey beni ilk kez öldürürken gördüğünde başladı. Seksi olduğunu söylemiştin." Sırıttı. "Sonra bir sürü sapkın seks yaptık."

Buraya kadar.

"Eğer hemen defolup gitmezsen, sapkın bir şekilde öleceksin." İçeri daldım, yumruklarım iki yanımda sıkı sıkıya kapalıydı.

Rai kaskatı kesilerek bıçağı daha sıkı kavradı. Kirill ayağa kalkıp ona sahte bir gülümseme attı. "Umarım hiç iyileşmezsin, seni küçük şeytan."

Rai ona orta parmağını gösterdi ve o, Aleksander'ın peşinden çıkarken sırıttı.

"Ne bekliyorsun?" Damien'e işaret ettim. "Defol git."

Sigarasından uzun bir nefes çekti ve bir duman bulutu üfledi. "Hatırlamadığı kişi kocası değil mi?"

Aşağılık herif.

"Hey, Rai." Ona sırıttı. "Bu ahmakla evlenmenin tek sebebi zorlanmandı. Şimdi ondan boşanıp bana geri dönebilirsin. Ben o bakirelik saplantısına inanmıyorum, yani bu ikimiz için de kazanç. Ne dersin?"

Ona yumruğumu salladım ama Rai'nin sesi beni böldü. "Defolun. İkiniz de."

Onun ses tonuyla gözlerim yavaşça kapandı. Rai'yle her zaman sorunlarımız olmuştu ama beni bu kadar acımasızca reddetmeye devam etmesi beni yıpratıyordu.

"Geri döneceğim." Damien sendeleyerek ayağa kalktı, korumasıyla ayrılmadan önce bana sırıtarak baktı. O koridorda ilerlerken ben de sırtına bakmaya devam ettim. Neden bu pisliği hatırlıyor da beni hatırlamıyordu?

"Dışarı." Bıçağıyla kapıyı gösterdi.

"Beni hayatının geri kalanı boyunca kovamazsın. Ben senin kocanım."

"O zaman senden boşanırım."

Dişlerimi sıktım, sonra sesimin tedirgin çıkmaması için gevşettim. Onun en son ihtiyacı olan şey buydu. "Benden öylece *boşanamazsın*. Kardeşliğe karşı sorumlulukların var, unuttun mu?"

"Ruslan, onu dışarı çıkar!" Sesi yükseldi, bıçağı tutan parmakları titredi.

"Geri geleceğim," dedim soğukkanlılıkla ve hastane odasından çıktım.

Sade sandalyelerden birinde otururken üzerime büyük bir gölge düştü. Yukarı baktığımda Vladimir'in sıkıcı lanet yüzünü gördüm.

Önce Kirill ve Damien, şimdi de Vladimir. Harikaydı.

"Eve gitmelisin, Kyle."

"İyiyim," dedim sertçe.

"Gözlerinin altı morarmış ve kokuyorsun."

Tabii ki öyleydi. Onu buraya getirdiğim günden beri kıyafetimi değiştirmemiştim ve hastanenin tuvaletinde yıkanmıştım. Ayrıca uyanık kalmam gerektiği için koltukta oturur pozisyonda uyumuştum.

"Onun seni bu hâlde görmesini mi istiyorsun?" diye sordu Vladimir ama devam ettiği için cevap beklemediği açıktı. "Gidip duş al, kıyafetini değiştir, sonra geri gel. O hiçbir yere gitmiyor."

Benimle konuşma şekli hoşuma gitmedi. Bu, hepsinin kanında akan o lanet Rus küçümsemesiydi.

"Sen dönene kadar odasının önünde nöbet tutacağım. Zaten uyuyor."

Ona bir göz attım. Sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı ve eli başının üstünde, yastığın üzerinde açık duruyordu. Bu, sonunda bıraktığı en sevimli alışkanlıklarından biriydi.

Eğer gerçekten on yıl önceki Rai olacaksa, bu beni bir daha asla kocası olarak kabul etmeyeceği anlamına geliyordu.

Bunun beni yüzlerce farklı acı verici şekilde parçalamadığını varsaymaya çalıştım.

Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek Peter'a odasının önünde kalması için işaret ettim. Eğilip, "Bir şey olursa bana haber ver," diye fısıldadım.

"Evet, efendim," diye mırıldandı.

Savaşta işe yaramaz bir çocuktu ama en azından casusluk konusunda iyiydi.

Hastaneden ayrılırken kendime bir söz verdim.

Rai'nin beni hatırlamasını sağlayacaktım, bu yaptığım son şey olsa bile.

4. BÖLÜM

Rai

Yatakta hareketsiz yattım.

Bakışlarım tavana sabitlenmişti ama bunun sebebi sadece sade beyaz rengi değildi. Hayatımın ne zaman bu hâle geldiğini merak edip duruyordum.

Bunun sebebi sadece kaza ya da içinde bulunduğum durum değildi. Sanırım her şey Reina'nın yerine geçip Bratva'nın yeni prensesi olmayı seçtiğim gün başladı.

O zamanlar tek düşündüğüm ikiz kardeşimin güvenliğiydi ama... bu hayata, tehlikeye, babamla geçirdiğim sakin hayatımda olmayan heyecan patlamalarına da çekiliyordum.

Bir şey diğerine yol açtı ve tehlikeyi boynuzlarından yakalayabilmek için peşinden koşmaya başladım.

Bilmediğim şey, o yarış sırasında kendimden parçalar kaybettiğimdi; ailesini seven ve onlar için her şeyi yapmaya hazır olan o küçük kızdan.

Dedushka'nın içime yerleştirdiği koruma duygusu, gölgesi her yere peşimden gelen bir canavara dönüştü.

Ondan kurtulmanın tek yolu tamamen vazgeçmek, hedeflerimle şimdiye kadar uğruna çalıştığım her şeyi bir kenara atmaktı.

Bratva'daki hayatım boyunca, yaptıkları yüzünden korkudan titreyen yetişkin erkekler gördüm. Güç, para ve kardeşliğin sunduğu her şey için hayal edilemeyecek boyutlara varan erkeklerle çevriliydim.

Asla o erkeklerden biri olmak istemedim. Onların düşündüğünün aksine, asla onlara hükmetmek ya da onların yaptığı gibi acımasız ellerle tahtı ele geçirmek istemedim.

Tek istediğim, bacaklarımın arasında bir penis olup olmadığına bakılmaksızın, sunabileceğim şeylerle tanınmaktı.

Kim olduğum ya da neler yapabileceğim konusunda hiçbir zaman yanlış bir algım olmadı. Sınırlarımı ve güçlü yanlarımı biliyordum, her şeyin kontrol altında kalması için her şeyi yaptım.

Peki nasıl oldu da bir saniyeden daha kısa bir süre içinde kendimi hiçliğin ortasında buldum? Nasıl oldu da vazgeçmeyi düşünecek kadar alçaldım?

Sen bir erkek olmayabilirsin ama sen bir Sokolov'sun, Rai. Sokolovların ne yaptığını biliyor musun? Biz bedeli ne kadar yüksek olursa olsun tahtı ele geçiririz. Kan dökmekten korkma, kendi kanın olsa bile.

Dedushka'nın sözleri bir deprem gibi içime işledi, beni içimden dışıma kadar sarstı. Ben kimdim ki pes edeyim? Tehlikede olan sadece benim hayatım değildi. İkiz kardeşim, Sergei ve Ana da vardı; büyük amcam güvenlik nedeniyle onun beni ziyaret etmesini yasaklamıştı. Kendimden vazgeçsem bile onlardan vazgeçmem mümkün değildi.

Kapı açılıp kapandı, ardından Vlad her zamanki düşünceli sessizliğiyle içeri girdi.

Bazen tıpkı baktığım tavana benziyordu: güçlü, sert ve aşılmaz. Şu anda da o güce ihtiyacım vardı.

Zayıf olduğumu itiraf etmek kötü bir şey değildi. Bu da gücün başka bir şekliydi.

"Daha iyi misin?"

"O dışarıda mı?" diye mırıldandım.

"Hayır. Onu kıyafetlerini değiştirmeye ikna ettim."

"Nihayet."

Karşımdaki sandalyeye çöktü, iri cüssesi sandalyeyi gölgede bıraktı. "Neden onun gitmesi konusunda bu kadar ısrarcıydın?"

"Hafızamı kaybetmedim."

"*Ne?*" Sanki aklımı tamamen kaçırmışım gibi bir saniye bana baktı.

Oturur pozisyona kaydım ve kolumdaki serum iğnesini çekip attım.

"Neler olduğunu açıklayacak mısın? Düşüş de sahte miydi?"

"O kısım gerçekti ama oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Sanırım biri beni itti."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Aksanı yoktu ve erkek sesine benziyordu."

"Bu yardımcı olmuyor. Malikânede yüzlerce erkek var ama onlar sana dokunmaya cesaret edemezlerdi."

Bunu yapmaya cesaret edenin kim olduğunu tam olarak biliyordum ama adını yüksek sesle söylemedim. Eğer söylersem, Vlad hemen harekete geçip Kyle'ı öldürecekti.

O ölemezdi. Henüz değil.

Beni yaralayıp defalarca bıçaklamakla kalmadı, tüm ailemi mahvetmek için beni kullandı.

Eğer şimdi ölürse, planının ne kadar derinlere uzandığını ve yıkıcı tohumlarını ne kadar ileriye ektiğini asla öğrenemeyecektim.

O gölge tarafından yakalandığımda hayatımın sona erdiğini sandım ve aptalca bir şekilde, dilimde kalan son tat acı bir ihanetti. Gözümden bir damla yaş da süzüldü çünkü yavaş yavaş güvenimi kazanan adam benim düşüşümü planlıyordu.

O anda ona sormak istediğim tek şey "neden"di. Neden bana bunu yapmıştı ki?

Hastanede uyandığım anda o aptalca düşünceler kayboldu. Başka bir şansım vardı ve bunu nedenini sormak için kullanmayacaktım. Onu cezalandırmak için kullanacaktım.

Kyle'ı halletmek o kadar da zor değildi. Kardeşlikten herhangi birine duyduğumu anlattığım anda, o ölmüş olacaktı. Bir süredir ona kötü gözle bakan Damien'e ya da Vlad'a bile söyleyebilirdim ama bu onu incitmenin en iyi yolu değildi.

Onun tek amacı bizi ve İrlandalıları mahvetmek olduğundan, onu mahvetmenin en mükemmel yolu planını bozmaktı. Ancak o zaman ölebilirdi. Ancak o zaman günahının bedelini ödeyebilirdi.

"Rai?" Vlad adımı seslendi.

Konuşmadan önce sözlerimi tarttım. "Öğreneceğim. Eninde sonunda yine peşimden gelecekler."

"Bu çok tehlikeli."

"Risk almadan hiçbir başarı elde edilemez, sevgili Vlad."

Homurdandı. "Adım Vlad değil."

"Benim için her zaman Vlad olacaksın, o yüzden nefesini boşa harcamayabilirsin."

"Konumuza dönelim, bunu neden yaptın?"

"Neyi?"

"Herkesi hafızanı kaybettiğine inandırdın. Patronumuza ne kadar stres yaşattığının farkında mısın?"

"Suçluyu kandırmam gerekiyordu, bunun için de kimsenin haberi olmamalıydı. Sadece doktor, Ruslan ve Katia biliyor."

"Bu planı nasıl buldun ki?"

"İkiz kardeşim Reina bir keresinde hafıza kaybı yaşamıştı, ben de bana anlattıklarını aynen kopyaladım."

"Peki şimdi ne olacak?" diye homurdandı, elini sakalının üzerinde gezdirdi. Sabrını yitirdiğini hissedebiliyordum.

"Sanırım İrlandalılar arasında bir bağlantım var."

"Zaten bir casusum var."

"Hayır. Bu daha üst düzey bir pozisyonda."

"Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Ve bunun için hafızanı kaybetmiş gibi davranman mı gerekiyor?"

Kyle'ın adını anmamak için kelimelerimi dikkatlice seçtim. Vlad bunu henüz bilmemeliydi. "Evet çünkü bu bilgiyi aldığım kişi onu duyduğumu anladı. Hafızamı kaybettiğime inanırsa, gardı düşecek ve paçayı kurtardığını hissedecek."

Gözlerini kıstı. "O kim?"

"Zamanı geldiğinde söylerim."

"Ya da şimdi söyleyebilirsin."

"Mesele o değil, Vlad."

"Peki mesele ne?"

"Onun, hafıza kaybım olduğunu düşünmesi gerekiyor."

"Ama gözünü senden ayırmayacak. Yalan söylediğini anladığında da senin için geri dönecek."

"O zamana kadar görevimi tamamlamış olacağım."

"Yine de kumar oynuyor olacaksın."

"Eğer kumar oynamak gerekiyorsa, ben varım."

Homurdandı. "Bu tehlikeli."

"Tehlike sadece bir engeldir. Kardeşlikten aldığım kadarını geri vereceğime yemin ettim ve kimsenin bunu benden almasına izin vermeyeceğim. İhtiyacım olan tek şey bana arka çıkman, Vlad. Durumumu bilen tek kişiler sen ve korumalarım."

"Evet," dedi homurdanarak. "Doktoru senin adına yalan söylemeye nasıl ikna ettin? Rüşvet mi verdin?"

"Sayılır. Karısı *V* Şirketi için çalışıyor ve ona hisse senedi sözü verdim." Gülümsedim. "Ruslan da bunu ağzından kaçırırsa dişlerini dökmekle tehdit etti."

Bu tam Ruslan'a göreydi. Bu koşullarda o, Katia ve Vlad olmasaydı, nasıl tepki verirdim bilmiyordum.

Vlad, sanki bulmacalarından birini çözmeye çalışıyormuş gibi, bir saniye fazla süre tuhaf bir şekilde bana baktı. Onda bunlardan çok vardı; haftalarca çözmeye çalıştığı devasa bulmacalar. Bu onun tuhaf bir özelliğiydi ama kişiliğini yansıtıyordu. Vlad'ın görünüşüyle genel tavırları onu Damien gibi bir kaslı adam olarak gösterse de öyle değildi. Vlad asla çılgın bir boğa gibi içeri dalmazdı. Önce hesap yapardı, ardından saldırdığında Damien kadar, hatta ondan daha şiddetli olabilirdi.

"Ne?" diye sordum, o hiçbir şey söylemeyince.

"Düşünüyorum."

"Neyi?"

"Kyle'ın neden bu işin içinde olmadığını."

Adı geçince göğsüm sıkıştı ama içinde sadece boşluk vardı. Onun adını duymak istemiyordum çünkü bu beni telefonda söylediklerini hatırlamaya zorlayacaktı. Yavaş ya-

vaş inşa ettiğimiz köprüyü sanki kumdan yapılmış gibi yıkan acımasız son sözlerdi.

Rai önemsiz biri. Onu geride bırakacağım.

Birlikte sahip olabileceğimiz her şeyi paramparça etmişti.

Onu affetmeyi düşünebilirdim ama o da telafisi imkânsız küçük parçalara ayrılmıştı. O sadece bana ihanet etmedi, aynı zamanda savunduğum her şeye de ihanet etti.

Aileme.

Görevime.

Onuruma.

Beni ezdi ve karşılık olarak bana onu ezmekten başka seçenek bırakmadı.

"Bunu bilmesine gerek yok," dedim Vlad'a duygusuz bir sesle. "O Bratva'nın bir parçası değil."

"Ama o senin kocan."

"Bu, ona hayatımla ilgili her şeyi bilme hakkını otomatik olarak vermez."

Vlad, sanki blöf yaptığımı hissediyormuş gibi gözlerini kıstı. "O zamanlar, o karı koca arasındaki bağın her şeyden daha önemli olduğunu söylediğinde, buna itiraz etmemiş gibi görünüyordun."

Öyle demişti. İkiyüzlü.

"Bunun önemi yok. Ona söylemeyelim."

"Neden?"

"Çünkü. Onu bu işe dahil etmekte neden bu kadar ısrarcısın?"

"Neden onu bu işin dışında tutmak istediğini söylemiyorsun? Tabii..."

"Ne?"

"Ondan şüpheleniyor musun? Eğer öyleyse, o piçi işkenceyle öldürürüm."

Kahretsin. Kahretsin. İşte tam da bu yüzden Vlad bilmemeliydi.

Yüz ifademi değiştirmedim çünkü beni o kadar yakından izliyordu ki, en ufak bir değişikliği bile hissederdi.

"Hayır. Tabii ki değil. Sadece onun kardeşliğe tamamen bağlı olduğuna güvenmiyorum."

"Ondan hamile kalacak kadar güvendin."

"Hamile değilim, Vlad." En azından bu gerçeği bilmeliydi.

"Değil misin?"

"Yanlış pozitif sonuçtu. Sergei'yi hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Hah."

"Bu rahatlamış bir ses tonu mu, yoksa hayal kırıklığına uğramış bir tepki mi?"

"İkisi de değil. Sadece parçaları birleştiriyorum. Ee? Büyük planında sırada ne var?"

Derin bir nefes alıp dişlerimin arasından nefes verdim. İşte bu. Oyun sırası bendeydi.

"Yaklaş, Vlad. İşte işler şöyle yürüyecek."

5. BÖLÜM

Rai

O günün ilerleyen saatlerinde doktora eve gitmek istediğimi söyledim. Ya da daha doğrusu, ona haber verdim çünkü zaten herhangi bir hastalığı tedavi etmek için orada kalmamıştım.

Kyle içeri girip kapıda durduğunda, ben kıyafetlerimi değiştirmek üzereydim.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde, kendimi ondan ayırmak için her şeyi denedim. Sadece hafıza kaybımı stratejik olarak planlayıp onu hayatımın hatırlamadığım kısmına yerleştirmekle kalmadım, aynı zamanda elimden gelen her fırsatta onu uzaklaştırdım.

Dürüst olmak gerekirse, panik atak numarası yaptığım için oyunculuk ödülü almalıydım. Ancak o ilk gün? Ağladığım gün? Evet, o gözyaşları tamamen numara değildi. İhanet o kadar somut ve acı vericiydi ki, bunu bir şekilde ifade etmem gerekiyordu.

Ona sert bir bakış atsam da hemen göz temasını kestim çünkü hatırlamadığım birine sert bakmamam gerekiyordu.

Kyle aşırı derecede algısı güçlü biriydi. Bunu daha tehlikeli kılan şey, bunun dışarıdan belli olmamasıydı. Aslında çevresindeki her şeyi gözlemlerken, kayıtsız bir hava yayardı. Bunun bir kısmı katil olmasından, diğer kısmı ise doğuştan güvensiz olmasından dolayıydı.

Eğer bir saniye bile gardımı düşürseydim, üzerime atlayacaktı. Bu yüzden onu uzaklaştırırken dikkatli olmam gerekiyordu.

"Doktor eve gidebileceğini söyledi. Kendini iyi hissetmiyorsan, daha uzun kalabilirsin."

"İyiyim." O gelmeden önce giymeyi planladığım, yatakta duran elbisemi işaret ettim. "Çıkabilir misin? Kıyafetimi değiştirmem gerekiyor."

İki adımda yanıma geldi. "Yardım edeceğim."

"Hayır. Beni rahat bırak."

Ne kadar yakın olduğunu ve boy farkı yüzünden vücudunun neredeyse benimkine çökmüş gibi durduğunu görmezden gelmeye çalıştım. Saçları nemliydi, güçlü alnına düşüyordu. Duş almış, kıyafetlerini değiştirmiş, sonra da hemen geri gelmiş olmalıydı.

Benim ve sağlığım için endişeleniyormuş gibi davranabilirdi. Ancak ben, o beni bunca zamandır kullandıktan sonra buna kanacak kadar aptal değildim.

Kyle çıkmaya bile kalkışmadı. Aksine temiz, kendine özgü kokusu nefesimi kesene kadar alanıma daldı ve işte böylece, onun varlığıyla kafese kapatılmış oldum.

Onun tarafından kapana kısılmanın bir özelliği vardı. Oksijen yok oluyor, durduğu yer hariç dünya bulanıklaşıyordu. Orası hiç de bulanık değildi. Hatta daha açık, daha parlak ve kristal berraklığındaydı. Yine de görünen her şey güzel

değildi. Ne de olsa şeytan, kurbanlarını tuzağa düşürürken en iyi hâlini gösterirdi.

"Ne dediğimi duymadın mı?" Sesim sertliğini kaybetmedi ama şüphe uyandırmamak için fazla sert çıkmamaya çalıştım.

"Ne dediğini duydum, prenses ama gitmiyorum."

"Neden gitmiyorsun ki?"

"Çünkü yardım edeceğimi söyledim."

"Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Evet, var. Bak, zar zor ayakta duruyorsun." Elini uzatıp kolumu tutmaya çalıştı ama geri çekildim.

"Katia bana yardım edecek."

"Neden Katia?"

"Çünkü o benim korumam."

"Ben de senin kocanım."

Bu sözleri o kadar kendinden emin bir şekilde söyledi ki, neredeyse bunların gerçek olduğuna, bir şekilde onun kara, soğuk kalbinde özel bir yerim olduğuna inanıyordum.

Boş bir hayaldi. Tıpkı onunla ilgili her şey gibi.

"Sen benim kocam değilsin. Seni tanımıyorum."

"O zaman beni tanıyacaksın." Beni döndürdü ve hastane önlüğümü tutan o dayanıksız şeyi çözdü.

İnce kumaş dizlerime kadar düştü, ardından ayaklarımın etrafında birikerek yere yığıldı.

Vücudumu, onun bana yaptığı gibi uyuşuk ve buz gibi olmaya zorladım. Bana ne kadar dokunursa dokunsun ya da elleri eskiden bana ne kadar hayal edilemez bir zevk verirse versin fark etmezdi çünkü vücudum kendi başına bir varlık değildi. Beynime bağlıydı ve beynim ilk önce onun ihanet ettiğini biliyordu.

Kuralları *ilk* o çiğnedi.

Kyle'ın parmakları enseme dolandı, doktorun yumuşak bandajı çıkardıktan sonraki cildimi inceledi. Elleri nazikti, sanki bana acı vermek istemiyormuş gibiydi.

Yara acıdı ama tepkimi bastırdım, ona acı çektiğimi göstermeyi reddediyordum.

Bana bu şekilde dokunması garipti. Hayır, bana bu şekilde dokunması değil, her zamanki gibi cinsel bir şekilde yapmaması garipti.

Sanki vücudumu yeniden öğreniyormuş gibi parmaklarını tenimin üzerinde gezdirdi. Belki bir şeyi hatırlıyordu. Belki de beni boğan oydu.

O olsaydı şaşırmazdım ama odanın içinde konuşuyordu, o yüzden o olamazdı.

"Sana kim elini sürdü?" Sesinde tehditkâr bir enerji vardı.

"Doktoru duymadın mı? Hatırlamıyorum."

"Hatırlasan da hatırlamasan da, sana dokunan kişiyi bularak gözlerinin önünde ezip geçeceğime söz veriyorum."

"Benim için kimseyi ezmene gerek yok. Kendimi koruyabilirim." Duraksadım, bu sözümün beni ele verip vermeyeceğinden emin olamadım.

Ancak konuşurken sesindeki gülümsemeyi duydum. "Bazı şeyler asla değişmez."

Of.

"Ama kocan olarak, intikamını alacağım."

"İntikama ihtiyacım yok."

Sesi alçaldı. "Ama intikam benim uzmanlık alanımdır, prenses."

Bana öyle seslendiğinde kalbim küt küt attı. *Prenses.* İlk başta, patronun torunu olduğum için aşağılayıcı bir hitaptı

ama o geri döndüğünden beri, hiç olmadığı kadar anlamlı hâle gelmişti.

"Ben senin prensesin değilim."

Sutyenimi tutup kollarımdan yukarı kaydırırken hâlâ yumuşak ve şefkatliydi. "Evet, öylesin. Aynı zamanda karımsın."

"Seninle evlendiğimi hatırlamıyorum."

"Sana evlilik cüzdanını ya da düğün sırasında 'evet' dediğin ânın videosunu gösterebilirim, gerçi düğünün sonunda çok talihsiz bir olay yaşandı. Onu görmek isteyeceğini sanmıyorum."

Sutyenimi yerine sabitledi ve kolunu bana dolayarak parmaklarını göğsümün yumuşak teni üzerinde gezdirdi. İlk başta dokunuşu deneysel, neredeyse masumdu. Ancak daha iyi bilmeliydim; Kyle'da masum olan *hiçbir şey* yoktu.

Parmakları daha uzun süre kaldı, sutyenimin askısını yerinde tutuyormuş gibi yaparken keşifçi bir hâl aldı. Elini omzuma doladı, sonra sırtıma doğru kaydırdı, ardından tekrar öne döndü.

Hareketsiz kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bu ben değildim; bu kimyasal bir reaksiyondu ve aptal hormonlardı. Kyle yüzünden değildi, değil miydi? Başka biri yapsa da aynı tepkiyi verirdim.

Elbisemi giyerken bacaklarım titredi. O, elbisemi kollarımdan yukarı kaydırırken elini belime doladı.

Parmak uçları kalça kemiğime battığında, ileri geri okşadı. Vücudumun hafızası devreye girerek, bana o oyuncağı giydirirken bunu yaptığı zamanları hatırladı.

Hayır.

"Bana öyle dokunmayı kes," diye tersledim.

Elbiseyi yukarı kaydırırken gözleri parladı. "Ne şekilde?"

"Sanki beni taciz ediyormuşsun gibi."

Kıkırdadı, sesi eğleniyormuş gibi geliyordu. "Bu imkânsız çünkü sen benim karımsın."

"Eh, taciz ediliyormuş gibi hissediyorum."

"Nasıl yani? Sadece giyinmene yardım ediyorum, hem de gayet doğal bir şekilde."

"Giyinmeme yardım etmiyorsun. Beni elle taciz ediyorsun."

"Çünkü seni özledim, prenses." Dudakları kulağıma değdiğinde sesi alçaldı. Tenimde yayılan titreme, görmezden gelinemeyecek kadar şiddetliydi.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama aceleyle ayağım takıldı. Kyle beni kolumdan yakaladığında, dudaklarında sinir bozucu bir sırıtış belirdi.

"Sana sunulan yardımı kabul etmediğinde olan budur."

"Yardımına ihtiyacım yok demiştim."

"İlişkimizin ilk aşamasına mı geri döndük? Seni yeniden etkilemeye çalışmalı mıyım?"

"Deneyebilirsin, gerçi beni hiç etkilediğini sanmıyorum."

"Ah, etkilemiştim. Ne de olsa her gece adımı haykırıyordun."

"Bir daha olmayacak."

"Göreceğiz."

"Başaramayacağından emin olabilirsin."

Kyle arkamda durdu ve sanki bu hareketten zevk alıyormuş gibi, acı verecek kadar yavaşça elbisemin fermuarını çekti. Parmakları sırtımın ortasından yukarı doğru kayarken tüylerim diken diken oldu.

Herhangi bir tepki vermemek için alt dudağımı ısırdım. Onun tepkimi görüp zevk almasına asla izin veremezdim.

"Beni hafife alıyorsun, prenses." Sesinde alçak, karanlık bir ton belirdi. "Beni gerçekten hafife alıyorsun."

"Ne yaparsan yap, fark etmez. Senin cazibene asla kapılmam."

"İlk seferinde kapıldın."

"Sanmıyorum."

"Neden sanmıyorsun?"

Saçlarımı geriye attım ve topuz yapmak çok cazip gelse de yapmadım. Bu alışkanlığı büyükbabamın ölümünden sonra edinmiştim.

Ona dönüp gözlerinin içine baktım. "Çok basit: sen benim tipim değilsin."

Alaycı bir gülümseme attı ama arkasında hiçbir mizah yoktu. "Ben herkesin tipiyim."

"Benim değil, kibirli ahmak, o yüzden benden boşanabilirsin."

Kyle, kollarını belime dolayıp beni sert kaslı vücuduna doğru çekti. Karnımın altına baskı yapan o belirgin çıkıntı yüzünden nefesim kesildi. "Bu olmayacak. Nedenini biliyor musun?"

"Hayır ve öğrenmek de istemiyorum."

"Ben sana söylemek istiyorum. Ben senin tipin olmayabilirim ama sen benim tipimsin."

Tabii ki işleri kolaylaştırmayacaktı. Aklıma gelen buydu, az önce onun tipi olduğumu söylediği gerçeği değil.

Yalanlar.

Ağzından çıkan her şey yalandı.

Kurtulmaya çalıştım ama parmakları kalçama batarak beni yerimde tuttu. Beni hastaneden çıkarıp arabasına doğru yönlendirdi. Katia'yla Ruslan arkamızdan geldi, sessizce müdahale etmeleri gerekip gerekmediğini sordular. Ben de dikkat çekmeden başımı salladım.

Elbette kavga edebilirdim, direnebilirdim ya da başka bir panik atak numarası yapabilirdim ancak bunların hepsi geçici çözümlerdi.

Planımın işe yaradığından emin olmak için onun oyunlarını oynamam gerekiyordu.

Ne ironik. Görünüşe göre oyunlar, Kyle ile benim anlaşabildiğimiz tek konuydu.

O her zaman bir adım öndeydi ama bu sefer top bendeydi.

Bu sefer, altüst olacak olan onun dünyasıydı.

6. BÖLÜM

Rai

Eve vardığımızda Kyle elini sırtıma dolamıştı, sanki gerçekten orada olduğumdan emin olmak istercesine parmaklarını tenime batırıyordu.

Attığım her adım, onun dokunuşuna ya da bazen sevgi dolu bir sevgili gibi tenimi okşamasına kapılmamak için verdiğim bir mücadeleydi.

Yıllar önce Kyle gidip bir daha geri dönmediğinde, zamanla hayatımın normale döneceğini düşünmüştüm. Ancak aylar, yıllar geçti ve onu silmek için zamanda geriye gidemedim. Zaten tek yönlü bir yola sapmıştım, bu yoldan çıkış yoktu.

Sanırım içimdeki bir parça, hayatıma getirdiği değişimi asla tam olarak atlatamayacaktı. Bunu kabul edebilirdim, etmek zorundaydım; ancak bu şekilde hayatımın geri kalanına devam edebilirdim.

Onu ortadan kaldıramamış olabilirdim ama onu aşabilirdim; aşacaktım da.

Sergei, varır varmaz bizi yemek odasına çağırdı. Kyle homurdanarak beni içeriye götürdü. "Dinlenmen gerek, Sergei'nin güç taleplerine kulak asmamalısın."

"O senin patronun."

Eşikte durdu, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Kimse benim patronum değil, prenses."

Geçmişte böyle şeyler söylemesi tuhaf olsa da ben nadiren bunlara, bunların ardındaki gerçeğe ve onun gerçek benliğine odaklanırdım. Bilinçaltında sunduğu gerçeği görebilmek için çok derine batmıştım.

"Kardeşliğe sadık olduğunu sanıyordum." Umursamazmış gibi davrandım.

"Hayır. Ben sadece sana sadığım."

Yalancı. Sahtekâr.

Ondan uzaklaşıp yemek odasına girdim. Sergei masanın başında oturuyordu, yanında Anastasia vardı. Büyük kuzenimin gözleri sanki bütün gece ağlamış gibi kırmızı ve şişmişti. Beni görünce, birden doğrulup bana doğru koştu. Sonra, son anda önümde durdu. Bu bana sarılmasından çok daha iyiydi. Eğer sarılsaydı, rolümü oynayamazdım.

"Anastasia? Vay canına. Büyümüşsün."

Gözlerini kırptı. "Demek doğru. Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Üzgünüm." Gerçekten de öyleydim çünkü onu hayatının son on yılını unuttuğuma inandırmam gerekiyordu.

Anastasia şiddetle başını salladı. "Üzülmene gerek yok. Anlıyorum."

Konuşma sırasında Kyle yanıma gelmişti, bir asker gibi yanımda duruyordu. Her hareketimi izleme şeklini gözden kaçırmadım. Aslında benden şüphelendiğini sanmıyordum ama kaşlarını çatarak bana bakışıyla kobalt mavisi gözlerindeki ışıltı, bende mikroskop altına alınmış gibi tuhaf bir his uyandırıyordu.

Aile yemeği için oturduktan sonra Anastasia'yla konuşmaya devam ettim. Genellikle Vlad ya da diğerlerinden biri de katılırdı ama görünüşe göre Sergei talimat vermişti, bu yüzden sadece dördümüz vardık. Bu kasıtlıydı ve Sergei'nin bir planı vardı.

Öksürdü ama öksürük nöbetine dönüşmedi. Bir yudum su içtikten sonra boğazını temizledi, ardından aksanlı İngilizceyle konuştu. "Hafızanı kaybetmen çok talihsiz bir durum, Rai."

Çorbadan bir yudum alırken duraksadım. "Evet."

"Ancak böyle devam ederse sonu iyi olmayacak."

"Katılıyorum." Kyle bir parça ıstakoz soyup, sevgi dolu bir koca gibi tabağıma koydu. Koruyucu rolünü oynamakta ve her adımda yanımda olmakta mükemmeldi.

Soğuk olsaydı ve telefonda söylediği gibi davransaydı çok daha kolay olurdu. Sanki ben önemsiz biriymişim gibi. Sanki beni geride bırakacakmış gibi.

Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da bu davranış hastaneden beri beni rahatsız ediyordu.

"Ne demek bu böyle devam edemez, baba?" diye sordu Anastasia kısık bir sesle.

"Hissedarlar Rai'nin hafızasını kaybettiğini öğrenirlerse, onu görevinden uzaklaştırmak için aktif olarak çaba göstereceklerdir. Hafıza kaybı aramızda kalacak."

"Damien ve Kirill öğrendi," dedim.

"Vladimir de." Kyle'ın sesi sakindi ama aldatıcı, ölümcüldü.

"Onlarla konuştum, bunu sır olarak saklayacaklar."

"Damien ve Kirill mi?" diye sordum alaycı bir şekilde. "Damien umursamayabilir ama Kirill sırf sen söyledin diye bunu görmezden gelmez."

"*V* Şirketi'nin yönetimini değiştirmenin, özellikle de böyle zamanlarda kardeşlik için zararlı olacağını bilecek kadar akıllıdır." Sergei suyundan bir yudum aldı, boğazını temizledi ve derin nefesler aldı. Öksürüğü bastırmak için tüm gücünü harcadığını biliyordum.

Başka biri olsaydı, çoktan pes edip günlerini huzurlu bir özel klinikte geçiriyor olurdu. Ancak tıpkı benim gibi, büyük amcam da fedakârlıkların yapılması gerektiğini biliyordu. *Dedushka*'nın bir zamanlar bana söylediği gibi, büyük işler kolay başarılmazdı çünkü öyle olsaydı herkes büyük olabilirdi.

"Rai," diye seslendi.

"Evet?"

"Her zamanki gibi davranacaksın. Neyse ki kişilik açısından pek bir fark yok ama on yıl önce diploman yoktu, ayrıca Nikolai'ye bağımlıydın."

"Ruslan ve Katia yardım edecek."

"Sana göz kulak olacak daha yakın birine ihtiyacım var." Bir çatal kapıp yanımda oturan adama doğrulttu. "Kyle."

Hayır. Plan böyle gitmemeliydi. Kyle her an yanımda olamazdı. Bu kesinlikle planımı açığa çıkarırdı.

Söz konusu ahmak, elini benimkinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. "Elbette. Ona yardım etmek için ne gerekiyorsa."

"Kendi başıma halledebilirim." Büyük amcamla tartışmaya çalıştım. "Ruslan ve Katia var. Vlad da."

"Hiçbir risk almayacağım. Şu anda çok şey söz konusu. *V* Şirketi'nin kârı tehlikeye girerse, kardeşliğin dayanacak hiçbir şeyi kalmaz."

Sergei'nin bakış açısını anlıyordum, gerçekten anlıyordum, sadece işlerin bu yöne gitmesinden hoşlanmıyordum.

V Şirketi'ni büyütmek için çok uzun zaman harcamıştım ve şimdi Kyle, uğruna dişimle tırnağımla mücadele ettiğim miraslardan birine pis ellerini sokacaktı.

Şirket meselelerinde bile Kyle'a ayak uydurmak zorunda kalmam hoşuma gitmiyordu. O şirketi ben büyütmüştüm, o *bendim*, o hâlde neden o burnunu sokuyordu?

"Kyle ve Anastasia, çalışanların önünde hata yapmaman için şirkette sana yardım edecek."

"*Rayenka*'ya yardım etmek için her şeyi yaparım." Ana gülümsedi, ben de gülümsedim ama aslında büyük amcama hata yapmamın imkânsız olduğunu söylemek istiyordum. Yapamazdım çünkü bu, uzun zamandır mükemmelleştirdiğim gizli kimliğimi açığa çıkarırdı.

Akşam yemeğinden sonra odamıza çekildik.

Durumu ve seçeneklerimi düşünürken, kollarımı kavuşturup girişin yanında durdum.

Kyle çoktan içeri girmiş, ceketini çıkarıp bir sandalyeye gelişigüzel atmıştı; geçen gece onun adını haykırırken beni becerdiği sandalyeye. Anıların saldırısından kurtulmak için gözlerimi kapattım. Bu durumda ihtiyacım olan son şey buydu.

Odaklan, Rai.

Ona dönerek en sert ses tonumla konuştum. "Ayrı odalar istiyorum."

Kafasını bile kaldırmadı. Beni duyup duymadığından emin olamadım, bu yüzden tekrar ettim. "Dedim ki, ayrı odalar istiyorum."

Bu sefer, gömleğinin düğmelerini açarken bana baktı, parmakları düğmelerin üzerinde acele etmeden kaydı, sanki bir striptiz gösterisindeymiş gibi. "Ben de bunu unutmama-

nı istiyorum. Ne yazık ki, her zaman istediğimizi alamayız, prenses."

"Seninle aynı odayı paylaşmamı bekliyorsan, delisin."

"Evli bir çiftin aynı odayı paylaşmasında ne var ki?" Gömleği yarı açıktı, göğüs kaslarında dalgalanan yılan dövmesini ortaya çıkararak bana doğru yaklaştı. "Evli olduğumuzu unuttun mu?"

"Bunu hatırlamıyorum, yani sen benim için sadece bir yabancısın ve ben bir yabancıyla aynı yatağı paylaşamam."

Karşımda durdu, bir şekilde beni kendi vücudu ile kapı arasında sıkıştırdı. Kyle dördüncü düğmesinde durdu, kaslı göğsünü işaret etti ama tam olarak göstermedi. Şimdi göğsüne bakıyordum. *Tanrım.*

Başımı kaldırdım ama yüzüne bakmanın daha kolay olacağını düşündüysem, tamamen yanılmıştım. Kyle ile göz teması kurmak şiddetli bir akıntıya karşı yüzmek gibiydi. Muhtemelen boğulacağımı ya da kafamı bir kayaya çarpacağımı biliyordum ama yine de devam ediyordum.

"Belki de hafızanı tazelemeliyim, prenses."

"Ne?"

Beni kolumdan yakalayıp döndürdü. Beni nazikçe geriye ittiğinde nefesim kesildi ve sonunda yatağa çarptım. Yatağın yumuşaklığı popomu sardı ama çarpmanın etkisi sanki az önceki akıntı beni ezici bir şelaleye fırlatıyormuş gibiydi.

Kyle üzerime eğilmiş durumdaydı; uylukları benimkilerin iki yanına yerleşmişti ve bileklerimi kavrayıp başımın üstüne sıkıştırmıştı. Karşı koymaya çalıştım ama beni o kadar sıkı hapsetmişti ki, o acımasız pençelerinden kaçmayı düşünemedim bile.

Dizimi kaldırıp hayalarına vurmaya çalıştım. Sanki niyetimi anlamış gibi sırıttı ve bacaklarıyla uyluklarımı aşağı bastırmaya devam etti. "Sakin ol, kaplanım."

Hırlayarak başımı başka yöne çevirdim. Onun bakışlarından biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Ayrıca bu pozisyon ve tanıdık yatak, bana her gece vücuduma yaptığı saçma sapan şeyleri hatırlatıyordu.

"İlk tanışmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu Kyle, alçak ve hafif boğuk bir sesle.

"Hayır."

"Doğru. Hafızanı kaybettin." Çenemi nazikçe kavradı ve yüzümü ona çevirmeye zorladı. Ona baktığımdan emin olduktan sonra, başparmağını alt dudağımın altına kaydırdı. "Seni ilk gördüğümde yaklaşık dokuz yıl önceydi. Nikolai ile bir Avrupa bale topluluğunun *Kuğu Gölü* gösterisine gitmiştin çünkü o sinir bozucu bir Rus'tu, bunu bale gösterilerinde bile göstermeyi severdi. Adrian da oradaydı çünkü nedense o konuyla ilgileniyordu. Nikolai'nin koluna girmiştin ve eldiven giyiyordun, elbisen gibi beyaz eldivenler. Işıkta uzun, parlak görünüyorlardı, bu da bana uzun zamandır unuttuğumu sandığım uzak bir görüntüyü hatırlattı. Melekler. Gerçek olanlar değil, babamın en sevdiği tablodaki melekler. Nikolai ve Adrian'la coşkuyla konuşuyordun, gösteriyi tartışıyordunuz. Büyükbaban seni dinlerken gözlerinin etrafında gülümseme çizgileri oluşmuştu. O zaman ne düşündüğümü biliyor musun?"

O konuşurken dudaklarım sürekli aralıktı, ilk karşılaşmamızı sakin bir şekilde yeniden anlatışına kapılmıştım. O günü hatırlıyordum çünkü onun *Dedushka*'nın "katillerinden" biri olduğunu düşünmeme rağmen, bir şekilde gözle-

rindeki ışıltıya, sanki içi boşmuş ve herkesi o boşluğa sürüklemeye çalışıyormuş gibi kararan bakışlarına kapılmıştım.

"Hayır." Sinirlenmek yerine, sesim onunki kadar sakindi. "Bilmek de istemiyorum."

"Tipik bir mafya prensesine benzediğini düşünmüştüm," diye devam etti, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. "Ama Nikolai ile konuşmanı duyduğumda yanıldığımı anladım. Şımarık değildin ya da ayrıcalıklı bir velet gibi davranmıyordun. Açık sözlüydün, ne istediğini biliyordun ve onu elde etmek için harekete geçiyordun."

"Bana geçmişten bahsetmenin bir önemi yok."

"Evet, var. Yoksa birbirimizi nasıl yeniden tanıyacağız?"

"Neden tanışalım ki?"

"Çünkü sen benim karımsın, ben de seninle ayrı yatacak bir yabancı değilim. Eğer ihtiyacın olan şey yakınlıksa, sana bunu vereceğim."

"Ya mesafeye ihtiyacım varsa?"

"Ben boşluğa inanmıyorum. O, kendi kafasını toparlayamayan eziklerin uydurduğu bir kelime."

"Peki sen toparladın mı?"

"Toparladım." Ses tonunda o kadar büyük bir inanç vardı ki, bu beni bile şaşırttı.

"Peki şimdi ne olacak? Beni böyle tutmaya devam mı edeceksin?"

"Sana geçmişten bahsediyorum."

"Duymak istemediğimi söylediğim şey mi?"

"Unutmak istediğin şey ama bunu düzelteceğiz. Nerede kalmıştım? Evet, seninle ilk tanıştığım zaman, bale gösterisinden sonra. Artık o gösterilere gitmiyorsun çünkü sana Nikolai'yi hatırlatıyorlar. Onun ölümünden sonra bir kez

gittiğinde, bir köşeye saklandın, sonra da gözlerin kızarmış hâlde ortaya çıktın. Seni zayıflattıkları ve zayıflığa izin verecek durumda olmadığın için gitmeyi tamamen bıraktın."

O... o bunu bilmemeliydi. Kimsenin beni o hâlde görmemesini sağlamıştım, Ruslan'la Katia'nın bile.

"Mesele bu işte, prenses. Sadece gücünü görmedim, zayıflığını da gördüm. Nikolai, keskin nişancı görevinde olmadığım zamanlarda sana göz kulak olmamı istediğinde, bu kaçınılmazdı. Gururluydun, yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmek istemedin ama çabuk öğreniyordun. Beni yalnız bırakmadığına göre, benimle vakit geçirmekten hoşlanıyordun. İşte o zaman bana sırılsıklam âşık oldun."

Yalancı pislik.

Ona âşık olmadım. En sinir bozucu kısmı ise ona karşı çıkamamamdı çünkü bu, hatırladığım anlamına gelirdi.

"Tekrar ediyorum, ben çok sevimli biriyimdir, prenses."

Dalga mı geçiyorsun?

"Her sabah," diye devam etti sakin sesiyle. "Erken uyanıp birlikte koşuya çıkardık, sonra sana uzun mesafeli atış yapmayı öğretirdim çünkü senin de dediğin gibi, Vladimir berbat bir öğretmendi."

Bunu söyleyen oydu, ben değildim. *Tanrım.* Yalanları gerçeklerle karıştırarak hikâyeyi çok ikna edici bir şekilde anlatıyordu. Kendi anılarımı bilmesem, şüphelenmezdim.

"Söylemeye gerek yok, her geçen gün bana daha çok âşık oldun. Özellikle de kız kardeşini kurtardıktan sonra."

"Bunların hiçbirine inanmıyorum."

"Anıları olan benim, unuttun mu?" Dudaklarını benimkilere değdirdiğinde, beni öptüğü diğer zamanlardan farklı bir tat aldım ama tam olarak ne olduğunu anlayamadım.

Kyle'ın her zaman kendine özgü bir tadıyla kokusu olmuştu. Ancak şu anda bu, özlem, umutsuzluk ve başka bir şeyin karışımı gibi geliyordu.

"Bu söylediğin her şeyin gerçekleştiği anlamına gelmez."

"Gerçekleşti."

"Belki rüyalarında."

"Rüyalarımda, ıslak amına giriyorum ve sen adımı haykırırken amının sikimi sıktığını hissediyorum. Sana göstermemi ister misin?"

Yanaklarıma kan hücum etti. Böyle şeyler söylerken nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu? Patlamak üzereydim. "Bırak beni."

"O cümleyi çok seviyorsun ama şimdiye kadar bunun bende işe yaramadığını bilmen gerekirdi. Bana yeniden alışabilmen için sana dokunmaya devam etmem gerekiyor. Genelde sana dokunduğum anda tahrik olursun."

"Bu doğru değil!"

Gözlerinde meydan okuma parıldadı. "Kanıtlamamı ister misin?"

"Hayır!"

"Kontrol etme havamdayım." Parmakları yüzümden ayrıldı ve elbisenin kumaşını avuçladı.

Kahretsin.

Bu kadar erken saatte bu kadar yaklaşamazdı. Yapamazdı. Daha ileri giderse, ona nasıl tepki vereceğimi hiç bilmiyordum.

"Bana zorla mı sahip olacaksın?"

Duraksadı, koyu mavi gözleri bana odaklandı. "Az önce ne dedin sen?"

"Bunu istemiyorum, yani bir adım daha atarsan, beni rızam dışında zorluyorsun demektir."

"Rızan dışında," diye tekrarladı, sanki bu kelimelerin tadını çıkarıyormuş gibi.

"Öyle değil mi?"

"Eğer seni sikmek istersem, sikerim." Sesindeki karanlık, kemiklerime kadar işledi. "Sen daha fazlasını dilenene kadar vücudunu sana karşı kullanabilirim ve kullanacağım. Sen benim karımsın, Rai. Yemin ettin, 'evet' dedin. Biliyor musun? Ben 'ölüm bizi ayırana kadar'a inanırım."

Kalbim, aynı anda atılan binlerce bomba gibi patladı. Kalbimi sakinleştirmeye, mevcut durumu düşünmeye çalıştım ama gözlerinin beni esir alışı beni olduğum yerde tuttu.

Tehditlerini yerine getirecekti ve benim kaçacak ne irademe ne de gücüm vardı.

Ağzı benimkinden bir santim yukarıda durdu. Ona bakmak istemediğim için gözlerimi sıkıca kapattım. Belki bakmazsam, tüm bu olay sona ererdi ve...

Kyle'ın dudakları alnıma değdi ve beni bıraktı. Gözlerimi kırptım ama düzgün bir tepki veremeden, sırtüstü yatıp beni üstüne çekti, böylece başım göğsüne gömüldü.

"Yorgunsun, şimdilik uyu, prenses. Gücün geri geldiğinde seninle ilgileneceğim."

7. BÖLÜM

Rai

Kyle yanımdan hiç ayrılmadı.

Her adımımda benimle birlikte oldu, yerinden kıpırdamadı. Sabah uyandığımda yürüyüşe çıkmak için yanımda oldu. Yemek için masaya oturduğumda tabağıma yemek koymaya özen gösterdi. Ruslan ya da Katia'dan bir konuda yardım istediğimde, onları başından savıp işi devraldı.

Onu sürekli kovmamın bir önemi yoktu, sanki lastikten yapılmış gibi hemen geri geliyordu. Onunla başa çıkmak imkânsızdı; daha doğrusu, ondan kurtulmak imkânsızdı. Bu yüzden, onun var olmadığını varsaymak gibi basit bir çözüm buldum.

Anahtar kelime, "varsaymak"tı çünkü onun varlığının görünmez hâle gelmesi imkânsızdı.

Hastaneden taburcu olalı bir hafta olmuştu ve Sergei'nin emirleri doğrultusunda Kyle, *V* Şirketi'ne giderken bana eşlik ediyordu. Sorunsuz çalışabilmek için doktordan, son on yıllık hafızamı kaybetmiş olsam da bilişsel becerilerimi depolayan beynimin o kısmına hâlâ erişebildiğimi ve bu nedenle iş yapmayı hatırladığımı Kyle'a söylemesini istemiştim.

Kyle bana çok düşkün olsa da aptal değildi. Eğer bir şekilde hatırladığımı ve ona başından beri yalan söylediğimi belli edersem, işler daha da kötüye gidecekti.

Geçtiğimiz hafta boyunca, telefon görüşmelerini dinleyebilmek için bilerek uyuyormuş gibi yaptım. Hiç arama yapmadı ama sık sık telefonundan mesajlaşıyor ya da dizüstü bilgisayarını kullanıyordu. Onlara göz atmaya çalışsam da beklendiği gibi şifre korumalıydılar.

Hâlâ planını çözememiştim ama yakında çözecektim. Eğer gizemli davranmaya devam ederse, bir sonraki adıma geçmekten başka seçeneğim kalmayacaktı.

Sergei, Kyle'ı yönetici olarak atamıştı ama pozisyonu her gün orada bulunmasını gerektirmiyordu. Öyle olsa bile, sanki benim kıdemli korumam falanmış gibi yanımda beliriyordu, bu da şu anda olduğu gibi işime ve toplantılara konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

Onu ne kadar görmezden gelirsem, gölgesi hayatımın üzerine o kadar karanlık çöküyordu.

"Bugünlük bu kadar," dedim yönetim kurulu üyelerinden birine. "Teklifi ve önerilerinizi bana e-posta ile gönderin."

O başını salladı. Diğer yönetim kurulu üyeleri de ayrılmadan önce, konferans odası kâğıt hışırtısıyla doldu.

Ayağa kalkıp çantamı aldım. Çıkışa doğru giderken, güçlü bir kol karnımı sardı ve beni geriye, onun kaslı vücuduna doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?" Odaya bakındım, neyse ki herkes gitmişti. Kyle'ın umurunda değildi tabii. Nedense elini hep üzerimde tutuyordu; belimin alt kısmında, ensemde, uyluklarımda, elimde... kısacası her yerdeydi. Sanki bana dokunmaktan kendini alamıyormuş gibiydi.

"Seni öğle yemeğine çıkarıyorum."

"Öğle yemeği istemiyorum. Bitirmem gereken evrak işlerim var."

"Öğle yemeğinden sonra bitirebilirsin."

"Ya da şimdi bitirebilirim."

"Ya da benimle gelip yemek yiyebilirsin. Bu sabah düzgün bir kahvaltı yapmadın."

Küçük ayrıntıları fark etmesinden nefret ediyordum. Etmemesi gerekirdi. Böyle olmaması gerekiyordu. "Yiyip yememem seni ilgilendirmez."

"Tabii ki ilgilendirir. Karımın yetersiz beslenme yüzünden bayılmasını göze alamam."

"Cevabım hâlâ hayır."

"İsteyerek gidebilirsin ya da seni kaçırabilirim. Hangi seçeneği tercih edeceğimi söylememe gerek yok, değil mi?" Göz kırptı ve gözlerini oyup çıkarmak istedim.

O korkunç koruyucu hâlini takındığında onunla mücadele etmenin bir anlamı yoktu. Bu, Kyle'ın daha önce pek şahit olmadığım bir yönüydü ama sandığım kadar beni etkilemiyordu.

Belki de artık onun gerçekte ne olduğunu ve kim olduğunu bildiğimden, bunu koruyuculuk olarak değil, beni manipüle etmenin başka bir yolu olarak görüyordum. Sonuçta, bana yaklaşmasının sebebi bilgi alıp benim aracılığımla sevdiklerimi yok etmekti.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak ondan uzaklaştım ve otoparka doğru yürüdüm. Bu, bu işi daha ileriye götürmek için bir fırsattı. Kaybedecek vaktimiz yoktu -hiç olmamıştı- ama sanırım hafızamı kaybetme numarası yap-

tığım süre boyunca, ondan bir şeyler öğrenip bunu yapmak zorunda kalmamayı umuyordum.

Çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler gerektirirdi.

Önce arabaya binip emniyet kemerimi taktım, sonra Vlad'a bir mesaj yazdım.

Rai: Müsait misin?

Vladimir: Sebebe bağlı.

Rai: Ya sana İrlandalıların planlarını bilen kişiyi bulabileceğimi söylersem?

Vladimir: O zaman müsaitim.

Rai: Cevapları ondan işkenceyle koparmak zorunda kalabilirsin.

Vladimir: Sanki bu bir angarya gibi konuşuyorsun.

Öyle olmadığını çok iyi biliyordum. Vlad işkence konusunda uzmandı ve korkutucu bir şöhrete sahip olmasının nedenlerinden biri de buydu. Cevapları alana kadar durmayacak türden biriydi. Belki de bu yüzden durumun bu noktaya gelmesini istememiştim.

Kyle sürücü koltuğuna oturdu, ben de telefonumu sakladım. Parmaklarım, hastaneden çıktığımdan beri üzerimde taşıdığım küçük şişeye dokundu. Er ya da geç bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Araç hareket etmedi ve sessizlik, arabadaki tek diğer yolcuydu. Ona gizlice bir bakış attığımda, aşırı konsantre ifadesinde duraksadım. Sanki yüzümü ilk kez görüyormuş gibi çok dikkatli bir şekilde bakıyordu.

"Ne?"

"Sadece ne kadar güzel olduğunu izliyorum."

Etkilenmemeye çalışsam da yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Boğazımı temizledim. "Öğle yemeğine gideceğimizi söylememiş miydin?"

"Seni doya doya seyrettikten sonra gideceğiz."

"Ne yaptığını bilmiyorum ama bu işe yaramayacak."

Kaşını kaldırdı. "Bahse girmek ister misin?"

"Gerek yok çünkü sana hiç değer vermediğimden yüzde yüz eminim."

"Hatırlamayan biri için çok eminsin."

"Bundan emin olmak için hatırlamama gerek yok, sadece hissediyorum."

"Hmm." Durdu, sanki beni daha iyi görebilmek istermişçesine başını yana eğdi. "Geçmişte bana ne derdin, biliyor musun?"

"Bilmek istemiyorum." Onunla ilgili tüm anılarım ıstırap ve hüzünle doluydu.

"Ama ben sana anlatmak istiyorum." Elimi eline aldı. Ailemi öldürmeyi planladığı ellerle bana dokunması tüylerimi diken diken etti. "Eskiden kapalı bir insan olduğumu ve sana asla gerçek kendimi göstermediğimi söylerdin."

"Ah, gerçekten mi?" Sesimden alaycı tonu uzak tutmaya çalıştım.

"Sanırım benim mütevazı başlangıcımı öğrenmeni istemedim. Kardeşliğe ilk geldiğimde, vaftiz babam tarafından reddedilmiştim. Ondan bir kez bahsetmiştim. O, annemle babam öldükten sonra beni büyüten adamdı. Yani bir bakıma, aile olarak gördüğüm tek kişi oydu. Sana söylemediğim şey, o aileyi yanımda tutmak için yaptığım berbat girişimde, unutulamayacak ve affedilemeyecek bir şey yaptığımdı. Hainlere karşı hiç hoşgörü göstermediğini düşünürsek, beni öldürmemesine hâlâ şaşırıyorum. Bir bakıma, beni gerçekten affetmedi, sadece yoluma gönderdi. Bu genç hâlim için ölümden daha kötü bir cezaydı. Birkaç yıl ortalıkta dolaştım,

sonra kendimi burada, Nikolai'nin evinde buldum. O, vaftiz babamın ve benim eski bir tanıdığımızdı; sen gelmeden çok uzun zaman önce onun için cinayetler işliyorduk."

"Vaftiz babanın adı *Ghost* mu?" diye mırıldandım.

Kyle'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim nadir bir gülümseme belirdi. Bu yüz hatlarını yumuşattı ve onu daha genç, daha az temkinli gösterdi. "Onu tanıyorsun."

"Bratva'daki herkes tanır. *Dedushka* küçük grupta onun adını sık sık anardı. O, büyükbabamın en çok çalıştığı tetikçiydi. Büyükbabam, *Ghost*'un iz bırakmadan öldürdüğünü ve işinde en iyi olduğunu söylerdi."

"Öyleydi. Biz öyleydik."

"Yani onunla aynı örgüte mi aittin?"

"Evet."

Onu biraz daha sorgulamak istedim ama örgütü hakkında zaten bildiklerim yüzünden ağzımdan bir şey kaçabilirdi. Bu yüzden sessiz kaldım, konuşmaya onun devam etmesini umdum.

Vaftiz babası *Ghost* hakkında konuşma şekli, daha önce anlattıklarından çok farklıydı. Onu aile olarak adlandıracak kadar bu adamla bir bağı olduğu açıktı. Ancak affedilemez bir şey yaptığından bahsetmişti, belki de bu yüzden daha önce *Ghost* hakkında neredeyse hiç konuşmamıştı.

Bu, Kyle'ın ben onu sorguya çekmeden geçmişi hakkında açıldığı nadir anlardan biriydi. Aşırı derecede içine kapanıktı ve her zaman çekici mizahıyla sorularımdan kaçıyordu. Hafızamı kaybettiğimi sandıktan sonra bu kadar rahat konuşması ne kadar ironikti.

Elimin üstünü, sanki birbirimizin yanında olmaktan memnun, yaşlı bir çiftmişiz gibi yavaşça okşadı. "Vaftiz babamdan

ayrıldıktan sonra hayatımda bir amaç kalmamıştı. Onun sağ kolu olmaya o kadar alışmıştım ki, ondan sonra hayatımda ne yapacağımı bilemiyordum. Bu yüzden köklerime dönmeye karar verdim, bu da pek de eğlenceli bir fikir değildi. Ancak sonra bir şey oldu."

"Ne?" diye sordum, kendime rağmen.

"Sen oldun, prenses."

"Ben mi?"

"Seninle tanıştıktan sonra, sende vaftiz babamın özelliklerinden birini gördüm."

"Hangi özellikleri?"

"Sen kendi tarzında özelsin ama bir gün, onun gibi olabilirsin."

O açıkça söylemeden de sözlerinin ardındaki anlamı anladım. Bir gün, affedilemez bir şey yapacak ve sonra yollarımız bir daha asla kesişmeyecekti.

Onun için ne planladığımı anladığı anda, muhtemelen böyle olacaktı.

Elimi bırakmadan, arabayı vitese taktı. Yolculuğun tamamı kaçınılmaz bir sessizlik içinde geçti. Telefonumu çıkarıp sıradan e-postalara cevap yazmaya odaklandım. Ancak zihnim sürekli Kyle'ın bana söylediklerine geri döndü. Zihnim, vaftiz babası ve tüm çocukluğunu geçirdiği örgütle ilgili detayları analiz etmek için aşırı hızda çalıştı.

Gençken çok acı çekmiş olmalıydı. Temel insan haklarından mahrum bırakılmış olmalıydı. Çocukluğumun berbat olduğunu sanıyordum ama onunla kıyaslanamazdı bile. Ancak bu, ona başkalarının hayatlarını mahvetme hakkı verir miydi? Benimki dahil?

Araba, lüks bir İtalyan restoranının önünde durdu ve düşüncelerimi kesti. Arabadan indim, bana kolunu uzattığında onu görmezden geldim.

Garson bize rezervasyonumuz olup olmadığını sorduğunda, Kyle ona çekici gülümsemesini gösterdi. "Nicolo'nun arkadaşlarıyız, canım. Ona Kyle'ın selamlarını ilet."

Kızın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu, bir garsonu çağırırken telaşlı görünüyordu. "Elbette, efendim. Hoş geldiniz."

Demek burası İtalyanların iş yerlerinden biriydi. Daha önce hiç buraya gelmemiştim ama zaten nadiren dışarıda yemek yerdim. Ruslan'la Katia asla masama katılmıyorlardı ve tetikte kalıyorlardı; onların halka açık yerlerde tetikte olmalarından nefret ediyordum. Kyle'ın, Lucianoların ikinci adamı Nicolo'yla iyilik istemek için onun adını kullanacak kadar yakın olması beni şaşırtmadı. O bu konuda bir yılan gibiydi, ayrıca Adrian aracılığıyla suç örgütlerinin liderleriyle en iyi bağlantılara sahipti.

Garson bizi duvarın yanında, görünmeyen bir masaya yönlendirdi. Yakınlarda pencere yoktu ve diğer müşteriler uzaktaydı. Bu yüzden dışarıda yemek yemeyi sevmiyordum; tüm deneyim güvenlik önlemleri yüzünden gölgeleniyordu.

Ben deniz ürünlü makarna sipariş ettim, Kyle ise tadının bok gibi olduğundan emin olduğum karmaşık bir İtalyan yemeği sipariş etti. Ardından garsondan 1979 *Chateau Grand-Marteau* şarabı istedi.

Garson şişeyi getirdi, dikkatlice açarken gülümsedi. "Mükemmel bir zevk, efendim."

Garson ona bir kadeh doldurduktan sonra, Kyle şarabı çalkalayıp kokladı ve başını salladı. "Teşekkür ederim."

Garson, sanki bir tür ulusal hazineymiş gibi, şişeyi masaya özenle koydu.

Yemeğimizi beklerken, Kyle bana bir kadeh doldurdu.

"Neyi kutluyoruz?" diye sordum.

"İyi şarap içmek için bir vesile olması gerekmez."

"Şarap sevdiğini bilmiyordum."

Keskin bakışları, fincanının kenarından beni yerimde sabitledi. "Bilmiyor muydun?"

Kahretsin. İşte bu yüzden onunla daha fazla zaman geçirmek tehlikeliydi. Onunla rahatça sohbet etmeye başlamış, hafıza kaybı planımı unutmuştum. Neyse ki çabucak toparlandım. "Sen sert içki içen tiplere benziyorsun."

"Aslında şarabı tercih ederim ama katil imajıma uymadığı için bunu saklıyordum."

Gülümsememi peçetemin arkasına sakladım. Kyle'ın şarap seven biri olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Neye gülüyorsun, prenses?"

"Şaraba olan sevgine."

"Şarabı tatmamış olanlar -ucuz şarapları değil, iyi şarapları- çok şey kaçırıyorlar."

"Sen şarap içen birine benzemiyorsun."

"Peki ne tür birine benziyorum?" Bardağı burnuna yaklaştırıp derin bir nefes aldı.

"Bilmiyorum. Belki *Jack Daniels*."

"Şey, en son *Jack Daniels* aldığımda, düğün gecemizde çok eğlenmiştik."

Yanaklarım yanıyormuş gibi oldu. "Bunu hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum ve bu yeter." Bir an durdu. "Şimdilik."

Bardağı alıp tek yudumda içmeye çalıştım ama Kyle elini

benimkinin üstüne koydu. Dokunuşu yumuşaktı, sanki sadece elime değil, görünmez diğer kısımlarıma da dokunmaya çalışıyormuş gibiydi.

Gözleri parladı, baştan çıkarıcı bir ses tonuyla konuştu. "Önce koklamalısın."

"Bu bir kural mı?"

"Hayır ama inan bana, böyle çok daha fazla keyif alacaksın."

Ağzından çıkan başka bir kelimeye inanmam için beni lanetlesinler ama yine de söyleneni yapıp şarabı kokladım. Gerçekten güzel kokuyordu, fermente ve biraz eskiydi. Sanki sadece kokusuyla sarhoş olabilecekmişim gibiydi.

İlk yudumu aldım, boğazımı dolduran tadı tatmak için gözlerimi kapattım.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kyle'ın sesiyle gözlerimi açtım, ne kadar uzun süre kapalı tuttuğumu fark etmemiştim.

"Fena değil."

"Fena değilden fazlası. Mükemmel." Konuşurken ve kendi kadehinden yudumlarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Sonra dudaklarındaki şarabı yaladığı sırada bakışları yavaşça göğüslerime kaydı.

Boğazımı temizledim. "Ben buradayım."

Göz temasını kesmedi. "Aynı zamanda aşağıdasın."

Aptal.

Gerçekten de ölçülemeyecek ve kontrol edilemeyecek kadar sinir bozucu bir özgüvene sahipti. Tam bir pislikti.

Ona aklımdan geçenleri söylemeden önce telefonum titredi.

Vlad.

Acil bir durum olmadıkça aramazdı. Kadehi masanın üzerine bırakıp ayağa kalktım. "Bu aramayı cevaplamam gerekiyor."

"Kim arıyor?"

"İşle ilgili." Bana başka soru soramadan oradan ayrıldım.

Köşeyi dönüp küçük bir arka terasa doğru ilerledim ve cevap vermeden önce etrafta kimse olmadığından emin oldum. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Rolan, Sergei'yi aradı ve geri çekilmezse Arnavutları getireceğini, bunun da bir katliama yol açacağını söyledi."

"Pislik."

"Onlar harekete geçmeden biz harekete geçmeliyiz. Bahsettiğin kişi, işe yarar mı?"

"Evet."

"Tanıdığım biri mi?"

"Tanımaktan da öte."

"Kim?"

"Kyle."

Karşı tarafta bir duraksama oldu, sonra tekrar sordu. "Kyle mı?"

"Her şeyi sonra anlatırım. O benden şüphelenmeden geri dönmem gerekiyor."

"Bundan emin misin, Rai?"

Bir parçam emin değildi ama o parça, o piç beni terk ettikten sonra onun için ağlayan parçamdı. O parça, Kyle'ın ailem için yaptığı planları dinledikten sonra kalbi kırılan parçamdı.

Yani hayır, o parça bununla başa çıkamazdı.

"Evet, eminim."

Elimi çantama sokup küçük ilaç şişesini çıkardım. Şarap içmek onun için artık eskisi gibi olmayacaktı.

Çiftleşmeden sonra eşini öldüren kara dul örümceği hakkında hikâyeler duymuştum ve kendi kocasını öldürmek anlamına gelse bile içgüdülerini takip edişini her zaman büyüleyici bulmuştum.

Sanırım bu konuda aynıydık.

@ayisigikitap

8. BÖLÜM

Kyle

Rai biraz yorgun olduğunu ve eve gitmek istediğini söyledi.

Koruma ekibi peşimizden gelse de onu eve bırakmakta ısrar ettim. Onun yanından ayrılmama alışkanlığı edinmiştim. Bu sadece kontrol delisi bir davranış değildi. Ne zaman ondan ayrılsam, yokluğumda başına felaket bir şey gelecekmiş gibi hissediyordum.

Benden bir şeyler sakladığı hissine kapılmam da durumu hiç kolaylaştırmıyordu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama bazen parlak bakışlarında bu his oluyordu.

Rai her zaman bana karşı duvarlarını örse de eninde sonunda bunu anlayacaktım. Hafızasını kaybetmiş olması kişiliğini değiştirmiyordu.

Yol boyunca bana bir bakış bile atmadı, telefonuna odaklandı, iş e-postalarına falan cevap verdi. Hafızasını kaybetmiş olsa da işkolik yapısı hâlâ aynıydı.

Evin önüne durur durmaz, hiçbir şey söylemeden arabadan indi.

Ben de peşinden gidip kolundan tuttum. O kadar hızlı döndü ki, dengede kalmak için eli göğsüme kondu.

"Ne?" Ses tonunda, fiziksel tepkisine bu kadar duyarlı olmasaydım fark edemeyeceğim kadar ince bir temkinlilik vardı. Sanki korkmuş gibiydi ama neden? Kimden?

Avucumu yanağına koyduğumda, bir heykel gibi hareketsiz kaldı, nefes alışı hırıltılıydı. Sonra, "Ne var?" diye fısıldadı.

"Bazen radikal kararlar vermen gereken zamanlar olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Yutkundu, boğazı bu hareketle çalıştı. Onu boğazından tutup, narin dudaklarında morluklar oluşana kadar öpmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. Geçen hafta kendimi tuttuğum için gerçekten bir ödül almalıydım. Onu yanımda tutup ona dokunmamak tam bir küfürdü. Ancak o zayıftı ve düzgün yemek yemiyordu, bu yüzden daha iyi bir duruma gelene kadar bekleyecektim. Onu bir dahaki sefere becerdiğimde, her zamanki gibi kendini tamamen verecekti.

"Hatırlamıyorum. Hiçbir anım yok, hatırladın mı?"

Lanet olası anılar.

Kendime, ona hakkımızda her şeyi öğreteceğimi, zamanla beni hatırlayacağını söylemeye çalıştım. Ancak gerçek şuydu: bu duygudan nefret ediyordum.

Rai'nin hayatında hiçbir zaman önemsiz biri olmamıştım, kıtalarca uzakta yaşarken bile, bu yüzden şimdi onun için önemsiz biri olmak bir kara delik gibiydi. Her geçen gün o delik daha da büyüyor, genişliyor, derinleşiyordu ve izin verirsem sonunda beni dibine çekecekti.

Bu yüzden ona daha önce anlatmadığım hayatımın parçalarını anlattım. Herkes Igor'un babam olduğunu düşünür-

ken, gerçek ailemden bile bahsettim. Mantığım basitti: eğer beni daha iyi tanırsa, belki nedenlerimi anlar ve sonunda beni hatırlardı.

"Bir keresinde demiştim ki, köşeye sıkıştığında ve başkalarına zarar vermekten başka çıkışın olmadığında, tam da bunu yapmalısın, prenses."

"Bu felsefeye sahip olmanı ne sağladı?"

"Daha önce böyle bir durumda kalmıştım ve hayatta kalmanın tek yolunun, yolumu açmak için öldürmek olduğunu anlamıştım. Elbette, daha geleneksel bir yöntem bulabilirdim ama dünya böyle işlemiyordu."

"Yani tüm sorunlarını bu felsefeyi kullanarak mı çözüyorsun?"

"Çoğu zaman."

"Bazen bunu kullanmadığın zamanlar da oluyor mu?"

Evet. Böyle zamanlar oluyordu; her şeyi havaya fırlatıp, onu kollarımın arasına alarak bu dünyadan ve onunla ilgili tüm trajedilerden uzaklara gitmek istediğim zamanlar.

Bunu ona söylemek yerine, dudaklarımı onun dudaklarına bir saniye kadar değdirdim, sonra ağzını ele geçirdim. Tadı hem afrodizyak hem de adrenalin dalgası gibiydi. Bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyordu, görevim bittiğinde onu da yanımda götüreceğim kısmı dahil.

Rai bana karşılık vermedi ya da kollarını bana dolamadı. Ancak dudaklarını hafifçe araladı, dilini tatmama ve kokusunu içime çekmeme izin verdi.

Tanrı aşkına. O, şimdiye kadar tatma zevkine eriştiğim en güzel şeydi ve pantolonumdaki şişkinlik bir göstergeyse, daha fazlasına oldukça hazırdım.

Onu arabanın kaputunun üzerinde becermemek için kendimi geri çektim. Halka açık bir ortamda olmamın bir sakıncası yoktu ama ona bakan her lanet korumanın gözlerini oyup çıkarmak zorunda kalabilirdim, bu da zevk getirmeyen fazladan bir iş olurdu.

Rai, sanki yüzümde bir şey arıyormuş ya da yüz hatlarımı yeniden öğreniyormuş gibi tuhaf bir şekilde bana baktı.

Onun keşiflerine izin versem de, sadece ben de onu incelemek ve yüzündeki ifadeyi hafızama kazımak istediğim içindi; böylece ne zaman onu düşünsem ya da ona dokunmak istesem, zihnimin bir köşesinde onun bu görüntüsü olacaktı.

"Şirkete geri dönmen gerekmiyor mu?" diye fısıldadı.

"Bir dakika daha. Sana doyamadım."

"Hiç doyar mısın?"

"Hayır, pek sayılmaz. O yüzden kıpırdama." Saçlarını kulağının arkasına ittim, altın rengi buklelerin parmaklarımın arasından akmasına izin verdim. Son zamanlarda saçlarını açık bırakıyordu, muhtemelen soğuk ve sert dönemini hatırlamadığı için. Görünüşünü çok sevsem de ona bakan her pisliği yerle bir etme havasındaydım.

"Ne kadar burada kalmam gerekiyor, Kyle?"

"Ne kadar sürerse o kadar, karıcığım."

"Evliliği hatırlamadığımı söylediğim hâlde bana karım demekten bıkmadın mı?"

"Gerçek olduğu hâlde inkâr etmekten bıkmadın mı?"

"Seninle asla kazanamayacağım, değil mi?"

"Deneyebilirsin. Denediğinde çok hoşuma gidiyor, özellikle de biraz güç kazanmak için bana oral seks yaptığın o diğer sefer."

Yanakları kızardı. "Yapmadım."

"Evet, yaptın ve çok seksi bir şeydi. Hmm. Düşünmek bile beni sertleştiriyor." Kanıtı karnına bastırdım. "Bununla nasıl başa çıkacaksın, prenses?"

"Eğer başa çıkmaktan kastın, aletinden kurtulmam ise, o zaman tabii ki başa çıkarım."

Güldüm, başım hareketle geriye doğru eğildi. "Sen delisin."

"Bu da komik çünkü..."

"Çünkü anıların olsun ya da olmasın, sadece bana karşı böylesin." Dudaklarımı son bir kez dudaklarına değdirdim. "İyi dinlen ve beni bekle."

"Neden bunu yapayım ki?"

"Çünkü bu gece hak talebimi ortaya koyuyorum." Göz kırptım ve o yutkundu, yanakları kızardı, sonra arkasını dönüp içeri girdi.

Onun güvenli bir şekilde eve girdiğinden emin olduktan sonra arabama geri döndüm.

Igor'un yanıma yerleştirdiği işe yaramaz koruma Peter, camıma vurdu. Camı indirip ona baktım, sinirimi gizlemeye zahmet etmedim.

Elinde tuhaf bir silah tutuyor, konuşurken ellerinin arasında çevirip duruyordu. "Benim de gelmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Olduğun yerde kal."

"Son zamanlarda beni hiç yanına almıyorsun."

"Çünkü işe yaramazsın."

"O kadar da işe yaramaz değilim." Silahı bana doğrulttu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır ama eminim bu konuda beni sıkıntıdan patlatacaksın."

"Bu bir anestezi tabancası. Çok güçlü olabilir."

"Bir mermi daha güçlüydür, evlat." Camımı kaldırıp araziden çıktım.

Bir tür şirket toplantım vardı ama *V* Şirketi'yle saçma stratejileri umurumda bile değildi.

Asıl toplantım Flame'leydi. Bir sonraki saldırıyı planlamamız gerekiyordu; her şey yolunda giderse, bu son saldırı olacaktı.

Bu noktada hem Ruslar hem de İrlandalılar çok sayıda asker kaybetmiş, güçlerini tüketmiş durumdaydı. Sonsuz yıkıcı enerjiye sahip olduğunu sanan o pislik Damien bile sonsuza kadar saldırı yapamazdı. Aslında o, ölmedikçe durmayacak bir boğaydı. Bu eski bir savaş olsaydı, diğer tüm birimler beyaz bayrak sallasa bile, o beyaz bayrak sallamayacak general olurdu.

Ancak o bile arka arkaya saldırı yapamazdı.

Bu gidişle, Rolan ya da Sergei'nin karşı tarafın ordusunu yok edecek büyük çaplı bir saldırıya ihtiyacı olacaktı.

Bu savaşta en çok kimin kaybetmesini istediğimi çok iyi biliyordum.

Yirmi dakikalık bir sürüşün ardından, arkamdan siyah bir minibüsün takip ettiğini fark ettim. Bu yüzden Flame ile buluşmak için anlaştığım çatıya gitmek yerine, terk edilmiş bir deponun arkasında arabayı durdurdum.

Burası son durağımmış gibi davranıp arabaya yaslanarak telefonumu çıkardım.

Kyle: Yanımda biri var.

Cevabı bir saniye içinde geldi.

Flame: Nasıl olur da seni takip etmelerine izin verirsin? Nesin sen, amatör mü?

Kyle: İzin vermedim ki. Durdum, değil mi?

Flame: Takip ettikten sonra mı? Amatör.

Kyle: Defol git, pislik.

Flame: Daha iyi. Sıkıcı kulüpten çok uzun süre uzak kalamam. Başka bir zaman ayarlayalım.

Telefonumu saklamak üzereyken, ondan gelen başka bir mesajla ekran aydınlandı.

Flame: Seni eğittiğimi kimseye söyleyerek adımı lekeleme, amatör.

Pislik.

Yine de bu tuhaftı. En başından fark etmem gerekirdi ama sanki bazı engellemelerim devre dışı kalmış gibiydi.

Telefonu cebime sokup silahımı çektim ve şarjörün dolu olduğundan emin oldum.

İşte o anda ilki ortaya çıktı.

Başlangıçta, korumanın yüzünü tanıyamadım. Hepsi, aynı kasvetli kıyafet kurallarına uymadıkları için birbirlerini yargılayan gizli bir topluluğun üyeleri gibi siyah giyiniyorlardı.

İkinci adam yanına geldiğinde, silah hâlâ yanımda olmasına rağmen onu daha sıkı kavradım.

"Burada ne halt ediyorsun, Vladimir?"

Beş gardiyan daha ona katıldı ve yedi kişi, hepsi silahlı olarak etrafımı daire şeklinde sardı. Vladimir'in önceden bir plan yapmadan hareket etmediğini çok iyi biliyordum. Aptal, iri yarı bir ayı gibi görünebilirdi ama hiç de öyle değildi. Nereye vuracağını, bunu mümkün olan en az hasarla nasıl yapacağını çok iyi bilirdi.

Benim için bu kadar çok koruma getirmiş olması endişe vericiydi.

"Bu bir tür geç kalmış hoş geldin partisi mi?" Ses tonumu hafif hatta şakacı tuttum. "Lütfen hediyeler getirdiğinizi söyleyin."

Yüzlerine ve arkalarına bakarken sırıttım, gizlice bir kaçış yolu arıyordum. Bu depo, Flame'le buluşmayı planladığım yer olmadığı için bölgeyi tanımıyordum, bu nedenle seçeneklerim sınırlıydı.

Durumu daha da kötüleştiren şey, Vladimir'in yanında getirdiği korumalardı. Aşırı işkence için kullandığı üç kıdemli askeri ve Sergei'nin acımasız iki koruması da vardı.

Eğer elindeki en güçlü adamları toplayacak kadar ileri gittiyse, durum başlangıçta tahmin ettiğimden daha ciddi demekti.

"Hediye yok mu? Rus misafirperverliğine ne oldu? Neyse, boş ver. Geç kalmış karşılama partimde en azından içecek bir şey alabilir miyim? Bugün sevgili votkanızla bile yetinirim. Gördün mü? O kadar da zorlu değilim."

"Sorularımızı cevaplayacaksın ve dürüstçe cevaplayacaksın." Vladimir'in ciddi sesi, odadaki sessizliği yırttı.

"Memnuniyetle cevap veririm. Sorularınız nedir?" Alaycı ya da tehditkâr olmadığından emin olarak gülümsememi korudum.

Onları öldürmek istemiyordum çünkü cesetleri saklayıp bahaneler uydurmak çok zahmetli olurdu. Ancak sinirlerimi bozmaya devam ederlerse, tam da bu olacaktı.

"Bizimle gel." Vladimir depoyu işaret etti.

"Burada konuşmayı tercih ederim. Paslı depolardan hoşlanmam. Bu tür yerlerde ne kadar mikrop olduğunu biliyor musun?"

"Sarkastik tavırları bırak da bizi takip et."

"Ben hayır diyorum."

"Bu lanet olası bir demokrasi değil. Seçeneğin yok."

"Aynı fikirde değilim. Seçeneğim var. Aslında, hiçbir soruya cevap vermeden buradan uzaklaşmayı seçiyorum. Şansını kaçırdın, Vladimir."

Gitmeye çalıştım ama korumalar üzerime yaklaştı. Kimi önce vuracağımı hesaplayarak silahımı sıkıca kavradım. Muhtemelen kel kafalı olanı; Vladimir'in en yakın askerlerinden biriydi ve muhtemelen en güçlüsüydü. O giderse, diğerlerini de halletme şansım artacaktı.

Vladimir başını salladı ve ikisi de aniden durdu.

Ne halt oluyor?

Silahlarını bile çekmediler, oldukları yerde donup kaldılar.

"Gidiyorum dedim." Tekrar denedim ve sesimdeki pelteklikle duraksadım. Sarhoş olana kadar içen türde biri değildim. Bu, gardımı indirmekle eşdeğerdi ve kendi ölüm fermanımı imzalamak anlamına gelirdi.

Restoranda sadece iki kadeh şarap içmiştim, buna da gayet iyi dayanırdım, öyleyse konuşmamın sonundaki bu pelteklik de neyin nesiydi?

"Ne haaalt ediyorsun sen?" Silahımı kel kafaya doğrulttum. "Silahını aaal."

Pelteklik, düzelmek yerine daha da kötüleşti.

"Ona kurşun harcamayın," dedi Vladimir. Ya da az önce yanında beliren ikizi. "İşimiz bizim için çoktan halledildi."

Silah elimden kayıp yere düştü. Silahımın kontrolünü ilk kez kaybetmiştim. Sanki elimde silah tutacak güç kalmamış gibiydi.

İşimiz bizim için çoktan halledildi.

Görüşüm bulanıklaştı ve yedi adam on dörde dönüştü. İşte o anda felaket haberi kafama dank etti.

Zehirlendim.

Vücudum geriye savruldu, yere dizlerimin üzerine çökmeden önce korumalardan birine çarptım.

Dünya etrafımda dönerken, parçalar yavaşça bir araya geldi.

Bugün beni zehirlemiş olabilecek tek bir kişi vardı: bana ikinci kadeh şarabı dolduran kişi.

Karım beni sırtımdan bıçaklamış ve kurt sürüsünün önüne atmıştı.

9. BÖLÜM

Kyle

Gözlerim yavaşça açıldı, göz kapaklarım birbirine yapışmıştı.

İlk fark ettiğim şey, oturur pozisyonda ve metal bir sandalyeye tamamen bağlanmış olduğumdu.

Etrafımı sade gri duvarlar çevreliyor, köşelerde paslı metal makineler titriyordu. Kafamı salladım; hayır, hareket eden onlar değildi, görüşümdü.

Hareket etmeye çalışsam da kalın ipler beni yerimde tuttu. Metal bir sandalyede oturuyordum, ellerim arkamda bağlıydı ve ayaklarım metale bağlanmıştı.

Bu benim için yeni bir deneyim değildi. Yeterince kıvrandığımda sandalyeyi geriye doğru çevirebilir, ardından ayaklarından birini bükebilirdim; ayak bileklerimi serbest bıraktığımda kendimi kurtarmak için daha fazla hareket alanım olacaktı.

Planımı uygulamaya koyamadan, beni yakalayan şanslı yedi kişi etrafımı sardı. Beni kendi tesislerinden birine götürme zahmetine bile girmediler, sadece deponun içine taşıdılar. Eğer yerin önemi yoksa, bu benim hayatımın ya da ölümümün önemi olmadığı anlamına gelmeliydi.

Vladimir öne adım attı, ceketini adamlarından birine verdi ve kollarını dirseklerine kadar sıvayarak Bratva dövmelerini gösterdi. Bunu yaparken, onu bu kadar sıkıcı yapan her zamanki huysuz, derin düşüncelere dalmış ifadesiyle bana baktı.

"Sapkın oyunlar oynayacak kadar yakın olduğumuzu bilmiyordum, Vladimir. Başlamadan önce, güvenlik kelimem: *bırakın beni*." Ses tonum esprili olsa da boğazımla göğsümü yakan ihanetin tadını gizleyemiyordum.

Rai beni sadece zehirlemekle kalmamıştı, işi bitirmeleri için beni adamlarına da teslim etmişti.

Kızgın olmamam, öfkemi kontrol etmem gerekiyordu ama öfkenin en ufak bir belirtisi bile o lanet olası yanma hissi tarafından eziliyordu.

"Oldukça gerginsin, değil mi?" Aynı şakacı tonda devam ettim. "Burası genellikle yaşadığın yere benziyor mu?"

"Sorularımıza cevap vermezsen burası mezarın olacak."

"Ben de bıçak oyunlarını sevmem. O kadar kanı temizlemek çok zahmetli."

"Ukalalık yapmayı bitirdin mi?"

"Sadece meşru endişelerimi dile getiriyordum, Vladimir. Bu tür şeyler için temel kurallara ihtiyacımız var."

"Kurallar mı?" Alaycı bir şekilde güldü. "Ne zamandan beri bunlara inanıyorsun?"

"Bratva'dan beri. Senin kuralların şaka değil, dostum."

"Ben senin *dostun* değilim. Şimdi ya cevap ver ya da o kadar nefret ettiğin bıçakla başlayalım." Bilgiyi iyice kafama sokmak için bir ara verdi. "İrlandalılar içindeki bağlantın kim?"

"Bunu sana söylemeliyim çünkü...?"

"Çünkü söylemezsen pişman olacaksın. Bu son uyarındı, Hunter."

"Biliyorum, sapkın şeyler yapıyoruz ama ilişkimizde tam da şakacı bir samimi konuşma yapacağımız noktada değiliz, değil mi?"

Vladimir yumruğunu kaldırıp yüzüme o kadar sert vurdu ki, koltuğumda irkildim ve üst dudağımdan kan fışkırdı.

Orospu çocuğu.

"Her yanlış cevapla durum daha da kötüleşecek." Yumruğunu sıktı. "Planların ne?"

"Güzel karımın yanına, eve gitmek. Bizi bir araya getiren o olduğundan, burada yaptığımız sapkın şeyleri umursar mı sence..."

Yumruğunu suratıma saplayıp burnumu neredeyse kırınca sözüm kesildi. Nefes nefese kaldım, ağzımda biriken kanı tükürdüm.

Vladimir parmaklarını lekeleyen kırmızıdan rahatsız görünmüyordu. Ne de olsa işkence uzmanıydı, yani tüm bu sahne onun oyun alanıydı.

"Tekrar ediyorum, planların ne?"

"Az önce söyledim. Bana inanmaman benim suçum değil."

Aynı anda karnıma yumruk ve tekme attı. Sandalyeyle birlikte geriye düşerek, gürültülü bir sesle yere çarptım.

Vladimir'in adamları beni tekrar dövmesi için kaldırırken yere kan tükürdüm. Bu sefer sanki kum torbasıymışım gibi iki yumruğunu da kullandı.

Vladimir, Damien kadar pervasız ya da Adrian kadar acımasız değildi ama en vahşisiydi, istediğini elde etmek için güç kullanmaktan çekinmiyordu.

Yüzümü yere çarpıp üzerinde tepinmeden önce bir şeyler yapmam gerekiyordu ama ne kadarını çözdüklerini hiç bilmiyordum. Bu, beni konuşturmak için bir tuzak olabilirdi. Ancak Vladimir somut kanıt olmadan harekete geçmediği için bu pek olası değildi.

Bunu anlayana kadar işkenceye dayanabilirdim. Geçmişim, böyle zamanlarda işime yarıyordu. İşkence eğitimi almıştım; bu eğitim, halüsinasyon görene, ateşim çıkana ve ölümün eşiğine gelene kadar işkence görmemden ibaretti. Sonuçta, işkenceden kurtulmanın tek yolu, onu yaşamaktı.

Fiziksel işkence hiçbir şey değildi. Bunu atlatmıştım ve nasıl başa çıkılacağını çok iyi biliyordum. Acı sinir uçlarında yoğunlaşırdı, bunu aşmanın en iyi yolu da onu uyuşturmaktı. Eğer üzerinde düşünmezsen, o ıstırap verici his sonunda yok olurdu.

Planımın tuzağı, burada bulunma nedenimi, şu anda Vladimir'in kum torbası olarak hizmet etmemin nedenini unutamamamdı.

Karım.

Bu tür bir işkence, fiziksel işkenceden çok farklıydı. Bu tür işkence, sayısız erkeği kırılma noktasına getirmişti.

Nefesimi içime çekerek Vladimir'in bakışlarıyla karşılaştım. Yüzünde tarafsız bir ifadeyle beni izliyormuş gibi görünse de içten içe durum hiç de öyle değildi. Sonunda bana vurabilme fırsatını kutluyor olmalıydı. Ne de olsa, geri döndüğüm ve Rai'yi onun koruyucu kalkanının altından kaptığım günden beri benden nefret ediyordu.

Aslında kıskançlık değildi çünkü onun romantik duygular besleyebileceğini sanmıyordum. Daha çok Nikolai'ye Rai'yi koruyacağına söz verdikten sonra onu kendi sorumluluğu olarak gördüğü içindi.

"Beni nasıl yakaladın, Vladimir? İkimiz de bunun güçle olmadığını biliyoruz."

"Gücümü hissetmek ister misin, Kyle? Sana karşı nazik davrandım ama ısrar ediyorsan, reddetmek için bir nedenim yok."

Nazik mi? Yüzümü mahvetti ve buna *nazik* mi diyordu?

"Sadece neden beni bağlayıp bu kadar zorluk çıkardığını bilmek istiyorum."

"Buraya günahlarının hesabını vermek için geldin."

"Günahlar mı?" Kanlar içindeyken güldüm. "Birdenbire Tanrı falan mı oldun? Ama kutsal şeylere inanmadığım için bunun bir anlamı yok."

"Onlara inanmaman, onlardan kaçabileceğin anlamına gelmez." Kemiklerimin çatırdaması havada yankılanana kadar yumruğunu yüzüme indirdi.

Acı o kadar şiddetliydi ki, sürekli zonklayan acıya karşı dişlerimi sıktım.

"Eğer oynamak istiyorsan..." Bana yumruklarını gösterdi; kan -benim kanım- her yere damlıyordu. "Ben de sana eşlik ederim."

"O nerede?" diye mırıldandım, karşımdaki kapıya bakarak. "Orada mı? Yoksa gösteriyi izleyebileceği kameralar mı var?"

Beni yakamdan yakaladı, neredeyse beni ve sandalyeyi yerden kaldırıyordu. "Sen *bana* cevap ver."

"Ben kimseye cevap vermem."

"O zaman ölmeyi mi tercih edersin?"

"Çık dışarı, prenses!" diye bağırdım, sesim gerginleşti. "Yeterince izlemedin mi sence?"

"Kapa çeneni." Vladimir bana tekrar vurdu.

"Konuşmamı istediğini sanıyordum, şimdi de susmamı mı istiyorsun? Kararını ver, huysuz pislik. Çık dışarı, prenses. Bir şeyler paylaştığımızı sanıyordum," dedim esprili bir şekilde, bu benim gerçekliği saptırmak için kullandığım olağan yöntem olsa da sözler kanlı ruhumun içini bıçakladı. Gerçekten bir şeyler paylaştığımızı sanıyordum ama o gidip beni sırtımdan bıçaklamıştı.

"Onunla konuşmayacaksın. Benimle konuş." Vladimir'in güçlü sesi odanın sessizliğinde yankılanırken, aksanı daha da kalınlaştı.

"Karımı görmedikçe konuşmayacağım. Yani beni öldürmek istiyorsan, durma, yap. Ancak bildiğin gibi, cesedimden hiçbir şey öğrenemeyeceksin."

"Seni öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Vladimir belinden silahını çekip şakağıma doğrulttu. "Sen her zaman kardeşliğe ait olmayan bir baş belası oldun. Nikolai ya da Sergei'nin sende ne gördüğü umurumda değil, kiralık bir köpek gibi birkaç hedefi ortadan kaldırdığın için kendini bir şey sanman da. Sadakatin yok, ilkelerin yok, ahlakın yok ve bu yüzden buraya ait değilsin."

"Sonunda. Gerçek yüzün ortaya çıktı, Vladimir. Ne kadar da güzel ve parlak, değil mi?"

Bana saygı duymasının tek nedeni, patronların emriydi. Ona kalsaydı, beni çoktan kovmuş olurdu. Şimdi nihayet benden intikam alma şansı yakalamıştı ve bunu sonuna kadar kullanıyordu.

Onun tetiği çekeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Konuşacak mısın, yoksa o lanet gözlerini kör etmemi mi istersin?"

"Sadece karımla konuşurum."

Yeminlerimizi ihlal etmişken neden ona hâlâ karım diye hitap ediyordum?

Ancak sanırım düğünümüzü bir katliama çevirdiğimde, yeminlerimizi ilk ihlal eden bendim.

Nasıl oldu bilmiyordum ama gafil avlanmıştım. Hayatımın bir yönü tarafından gafil avlanmak beni zayıflatmıştı ve bu geçici bir durum gibi de görünmüyordu.

Kapı açıldı, topuk sesleri yerde yankılanırken hareketsiz kaldım.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Gözlerim şişmişti ve biri yarı açıktı, göz kapağımdan kan damlıyordu. Yine de karşımda duran Rai'yi seçebiliyordum. Aramızda yeterince mesafe bırakıyordu, böylece ellerim bir şekilde serbest olsa bile ona uzanamazdım.

Hâlâ az önceki siyah elbisesini giyiyordu, bu da onu bıraktığım anda buraya gelmiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

Hain, kendi eserini kendi gözleriyle görmek istemişti. *Aferin, Rai. Aferin sana.*

Ancak gerçek duygularımı belli etmek yerine sırıtarak kanlı dişlerimi ona gösterdim. "Görünüşe göre buradaki Vladimir'in kafasında bir yanlış anlaşılma var, prenses. Beni onun sapkın oyunlarından kurtar."

"Ukala davranmayı kes," dedi monoton bir sesle, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu bizim üzerimizde işe yaramaz."

Bir saniye... "Bu, hafızanı hiç kaybetmediğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır ama seni kandırdım, değil mi?"

Lanet olsun.

Kandırmıştı. *Gerçekten* kandırmıştı ve ben onun güvenliğinden endişelendiğim için yalanı ortaya çıkarmak adına yeterince odaklanamamıştım. Göğsümün içinde atan o lanet şey uğruna mantıklı tarafımı tamamen bir kenara atmıştım.

"İyi oynadın, Sokolov. Nikolai, yarattığı bu küçük şeytandan çok gurur duyuyor olmalı."

"Oyunların umurumda değil."

"Umurunda değil, ha? Tabii, içkime zehir kattıktan sonra."

Yüzündeki ifade aynı kaldı, sanki duygularını bir yerlere bırakıp buraya hiçbir şey hissetmeden gelmiş gibi. "Vlad'a bilmek istediği şeyi söyle, belki hayatını bağışlamasını sağlarım."

"Neden söyleyecek bir şeyim olduğunu düşünüyorsun?"

"Merdivenden düştüğüm gün telefonda konuştuğunu duydum, Kyle. Ne planladığını biliyorum."

Siktir. Çok mu dikkatsiz davranmıştım? Normalde gardımı düşürmezdim ama o sırada hâlâ ağrı kesici kullanıyordum. Tabii ki, sorunu ilaçların üzerine atmak mevcut sorunu çözmeyecekti.

"Sen ailemi mahvederken öylece durup izleyeceğimi mi sandın?" Sesi ölümcül bir tona büründü. "Onları elimden gelen her şeyle koruyacağım."

"Devam et."

"Blöf yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neden konuşmuyorsun?"

"Çünkü anlamsız."

"Beni sınama, Kyle. Seni öldürtürüm."

"Öyleyse yap. Beni zaten zehirledin, o yüzden öldürmen bir şey değiştirmez."

Yanakları kızardı ama bu utançtan değildi; öfkeydi, daha doğrusu, hiddetti. Neden *o* kızgındı ki? Kaynaması gereken kişi bendim.

Yine de tek hissettiğim, ebeveynlerimle birlikte çoktan öldüğünü sandığım bir yerde hissettiğim ihanetinin acısıydı.

"Ölmeye hazırsın, değil mi?"

"Ben ölüme hazır olarak doğdum. Ölümde dirildim ve ölüme geri döneceğim. Ne kadar şiirsel, değil mi?"

"Sen hastasın."

"Sanırım bunu zaten kanıtlamıştık."

"Bırak da onu ben bitireyim." Vladimir silahın namlusunu şakağıma dayadı, başım geriye doğru eğildi.

Ona bakmadım, o önemli değildi. Bakışlarım Rai'nin gözlerinde sabitlendi; gözlerinin önce kararması, sonra aydınlanması, sanki Vladimir'den silahı alıp beni vurması mı, yoksa beni çıplak elleriyle öldürmesi mi daha iyi olur diye kararsızmış gibi etrafa kayması dikkatimi çekti.

Birkaç saniye geçti, sonra Rai başını salladı. "Beni onunla yalnız bırak."

Vladimir'in omuzları geriye doğru çekildi. "Hayır."

"Ben halledebilirim. Sen dışarıda beni bekle."

Vladimir gitmek için kıpırdamayınca, Rai onun koluna dokundu, sesi alçaldı ama yumuşamadı. "Güven bana."

Vladimir, iyice emin olmak için bana bir kez daha yumruk attı ve o pisliğe sırıtmama rağmen inledim. Korumalarına onu takip etmelerini işaret etti, sonra silahı Rai'nin eline verdi. "Hemen dışarıda olacağız."

Kapanan sürgülü kapı, beni ve karımı birlikte hapsetti.

Evliliğimiz kanla başlamıştı ve kanla sona erecekti.

10. BÖLÜM

Rai

İçeri girdiğim andan itibaren omurgam kırılmış gibi hissettim.

Vlad'a gitmesini söylemiş olsam da, durumu tamamen kontrol altında tutabildiğimi hissetmiyordum. O, Ruslan ve Katia dışarıda bekliyorlardı. Onları içeri çağırabilirdim ama bu, buraya gelmemin asıl nedenine ters düşerdi.

Kyle'ın hırpalanmış hâline çok uzun süre bakmamaya çalışsam da kanlı dudaklarını, göz kapaklarını ve burnunu fark etmemek zordu. Vlad onu fena hâlde dövmüştü, bu da birini cezalandırmaya karar verdiğinde Vlad'ın acımasız kişiliğini düşünürsek şaşırtıcı değildi. Kyle'ın yakışıklı yüzünü tanınmaz hâle getirmişti. Böyle olması daha iyi olmalıydı. Şu anda çektiği her acıyı hak ediyordu. Aslında, daha fazlasını hak ediyordu.

En azından kendime böyle söyledim çünkü ona bakarken, telefon konuşmasını dinlediğimde kalbi kırılan o aptal tarafım da şimdi acı çekiyordu.

O lanet tarafım, sanki dayak yiyen, gözleri şişen ve dudakları kanayan benmişim gibi hissediyordu.

Neden öyle olsun ki? Kyle'ın yaraları fiziksel olabilirdi ama benimkiler daha derindi. O göğsüme çarpmış, kalbimi kırmıştı, sonra üzerinde o kadar çok yürümüştü ki, onu bir daha asla onaramayacaktım.

Tüm bunlar ona güvendiğim için olmuştu. Sağduyuma ve şüpheci kişiliğime rağmen Kyle Hunter'a güvenmiştim, o da o güveni yerle bir etmişti.

Şimdi aileme olan sadakatim, yeminim ve görevim sınanıyordu. Şimdiye kadar uğruna savaştığım her şey ön plana çıkıyordu. Bunu görmezden gelmemin imkânı yoktu.

"Şimdi ne olacak?" Sesi sakin olsa da duygusuzdu, sanki hiç konuşmak istemiyormuş gibiydi.

"Şimdi ne olacak?" İnanamıyormuş gibi tekrar ettim, bağırıp ona vurmamak için tüm gücümü kullandım. Onun beni içten dışa parçaladığı kadar ben de ona acı çektirmek istiyordum. "*Şimdi ne olacak*, diye sorma cüretini mi gösteriyorsun?"

"O zaman ne sormam gerekiyor? Beni buraya sen getirdin ve dayak yedirdin, yani geri kalanını sen halletmiş olmalısın."

Bir an sessiz kaldım, sonra hissetmediğim bir sakinlikle sordum. "Neden ben?"

"Ne?"

"Belli ki benimle bir nedenden dolayı evlendin, o yüzden merak ediyorum, neden ben olmak zorundaydım? En kolay giriş yolu ben miydim? Yedi yıl önce beni zaten tanıdığın için mi? Yoksa ilk tanıştığımızdan beri bunu planlıyor muydun?"

Sesimdeki duygulardan nefret ettim; tüm bunların ardındaki incinmişlik, acı verici bir öfkeye dönüşüyordu.

Kyle omzunu kaldırdı. "Sen en uygun giriş yoluydun, Rai Sokolov."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu, bu öfkeye teslim olmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Öfke beni ele geçirirse hatalar yapardım ve o hiç çaba sarf etmeden kazanırdı.

Bu yüzden, kırık tırnaklarım ve kanlı parmaklarımla görünürdeki sakinliğime tutundum. "Bana söylediğin herhangi bir şey doğru muydu?"

"Ne söylediğime bağlı. Hangi kısmı?"

"Hiç pişmanlık duymuyorsun, değil mi?"

"Gözlerimin önünde lanet olası ailemi katleden insanların peşine düştüğüm için üzülmemi bekliyorsan, hayır, hiç pişmanlık duymuyorum."

Şimdiye kadar, ebeveynlerinin hayaletler olduğunu düşünüyordum. Öldüklerini söylemişti, ben de konunun kapandığını sanmıştım.

"Beş yaşındaydım," diye devam etti uzak bir sesle. Bana bakıyordu ama içimi okuyormuş gibiydi. "Annem beni alıp kaçmaya çalışırken öldürüldü. Sonra babam sırtından vuruldu. İkisi de gözlerimin önünde oldu."

Sözlerinin ağırlığı bana acımasız bir darbe gibi çarptı. Mesele sadece anne babasının trajik ölümleri değildi, aynı zamanda henüz beş yaşındayken onların cinayetine tanık olduğunu bu kadar sakin bir şekilde anlatmasıydı.

Sesinde hiçbir duygu yoktu, sanki kendini o duygulara karşı hissizleştirmiş gibiydi.

"Artık yüzlerini hatırlamıyorum, en azından hayattalarkenki yüzlerini. Anne babamla ilgili hatırladığım tek şey, boş bakışları ve kanları. Çocukluğumdan beri beni harekete

geçiren şey buydu ama en kötüsü bu değildi. Sana bahsettiğim örgütü hatırlıyor musun? Orası katiller için bir okul değildi, *The Pit* adında lanet olası bir işkence odasıydı. Öldürmeyi öğrendiğimiz andan itibaren, para ya da üstlerimiz için suikastlar gerçekleştirmek zorunda kaldık."

Anlattıklarını kafamda birleştirirken şaşkınlıktan sessiz kaldım. Çocukken sadece anne babasını kaybetmekle kalmamıştı, aynı zamanda bir katile dönüştürülmüştü. Bütün bunlar ona henüz çocukken olmuştu.

Bugün olduğu gibi acımasız bir makineye dönüşmesine şaşmamalıydı.

Öldürürken tereddüt etmemesine şaşmamalıydı.

Kendi hayatı çoktan sona ermişti, bu yüzden başkalarını ezip geçerek öldürmeyi adil buluyordu.

"İşte bu noktaya geldim ve ailemi boş gözlere dönüştürenler bedelini ödeyene kadar durmayacağım."

"Sanırım bunların İrlandalılarla bir ilgisi var?"

"İrlandalılarla her şeyin ilgisi var."

"İrlandalılardan kim?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Bana hikâyeyi zaten anlattın, o hâlde failleri de söyleyebilirsin."

"Hayır. Bu benim intikamım."

"O zaman en azından şunu söyle. Kardeşliğin intikamınla ne ilgisi var?"

"Her şey."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bilmen gerekmiyor."

"Tabii ki gerekiyor!"

"Senin için önemli olan tek şey, hem İrlandalıların hem de Rusların peşinde olduğum, yani benden şimdi kurtulman daha iyi." Başıyla elimdeki silaha işaret etti. "O silahla tek bir atış işini halleder, yoksa bu şerefi Vladimir'e mi bırakmak istersin?"

"Beni kışkırtmayı kes. Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Yapacağından eminim. Ne de olsa beni zehirledin. Aferin sana, prenses. Seninle gurur duyuyorum."

"Böyle şeyler söylemeyi kes."

"Ne gibi? Seninle gurur duyduğumu mu?"

"Evet. Benimle gurur duymanı istemiyorum."

"Ama duyuyorum. Sana köşeye sıkıştığında, canını yakarak, ısırarak, öldürerek çıkman gerektiğini söylemiştim ve sen de tam olarak bunu yaptın." Öksürdü, çenesinden damlayan kan gömleğinin yakasını daha da ıslattı. "Nikolai öldüğünden beri çok yol kat ettin. Ne onun ne de anne babanın ölümünün seni etkilemesine izin vermedin. Sadece başını dik tuttun ve yoluna devam ettin."

Hayal kırıklığı ve öfkeyle gözlerim yaşlarla doldu. Ancak derin bir nefes alıp onların dışarı çıkmasına izin vermedim; sözlerinin beni ne kadar etkilediğini görmemeliydi.

Sadece az önce bana söylediklerinin değil, anne babası ve yetiştirilme hikâyesinin tamamının.

Kalbimi ne kadar paramparça etse de bir görevim vardı. Onun duygularına bu kadar karışırsam, kendi duygularım gibi hissedersem, bu görevi yerine getiremezdim.

"Bu duruma düşeceğimizi kim bilebilirdi?" diye sordum yavaşça.

"Ne durumu?"

"Benim elimde silah, senin işkence görmen."

"Evliliğimiz bir kan banyosuyla başlamıştı, gerçekten farklı bir şekilde bitmesini mi bekliyordun?"

Ruhumun derinliklerinden acı dolu bir iç çekiş çıktı. "Gerçekten her zaman ölüme hazır mıydın?"

Bir kez başını salladı, ardından yüzünü buruşturdu. "Otuz yıldır hazırdım. Şimdiye kadar yaşadığım zaman, intikamımı alana kadar geri sayan bir zamanlayıcıydı."

"Sonra ne?"

"Ha?"

"İntikamdan sonra ne yapmayı planlıyordun?"

Sanki bu önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. "İngiltere'ye dönüp işler almayı. O tür şeyler."

"O zaman git."

"Ne?"

Silahı yere bırakıp ayak bileklerindeki ipleri çözmek için eğildim, sonra bileklerini ve gövdesini serbest bıraktım. Kyle tamamen özgür kaldığında bile kıpırdamadı.

İşimi bitirdikten sonra geri çekildim ama onun varlığını hissetmeyi ya da kokusunu almayı kesecek kadar uzaklaşmadım.

Onun kendine özgü temiz kokusu burun deliklerimi doldurdu. Ancak artık ona kanın güçlü ve keskin kokusu eşlik ediyordu.

"*Gitmek* derken neyi kastediyorsun?"

Biraz olsun sakin konuşabilmek için derin bir nefes aldım. "Sana tek çıkış yolunu sunuyorum."

"Ne çıkışı?"

"İntikamı unut ve git. İngiltere'ye ya da nereye gitmek istiyorsan oraya git ama bir daha buralarda yüzünü gösterme. Herkesi senin Bratva'ya uygun olmadığına, dostane bir

şekilde ayrıldığımıza inandırırım." Konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Arka kapıdan çıkabilirsin, orada korumalar yok."

Kyle sendeleyerek ayağa kalktı ve bana doğru adım attı.

Geri çekildim, sesim *Dedushka*'nın emir verirkenki sesi gibi sertleşti. "Seni bir daha görürsem, seni öldürürüm."

Cevabını beklemeden yerden silahı aldım, arkamı döndüm ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Bacaklarım ağırlaşmıştı; durup ona tekrar bakmamı, son bir kez bakmamı, son bir kez dokunmamı haykırıyorlardı.

Son bir öpücük.

Uzaklaş. Bitti, Rai. Sadece uzaklaş.

Dedushka bir keresinde bana aile için fedakârlık yapılması gerektiğini ve bunların hepsinin kolay olmayacağını, hatta çoğunun acı vereceğini söylemişti. *Acı olmadan onur da olmaz*, demişti.

Şimdi ne demek istediğini tam olarak anlıyordum.

Kapı arkamda yavaş bir tıklamayla kapanır kapanmaz, destek almak için kendimi duvara dayadım. Çenem titredi ve bacaklarım beni taşıyamayacakmış gibi oldu.

Sanki her an nefesim kesilecekmiş gibi, çok şiddetli nefes aldım. İşte o anda, göğsümde bir şeyin kırılma sesini duydum.

İlk başta sessiz, neredeyse fark edilmez bir sesti ama gittikçe yükseldi, ta ki duyduğum tek şey o olana kadar.

Ah. Kalp kırıklığı böyle bir şey olmalıydı.

En ürkütücü yanı ise, bu hissin hiç geçmeyeceğini düşünmemdi.

11. BÖLÜM

Rai

Kendimi pek iyi hissetmiyordum.

Bu, durumu hafifletmek olurdu. En azından şunu itiraf edebilirdim ki, *Dedushka*'nın ölümünden bu yana hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Göğsümde bir ağırlık vardı; nefes almamı engelliyordu ve yerine sert, acımasız bir kasvet koyuyordu.

Bu beni tüketiyordu.

Boğuyordu.

Tek yapmak istediğim şey... çığlık atmaktı.

Ancak aynı zamanda, kendimi bu duyguya kaptırma lüksüm yoktu. Bitti. Her şey... bitmişti.

Kyle'ı serbest bırakalı tam iki saat olmuştu. Sadece iki saat ama sanki yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Hiçbir şeyi geride bırakmakta iyi değildim. Çoğu insan gibi zamanla bu duyguya alışamıyordum. Bunun yerine, ona tutunuyordum ve uyanık olduğum her an kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. Annem öldüğünde ya da babamla Reina'dan ayrıldığımda da bırakamamıştım. *Dedushka* beni bu kurt sürüsüyle baş başa bıraktığında da kesinlikle bırakamamıştım.

Çok fazla şey kaybetmiş, hayatıma devam etmekte berbat hâle gelmiştim. Bu yüzden Kyle'ın sözlerini tekrar tekrar hatırlamam ve kanlı yüzünü gözümün önüne getirmem hiç de şaşırtıcı değildi. Bu gidişle, bu durum beni tüketecek, içimden yavaş yavaş kemirecekti.

Bu yüzden kendi kafamın içinde kaybolmak yerine, *V* Şirketi'ne geri dönüp kendimi işle meşgul etmeyi tercih ettim. Kai bir toplantı ayarlamak için aradı, ben de ona bugün gelmesini söyledim. Mümkün olan her türlü dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım vardı.

Ruslan ve Katia sessizce bana eşlik ettiler. Kyle'ı serbest bıraktığımdan beri somurtuyorlardı. Vlad beni yakalayamadan oradan ayrılmıştım çünkü kafamı bir tepside sunardı. Ancak onunla daha sonra ilgilenecektim.

Ruslan, bana Kyle'ın öylece ortadan kaybolacak bir tip olmadığını bile söylemişti ama Kyle'ın başka seçeneği olmadığını unutuyordu. Aileme ya da kardeşliğe tekrar yaklaşırsa, onu öldürmek zorunda kalacaktım.

Kai her zamanki gibi zamanında geldi, sağlam bir şekilde el sıkıştı ve benimle birlikte dinlenme salonuna geçti. Koruması, Ruslan ve Katia'yla birlikte dışarıda kaldı.

Bu buluşmanın gerçekleşmesini kendimi oyalamak için istemiş olsam da, buna daha iyi hazırlanmalıydım. Kai biraz Adrian'a benziyordu. Pes etmezdi ve kayıtsız görünüşünün çok daha derinlerinde işler çevirirdi. Bu yüzden bir şey planladığında, pek çok kişinin varlığından haberdar olmadığı ekstra çaba sarf ederdi.

Kai buradaki Yakuza'nın beyniydi, Japonya'daki meslektaşlarıyla güçlü bağları vardı. Aslında, sık sık ülkesindeki klanlardan birini yönetmesi için geri dönmesi isteniyordu ama o burada kalmayı tercih ediyordu.

Katıldığımız partilerden birinde, bana bir keresinde New York'un savaşan klanlar ve örgütlerle daha eğlenceli olduğunu söylemişti. Kaostan zevk alan bir adam asla hafife alınmamalıydı çünkü ne zaman sıkılıp söz konusu kaosu kışkırtacağını asla bilemezdiniz.

O bir fincan yeşil çayı yavaşça yudumlarken, ben kahveyi tercih ettim. Gerçek şuydu ki, her şeyi bir kenara atıp bara gitmeyi tercih ederdim.

Birkaç hafta önce olsaydı, Kai'nin hareketlerini inceleyerek herhangi bir müzakerede üstünlük sağlamaya çalışmak için bolca zaman harcardım.

Oysa şimdi zihnim biraz boşalmış gibiydi, bunu kafamdan kovmak yerine ona tutunuyordum. Bu boşluk, depoda olanları düşünmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Kyle'ın kanlı yüzünü ve işkence gördüğünü. Şu anda ülkeden ayrılmış olup olmadığını.

"İrlandalılarla sorunların olduğunu duydum," diye Kai kayıtsızca söze başladı.

"Biraz."

"Bu, durumu hafife almak değil mi?"

"Belki ama bir şekilde sona erecek."

"Sence de olması gerekenden daha uzun sürmüyor mu?"

"Sürüyor."

"Ama bu doğal."

"Nasıl doğal?"

"Siz ve İrlandalıların arası her zaman bozuktu."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Birkaç hikâye duymuş olabilirim."

"Ne tür hikâyeler?"

"İlginç olanlardan."

Of. Sonunda ağzından kaçırana kadar beni merakta bırakıp duracaktı. "Biraz daha açıklar mısın?"

"Diyelim ki bir zamanlar arkadaştınız."

"Biz... arkadaş mıydık?" Hatırlayabildiğim kadarıyla, kardeşlik ve İrlandalılar her zaman birbirlerinin boğazına sarılmışlardı. Damien'in anlaşmazlığı sadece bardağı taşıran son damlaydı.

"Evet. Nikolai bundan hiç bahsetmedi mi?"

"Pek sayılmaz. Rusya, Boston ve Chicago'daki Bratva mevkidaşlarımızın İrlandalılarla iyi geçinebildiklerini biliyorum ama bizim için durum hiç öyle olmadı."

Kai, çayından sakin bir yudum alırken gözleri parladı. "Uzun zaman önce onlarla iyi geçiniyordunuz."

"Ne kadar zamandan bahsediyoruz?"

"Onlarca yıl."

"Sen nereden biliyorsun? O zamanlar orada olamazdın."

"Hayır ama kuşlarım var."

Kuş, Kai'nin casuslara verdiği isimdi. Onda onlardan çok vardı. *Kuşlar.*

"Peki *kuşların* sana ne söyledi?"

"Kuşlar çok konuşur ve çok gürültü çıkarır, o yüzden söylediklerine her zaman inanmam."

"Zaten bir şeyden şüphelenmiyor olsaydın bundan bahsetmezdin."

"İşte bu yüzden seni seviyorum." Parmaklarını şıklattı. "Zekisin ve durumu hemen anlıyorsun."

"Bu iltifat, bana anlatacağın anlamına mı geliyor?"

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle hareket etti, bu da rakiplerini kılıcıyla nasıl parçaladığına dair duyduğum hikâ-

yelerle tamamen çelişiyordu. *Kendo**'ya olan sevgisini, Japon savaş sanatlarının asil formunda yer almadığından emin olduğum başka bir düzeye taşıyordu.

"Ya sana bazı gayrimeşru bağlar olduğunu söylersem?"

"Gayrimeşru bağlar mı?" diye tekrarladım.

"Dediğin gibi, ben orada değildim. Sadece geçen kuşların, doğru olmayabilecek şeyler hakkında konuştuklarını duydum."

"Ne tür şeyler?"

"Gizli ittifaklar ve karanlıkta yapılan toplantılar gibi şeyler."

"Kim ile kim arasında?"

"Bir İrlandalı ile bir Rus arasında. "Bir" derken, her iki örgütte de önemli bir konuma sahip olan ya da olmuş kişileri kastediyorum."

"Sanırım isimleri açıklamayacaksın?"

"Korkarım kuşlarım *o kadar* konuşkan değil."

Daha çok *o*, o kadar konuşkan değil gibiydi. Kartlarını kendine saklıyordu, gerekli görmedikçe de açığa çıkarmayacaktı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bu durumdan dolayı oldukça stresli görünüyorsun ve ortaklarımın stresli olmasını sevmem. Görüyorsun, bu onların verimliliğini düşürüyor."

Kaşımı kaldırdım. "Bunu bir iğneleme mi, yoksa iltifat olarak mı almalıyım?"

"İkincisini tercih ederim. Seni kırmak istemem."

"O zaman alınmadım."

---

* Kendo, "kılıç yolu" anlamına gelen, geleneksel Japon kılıç sanatlarının moderniteye uyarlanmış, bambu kılıçlar ve özel zırhlar kullanılarak yapılan müsabakalı bir disiplinidir. Samuray kültürüne dayanan bu spor, fiziksel tekniklerin yanı sıra disiplin, saygı ve zihinsel odaklanma ile karakter gelişimini hedefler. -ed.n.

"Güzel, güzel." Çayının tadını çıkardı. "Şimdi buraya gelme sebebime gelelim."

Bacak bacak üstüne atıp rahatladım. "Lütfen söyle."

"Bana ortaklara uygun bir fiyattan daha fazla hisse satacak mısın?"

Zeki pislik.

Kai, *V* Şirketi'nin net kârının artmaya devam edeceğini biliyordu ve kârın yüzde yüz arkasındaydı. İlk yatırımını ikiye, üçe katlamaya devam ettiği sürece ahtapot ellerini üzerimizde tutacaktı.

"Çok isterdim ama Igor, ortaklığımızdan pek emin olmadığından bahsetti. Abe ile olan toplantının pek iyi geçmediğini duydum."

"Evet, o konu. Bize yardım istemeye geldi ama biz yardım sunmuyoruz. Ortakların birbirlerine fayda sağladığına inanıyoruz. Bir ortaklıkta, aldığın kadar verirsin."

"Bu, sana kârlı bir fiyat verirsem adamlarını göndereceğin anlamına mı geliyor?"

Keskin, koyu renkli gözleri benimkilerle buluşmadan önce çayından bir yudum aldı. "Bu, ortaklığımızın iyi bir başlangıcı olacağı anlamına geliyor."

"Bunu bizzat sen mi halledeceksin?"

"Kesinlikle."

Bu iyiye işaretti çünkü Yakuza'nın başı Abe, açık fikirli olmasa da Kai'yi dinlerdi. O sadece ikinci adam değildi, aynı zamanda oldukça kurnazdı.

"Öyleyse." Kahve fincanımı kaldırdım. "Sekreterimden sana birkaç taslak göndermesini isteyeceğim."

"Bekliyor olacağım."

Kapı açıldığında, dişlerimi sıktım. İçeri böyle dalabilecek tek kişiler ya seçkin gruptan biri ya da Sergei'ydi. Bü-

yük amcamın bugün doktor randevusu olduğu için seçeneklerim daralmıştı.

Tahmin ettiğim gibi, Vlad içeri süzüldü; gözleri alev alev yanıyordu ve yüzü sürekli bir somurtkanlıkla gerilmişti. Elbette. Onun gelmesi an meselesiydi.

Kai ona gülümsedi. "Vladimir, uzun zaman oldu."

"Kai." Vlad, başını Japon'un yönüne zar zor eğerek selam verdi.

Bir görevi olan ve havadan sudan konuşmaya hiç niyeti olmayan bir adama benziyordu. Zaten hiç öyle biri değildi.

Kai ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklerken gülümsemesi yüzünde kaldı, ardından elimi sıktı. "Sana haber vereceğim."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Eli bir saniye fazla elimde kaldı. "Gitmeden önce sana bir tavsiye verebilir miyim?"

"Evet, tabii ki."

"Tarih tekerrür eder, o yüzden buna yakından bakmak isteyebilirsin."

Bununla birlikte Kai elimi bırakıp ofisten çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Vlad yüzüme yapıştı. "Neden *lanet olası* kaçmasına izin verdin?"

Oturup, kahvem soğumuş olsa da içmeye devam ettim. "Çünkü işe yaramazdı."

"İşe yaramaz mı? *İşe yaramaz* biri için hafıza kaybı numarası mı yapmak zorunda kaldın?"

"Elindeki bilgileri abartmışım. Meğer bizim için hiçbir değeri yokmuş."

"Buna ona işkence ettikten sonra karar veririz. Ayrıca, Vory'den bir şeyler sakladığı ortada, ölümü hak ediyor."

O pisliğin sayamayacağımız kadar çok düşmanı vardı. Fırsatını bulsa Kyle'ın suratına ilk ateş eden kişi Vlad olurdu. Damien, Mikhail, hatta Kirill de onu takip ederdi. Hiçbiri onu sevmiyordu çünkü o, diğerleri gibi yeterince çalışmadan çok hızlı bir şekilde terfi etmişti.

Kyle'ın suçu -kardeşliğin yıkımını planlamış olması- en kötü ölüm cezasına çarptırılmayı gerektirse de, bunu yapamadım ya da başkasının benim adıma yapmasına izin veremedim.

Daha önce duyduğum kalbimin kırılma sesi hâlâ göğsümde bir yankı gibi çınlıyordu. Öğleden sonra bunu görmezden gelmeye çalışmış olsam da, şimdi tek istediğim karanlık bir yerde top gibi kıvrılıp orada kalmaktı.

"Bırak gitsin, Vlad."

"O orospu çocuğunu öylece *bırakamam*. Kanıyla ödeyecek."

"Onun hâlâ benim kocam olduğunu unuttun mu?"

"Bu onu dokunulmaz yapmaz."

"Hayır ama herkes onun bir hain olduğunu öğrenirse, bu benim aleyhime yansır. Kirill ve Mikhail zaten benim düşüşümü planlıyorlar. Onlara bu şansı verirsem, kafamı kesmekten çekinmezler. O yüzden... bırak gitsin. Benim iyiliğim için, Vlad."

Dudakları büküldü, eminim binlerce itirazı vardı ama reddedemeyeceği kartı oynadım: kendimi. Bu alçakça bir hamle olsa da kabul etmesinin tek yolu buydu. Üstelik, söylediklerimin hiçbiri yalan değildi.

"Pekâlâ ama tekrar ortaya çıkarsa, onu öldürürüm."

"Tekrar ortaya çıkarsa, bunu kendim yaparım."

Vlad bana inanmıyormuş gibi anlaşılmaz bir bakış attı fakat konuyu orada bıraktı.

İşten geç çıktım ve uyuşmuş ayaklarım beni odama götürmeden önce Anastasia'ya zar zor bir göz attım.

Kapıyı açtığımda, ilk fark ettiğim şey onun kendine özgü kokusuydu ve bundan nefret ediyordum. Odanın her köşesinde onun varlığının nefes alan bir varlık gibi hissedilmesinden nefret ediyordum.

Mesele sadece sandalyeye gelişigüzel atılmış ceketiyle ya da geride bıraktığı erkeksi izlerle ilgili değildi. Bu sadece başlangıcıydı çünkü buradaki her şey bana onu hatırlatıyordu.

Bana, sırf yatakta beni becerebilmek için arkamdan gizlice yaklaşıp beni kucağına aldığını hatırlatıyordu.

Uyandığımda ya arkamdan bana sarıldığını ya da çığlık atana kadar beni yaladığını hatırlatıyordu.

Kimin üstün geleceğini görmek için güreştiğimizde, sırf o beni sertçe becersin diye -çoğunlukla bilerek- kaybettiğim anları hatırlatıyordu.

Bana oyuncakları sokarken, parıldayan gözlerinin benimkilerden hiç ayrılmadığını hatırlatıyordu çünkü ikimiz de bunun ahlaksızlığını seviyorduk.

Uzun süren bir evlilik olmasa da, o hayatımın ayrılmaz bir parçası hâline gelmişti. Artık o gittiğine göre, bu parçaları nasıl toplayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Keşke gerçekten hafıza kaybım olsaydı da tüm bunlar daha kolay olsaydı.

Peki gerçekten öyle olur muydu?

Duş almaya ya da kıyafetlerimi değiştirmeye zahmet etmedim.

Elbisemi çıkarıp onu ve ayakkabılarımı tekmeledim, sadece iç çamaşırlarımla yatağa yığıldım.

Lanet çarşaflar bile onun gibi kokuyordu; temiz ve erkeksi.

Onun varlığı tamamen yok olana kadar çok zaman geçmeyecekti. En iyisi buydu. Bunu biliyordum ama gözlerimi kapattığımda bir gözyaşı yanaklarımdan süzüldü.

Tanrım, çok acıyordu. Acımaması gerekirdi ama kalbimin yeniden paramparça olduğunu neredeyse duyabiliyordum.

Acı o kadar keskindi ki, nefes almakta zorlanıyordum. Sanki tedavisi olmayan kötü bir hastalığa yakalanmış gibiydim.

Zamanla daha iyi olacağını kendime söylemeye çalışsam da bu yalanı yedi yıl önce de söylemiştim ve hiç işe yaramamıştı. Aksine, bir bağımlı gibi gün be gün onu düşünmeye devam etmiştim.

Bundan nefret ediyorum.

O zamanlar kendimden nefret ediyordum.

Öyleyse neden bunu tekrar ediyordum?

Aklıma bir cevap gelmedi ama gözyaşları geldi. Durmak bilmediler ve gözlerim ıslak, kalbim paramparça hâlde uykuya daldım.

Yumuşak parmaklar, gözyaşlarım vücudumdan aşağı süzülmeden önce onları sildi.

İrkildim, gözlerim birden açıldı.

Üzerimde büyük bir gölge belirdi. Çığlık attım ama eli çıkardığım her sesi boğdu.

Kokusu burun deliklerimi doldurup kemiklerime işlerken bir an durdum.

Bu bir rüya mıydı, yoksa bir kâbus muydu? Belki de ikisiydi.

"Benden kurtulabileceğini gerçekten düşünmüyordun, değil mi, prenses?"

12. BÖLÜM

Rai

İlk başta halüsinasyon gördüğümü sandım. Belki bu da hayal gücümün bir oyunuydu ya da belki hâlâ uykudaydım ve her şeyin mümkün olduğu rüya âlemine dalmıştım.

Ancak odanın karanlığında gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, içimdeki bir şey paramparça oldu. Bu, onu depoda bıraktığımdan beri bütün gün boyunca hissettiğim duygu değildi. Bu his daha sertti ve beni nefes nefese bırakıyordu. Ağzımda sadece elinin kendine özgü tadı vardı.

Ağzımı kapatması konuşmamı engelliyordu ama izin verse bile konuşamazdım. Sanki beden dışı bir deneyimin içinde sıkışıp kalmışım gibi, yere inmeye niyetim olmadan havada süzülmeye devam ediyordum.

Karanlıkta, yüzü gecenin gölgesinde kalıyordu. Ancak balkondan sızan küçük ışık sayesinde göz kapaklarındaki morlukları, dudağındaki çapraz kesikleri ve yüzünün her yerindeki kan lekelerini hâlâ seçebiliyordum. Bunlara rağmen, garip bir şekilde, tek gördüğüm daha önce tanıdığım Kyle'dı; çoğu zaman beni çileden çıkaran kibirli, yakışıklı pislik.

Yüzünü bu kadar çabuk unutacağımı sanmıyordum ama tam olarak nasıl göründüğünü hatırlayabilmem tuhaf değil miydi? Uyurken ya da en karanlık anlarımda o yüzü kolayca hayal edebilmem?

Konuştuğunda sesi kısıktı ama sanki sağlam, delinmez bir duvara çarpılmış gibi hissettiriyordu. "Mesele şu ki, ben gitmiyorum."

Eline karşı mırıldandım, vücudumu yataktan kaldırıp onu savuşturmaya çalıştım. Elbette, işe yaramadı. İki bileğimi başımın üstüne sabitledi ve uyluklarıyla benimkileri sıkıştırdı. Bu pozisyon, açlıktan bitkin düşmüş bedenime çok tanıdık geliyordu ama beynimi odaklamaya zorladığım şey bu değildi.

Odaklandığım şey onun sözleriydi.

Gitmeyeceğini söyleyerek ne demek istiyordu? Bunun için kalbimi çoktan kırmıştım ve herkesin iyiliği için bu yapılmalıydı.

Bacağımı kaldırmaya çalıştım ama uylukları sıkılaşarak benimkini yerinde tuttu, parmaklarını bileğimin yumuşak tenine batırdı.

"Karşı koymayı bırak."

"Hmm..." *Bırak beni*, demeye çalıştığım bir şey mırıldandım.

"Artık şunu bilmelisin ki, ne kadar çok direnirsen o kadar acımasız olurum, o yüzden *kes şunu*."

Ağzımı açıp elini ısırdım. Kyle inledi ama beni bırakmadı.

"Devam et, Rai. Ne istersen yap. Beni ısır, vur ya da bir şantiyeye göm ama bu verdiğim kararı değiştirmeyecek. O kararın ne olduğunu biliyor musun?" Avucuna karşı çılgınca

başımı salladım, o da başını eğip dudaklarıma karşı alçak sesle konuştu. "Yemin ettik ve ben ona sadık kalmayı düşünüyorum. Ölüm bizi ayırana kadar."

Hayır.

Neden bunun sadece benimle ilgili olmadığını anlayamıyordu? Bu kardeşlik ve onun affedilemez ihanetiyle ilgiliydi. Sergei ya da diğerleri onun yaptıklarını ve yapmayı planladıklarını öğrenirlerse, onu Bratva tarzında infaz ederlerdi. Ona kimsenin sunmayacağı bir çıkış yolu sunmuştum. Kardeşlikten sağ salim ayrılma şansı vermiştim ama o hemen geri dönmüştü.

Ona karşı direndim, kasıklarına vurmaya çalıştım fakat o ağzımı bırakıp dizimi yakaladı. "Bana ihanet edip beni zehirledikten sonra, bugünlük yeterince dayak yedim sanırım."

"Seni zehirlemedim." Onlar uyku hapıydı, içkisine katmadan önce talimatları binlerce kez okumuştum.

"Vladimir'in senin yerine işi halletmesi için beni âdeta tepside sundun." Sesi sakindi ama altında yatan öfkeyi hissediyordum. "Sen bana *ihanet ettin*."

"Bana *önce* sen ihanet ettin. Beni sırtımdan bıçaklayan önce sendin! O yüzden büyük planını bozup kendimi savunduğum için kusura bakma!"

Elimden gelen tüm gücümle ona karşı kıvrandım. Benden daha güçlü olduğunu, beni kolayca alt edebileceğini çok iyi biliyordum ama bileklerimi kurtarana kadar kıvranmayı bırakmadım. Zaten yaralı olan göğsüne yumruk attım. Canı acıyınca, bu fırsatı değerlendirip onu yere iterek üstüne çıktım.

Beklediğimin aksine, bana karşı koymadı ya da beni yere indirmeye çalışmadı. Nefesim kesik kesikti, bacaklarım onun gergin karnının iki yanına yayılmışken çarşaflar ayak-

larımın etrafında dolanmıştı. Avuç içlerim gömleğine sıkıca tutunmuştu, tırnaklarım derisine batıyordu ama Kyle'ın elleri sanki bu hâlde bana dokunmak istemiyormuş gibi, vücudunun iki yanında hareketsiz duruyordu.

Bu en iyisiydi çünkü bir nefes daha alırsam alev alacakmışım gibi hissediyordum. Sesim içimde biriken enerjiyi yansıtıyordu. "Bunun yedi yıl önce olduğunu varsay ve arkanı dönüp git."

"Bunu bir daha yapmayacağım."

"Neden yapmayasın ki? Daha önce gayet iyi yapıyordun."

"Bir daha yapamam." Sesinde yatan o sessizlik, o kırılganlık, duvarlarımı tek tek yıkıp geçti.

"Benim önemsiz biri olduğumu söyledin. Telefonda konuşmanı duydum, beni geride bırakacağını söyledin, öyleyse yap!"

"Onlar, içerideki adamımı yanıltmak için söylediğim yalanlardı."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Eğer sen bir hiç olsaydın, buraya gelip ölüm riskini göze alır mıydım sence?"

"Neden öylece gitmiyorsun?" Sesim çatallandı ve gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Seni çoktan bıraktım."

"Ama ben bırakmadım."

Tanrım, böyle şeyler söylemeyi gerçekten kesmesi gerekiyordu çünkü birdenbire üzerime çöken duyguların akınına dayanamıyordum.

"Eğer kalırsan, seni öldürürler."

"Onlar mı?"

"Kardeşliğin seçkin grubu."

İki elini de kalçalarımın etrafına doladı ve bu bana tanıdık geldi; dokunuşu, elinin üzerimdeki hissi... "Sen değil misin?"

"Ben kardeşliğin bir parçasıyım, Kyle."

Kalçamı daha sıkı kavradı. "Sorum açıktı. Yapacak mısın?"

"Neden öylece gidemiyorsun?"

"Az önce kendi soruna cevap verdin. Öylece gidemem."

Yumruğumu gömleğine sıkıca bastırdım ve ilk gözyaşı onun yanağına düştü. Başkalarının önünde asla ağlamayacağıma, başka hiçbir insana zayıflık göstermeyeceğime dair anneme verdiğim söz, gözlerimin önünde parçalanmaya başladı.

Bir gün içinde o kadar çok acı çekmiştim ki gözyaşlarımı durduramadım bile. Sadece vedalaşmak değil, bununla birlikte gelen dayanılmaz depresyon da vardı.

Ayrıca sanırım yorgundum. Çok *yorgundum* ve bu da içimdeki büyük bir kısmın rahatladığını özgürce itiraf etmemi sağladı.

O rahatlama içimi yakıyordu.

Çünkü o burada olsa da, hayatta kalabilmek için gitmek zorundaydı.

Kyle beni ters çevirdi, böylece onun altında yatıyordum ve omuzlarına tutunarak çığlık attım. Parmaklarını gözümün altına kaydırıp gözyaşlarımı silince sesim yavaşça kayboldu.

"Dövülen bendim, sen neden ağlıyorsun?"

"Sence bunu sevdim mi? Seni böyle görmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Seni pislik. Aptal..."

Dudakları, nefesimi kesen vahşi bir açlıkla benimkileri yakaladığında sözlerim kesildi. Yaralı dudağından metal tadı

aldım ve yarasını daha da kötüleştirmemek için onu itmeye çalıştım. Ancak Kyle dilini dişlerimin arasına sokarak, sanki benim tadıma açmış gibi dilimi kendi dilinin etrafında döndürdü.

O sadece nefesimi değil, aklımı da benden çalarken, şehvetin keskin kokusuyla daha güçlü bir şey havayı doldurdu. Kalbimin etrafına özenle yerleştirdiğim her tuğlayı yere atıp parçaladı ve üzerinde dolaştı.

Dilimi ısırdığında keskin acı, başını geri çekmeden önce daha hızlı tahrik olmama sebep oldu. "Beni itemezsin."

"Sen... anlamıyorsun..." O kadar şiddetli nefes alıyordum ki, bu kelimeleri söyleyebilmem bir mucizeydi.

"Ben gayet iyi anlıyorum. Anlamayan sensin. Sen benim karımsın. Benim. Lanet olası. *Karım*. Bu kelimenin ne anlama geldiğini anlıyor musun? Bu, birbirimize ait olduğumuz, birbirimizden uzak olmamamız gerektiği anlamına geliyor."

"Ama..."

"Lanet olası ama yok." Parmakları iç çamaşırımın köşelerine takıldı ve onu bacaklarımdan aşağı çekti.

Onunla mücadele edebilirdim ya da onu itip uzaklaştırabilirdim fakat onun dokunuşuna bu kadar can atarken bunun ne anlamı vardı ki? Kyle ile aramızda her zaman patlayıcı bir kimya olmuştu. Bunu inkâr ettim, kaçmaya çalıştım. Ancak gerçek şuydu ki, *Dedushka* onu bana ilk kez tanıttığından beri bu kimya vardı.

O zamanlar onun sadece kendini beğenmiş bir katil olduğunu sanıyordum. Bir anda tüm dünyamı ele geçireceğinden hiç haberim yoktu.

Belki de bilseydim, farklı davranır ve ona bulaşmaktan kaçınırdım. Ancak bunu düşünürken bile, içimden bir ses hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi fısıldıyordu.

Kyle boynumu öperken parmaklarıyla klitorisimi okşuyordu. Hassas tenimi dişleriyle ısırıp sonra ağzına aldı, şüphesiz bir iz bırakacaktı. Kollarımı sırtına doladım, her keskin ısırığında tırnaklarımı batırdım. Bu sadece onun hızını artırdı, ta ki tüm vücudum geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar uyarılana dek.

"Bundan sonra... gideceksin," diye mırıldandım, bunu ona mı, yoksa kendimi sakinleştirmek için mi söylediğimden emin değildim.

Fermuarının sesi yatak odasının sessizliğinde yankılandığında, nefesimi tuttum. "Gideceksin... değil mi?" diye tekrarladım.

Hayaları içime kadar girince sesim kısıldı. Her ne kadar sırılsıklam olsam da, Kyle iriydi ve gerilme hissi gerçekti. Tanrım, dünyada tek önemli şeyin o olduğunu hissettirene kadar beni doldurma şeklini nasıl unutabilirdim?

Elini altıma kaydırıp beni kaldırdı, böylece o oturdu ve ben kucağında yayılmış durumdaydım. *Vay canına.* Daha önce beni doldurduğunu düşünüyorsam, şu anki derinlik daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Bacaklarımı beline doladım, tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Sanırım orgazm olacaktım ve o henüz kıpırdamamıştı bile.

Kıpırdadığında, her güçlü vuruş farklı geliyordu, sanki bana ilk kez dokunuyormuş gibi. İtişleri bedenimin sınırlarını aşıyor, içimde farklı bir şeye çarpıyordu, sanki ruhumu beceriyormuş gibiydi.

"Aramızda artık vedalar olmayacak, prenses," dedi boynuma doğru. Sesi kısıktı, tahrik olmuştu ama aynı zamanda öfkeliydi.

Geri çekildim, kolumu hâlâ ensesine dolamış hâlde yüzüne baktım... şimdi morarmış ve kanlı olan o güzel, ruhani yüzüne.

Kyle aynı derinlikte içime giriyordu ama temposu hızlı değildi. Belki o da bana bakmak istiyordu. Belki, benim gibi, birleşen bedenlerimizin hırpalanmış ruhlarımız için sadece bir köprü olduğunu hissediyordu.

Parmaklarım onu incitmemek için yanağının derisini hafifçe okşadı. "Özür dilerim."

"Neden?"

"Başına gelenler için. Hiçbir çocuk bunu yaşamamalı."

"Beni zehirlediğin için üzüldüğünü sanmıştım."

"Kardeşlik için yapmam gerekeni yaptığımı biliyorsun."

Elini boğazıma dolayarak beni sıkıca yerimde tuttu. "Peki ya lanet olası kocan?"

"Kocam olduğun için gitmeni istedim." Onun tutuşuna karşı direndim ve o başka bir şey söyleyemeden dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. Öpüşmeyi bilmiyormuşum gibi, yavaşça, çekinerek öptüm. Gerçek şuydu ki, ondan önce öğrenmek için hiç zaman ayırmamıştım. Karşı cinse ya da genel olarak sekse pek ilgim yoktu. Ancak o bir şekilde en derin, en karanlık arzum hâline gelmişti. Onsuz yaşayamayacağım ve aynı zamanda beni öldürebilecek olan kişi hâline.

Kyle'ın ritmi hızlandı, sanki arkasında ya da önünde hiçbir şey kalmamış, sadece bu anı yaşayabilecek bir adamın aciliyetiyle içime girdi. Dillerimizle dişlerimiz çarpıştı, sürekli kanının metal tadını aldım ama acıtıyorsa bile o geri çekilmedi.

Onun aciliyetiyle benimki eşleşti. Öpücüğünde çaresizliği tadabiliyor, her bir itişinde sınırsız takıntısını hissedebiliyordum.

Veda etmiş olmam ya da bunun sadece geçici olması önemli değildi. Şu anda tek yapabildiğim, kendimi ona kaptırmak ve bir çıkış yolu olmaması için dua etmekti.

Parmakları boğazımı sıkıyordu, aynı anda duvarlarımın onun penisi etrafında kasıldığını hissediyordum. Her yerimde, içimde, etrafımdaydı ve onun tutuşundan kaçmak imkânsızdı.

Dokunuşu tenimin sınırlarını aşıp doğrudan göğsüme saplanırken, gözlerinin delici mavisi benimkini esir alıyordu.

Onu zehirlediğimi söylemişti ama beni zehirleyen oydu. Kalbime ok atan oydu. Bunu durduramadım çünkü o kalbimi yerle bir etti.

Orgazm, yavaş yanan bir patlayıcı gibi beni vurdu. Titreyerek inledim, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Kyle, karın kaslarını sıkarken onları öpüp sildi ve içime boşaldı. Bu hissi içime çekmek için gözlerimi kapatmak istedim ama yapmadım. Yüzü her zamanki gibi olmasa da onu izlemeyi tercih ettim.

İkimiz de nefes nefeseydik; nefesleri benimkilerle karışıyor, cildimizi bir ter tabakası kaplıyordu.

Başımı omzuna yasladım ama sessiz kaldım. Konuştuğum anda her şey sona erecekti ve onun gerçekten gitmesi gereken kasvetli gerçekliğe dönmek zorunda kalacaktım.

Bu sefer bununla başa çıkabilir miydim, bilmiyordum.

13. BÖLÜM

Kyle

Rai derin bir uykudaydı. Dudakları hafifçe aralanmış, altın sarısı bukleleri yastığın her tarafına yayılmıştı.

Son bir saati onu izleyerek geçirmiştim; kalın kirpiklerinin hafif titremesini, battaniyenin altındaki göğsünün düzenli iniş çıkışını, ne kadar huzurlu göründüğünü... neredeyse güvendeymiş gibi. Açık teni karanlıkta mavimsi, ruhani ve o kadar iştah açıcıydı ki, onu tekrar tekrar almak istiyordum. Ancak aynı zamanda, uyurken bana sarılmasını da seviyordum. Elini gövdeme dolamasını, bacaklarını benimkilerle iç içe geçirmesini.

O kadar güzeldi ki insanı çıldırtıyordu.

Bu kadına olan takıntım, başlangıçta tahmin ettiğimden daha derin ve karanlıktı. Aramıza mesafe koyma düşüncesi, sanki kalbimi göğsümden söküp çıkarmak gibi hissettiriyordu.

Sanırım her şey onu ilk gördüğümde başlamıştı. Nikolai, her zamanki donuk gözlerinde bir ışıltıyla onu bana tanıttığında, New York Bratva'nın acımasız liderini bu kadar gururlandıran şeyin ne olabileceğini merak etmiştim.

O zamanlar, dik tuttuğu başı ve dünyayla tüm galaksileri tek bir ömürde keşfetmek istermişçesine parıldayan gözleriyle, tüm Amerika doğumlu Ruslar gibi normal göründüğünü düşünmüştüm.

Tek fark, Rai'nin yalnızca dünyayı keşfetmek istiyormuş gibi görünmemesiydi. O yaşta bile, fethetmeye kararlıydı.

Onun ifade dolu gözlerinden başka aklımda kalan şey gülümsemesiydi. Diğer şımarık mafya prenseslerinin aksine, Rai yaşına göre fazla olgundu.

Nikolai tarafından şımartılmış olabilirdi ama her zaman yerini biliyor, kardeşlik için daha fazlasını yapmaya çalışıyordu.

O zamanlar, takıntılı olduğumun farkında değildim.

Vaftiz babamla diğerlerini Londra'da bıraktıktan sonra amacım Nikolai'nin yanında kalmaktı. Ait olduğum bir yerin olmaması ruhumu kemiriyordu ama herhangi bir yerde kalamazdım; bir şekilde intikamımı planlayabileceğim bir yerde olmam gerekiyordu. Bu yüzden, torununu korumak için bana yeterince güveniyorsa, beni yanında tutacağını düşünmüştüm.

Planım işe yaramıştı ama bu kadının beni bu kadar etkileyeceğini hesaba katmamıştım.

Üzerimde ne kadar etkisi olduğunu ilk fark ettiğim an, ayrıldıktan sonraydı. O sabah uyandığımda, kapımı çalarak benden ateş etmeyi öğretmemi ya da yürüyüşe eşlik etmemi isteyen kimse yoktu.

Gömülü çığlıkları, yakıcı anıları ve sessiz çöküşüyle bir yoksunluk dönemine girmiştim.

O lanet olası yoksunluk döneminde yedi yıl kalmıştım. Ancak bu kadar uzun sürdüyse yoksunluk değildi, bu bir

takıntıydı. Döner dönmez, o takıntı daha önce hiçbir şeyin yapmadığı gibi beni boğazımdan yakalamıştı.

Bu, derimin altında kalp gibi atan ve ailemin ölümünün intikamını almamı talep eden takıntıdan farklıydı.

Biri, incitme ihtiyacıyla dolu bir kan dökme arzusuydu. Diğeri de bir tür arzuydu ama sanki hiç bitmeyen bir ağrı gibi, kemiklerimin iliğine kadar işleyen türdendi.

Saçlarını kulağının arkasına doğru okşayarak dudaklarımı alnına değdirdim, onu içime çekebilmek için bir saniye fazla oyalandım. Sonra onu dikkatlice kendimden ayırıp ayağa kalktım.

Boxer'ımı giyip banyoya yöneldim. Işık düğmesine bastıktan sonra aynanın önüne geçtim.

Ellerim mermer tezgâhı kavrarken renkler galaksisine baktım: koyu kırmızı, menekşe, mavimsi. O pislik Vlad yüzümden bir tablo yapmıştı, hem de kaotik bir tablo.

Gözlerim şişmişti, dudağımdaki kesikte kurumuş kan vardı.

Muhtemelen buraya gelmeden önce bununla biraz daha ilgilenmeliydim. Peter beni görünce çok korkmuştu. O çocuk Bratva'ya hiç katılmamalıydı.

Yüzümü temizlemek gibi sıradan şeyleri düşünmek yerine, aklımdaki tek düşünce, o beni tamamen hayatından silmeden önce onu görmem gerektiğiydi.

Bensiz de gayet normal bir hayat süreceğinden hiç şüphem yoktu. Yedi lanet yıl boyunca sürekli yoksunluk çeken bendim.

Dolaba uzanıp, yaraları temizleyebilmek için ilk yardım çantasını çıkardım.

Vladimir, o pislik, cenaze şarkısını seçmeye başlasa iyi olurdu çünkü bedelini ödeyecekti. Sadece bana vurduğu için değil, karımı benden aldığı için de.

O küçümseyen pislik, onunla olmamam gerektiğini her zaman açıkça belirtirdi. O bir mafya prensesiydi ve ben bir hiçtim; gölgede kalması gereken, sadece ekstra faaliyetlerle ilgilenmesi gerektiğinde ortaya çıkan bir katildim.

Haksız sayılmazdı. Yine de onun ve beni lanet bir gölge olarak gören herkesin canı cehennemeydi.

Arkamdan ayak sesleri geldi. Dönmedim, uzaklarda olsa bile onu hissettiğimi bilmesini istemedim.

Zaten benim anormal olduğumu düşünüyordu. Kanlı geçmişimi anlatarak da bu gerçeği pekiştirmiştim.

O anıları vaftiz babam dışında kimseye anlatmamıştım. Onunla konuşurken, sanki ona anlatmak için yaratılmışım gibi, kelimeler ağzımdan çok kolay bir şekilde dökülmüştü.

Rai arkamda durdu ve aynadan bana bakabilmek için yana eğildi.

Elimdeki alkolle ıslatılmış pamuğu fark edince kaşlarını çattı. "Acıyor mu?"

"Göründüğünden daha kötü değil."

Benimle tezgâh arasına girebilmek için kolumun altından kaydı. Üzerini örten tek şey, pembe meme uçlarıyla sertleşmiş meme başlarını ortaya çıkaran ince beyaz bir gecelikti.

Siktir. Her zaman işlenmeyi bekleyen bir günah gibi görünüyordu.

"Bu konuda utangaç olmana gerek yok. Vlad'ın yumruklarının cehennem gibi acıttığını biliyorum."

"Benim yumruğum daha çok acıtıyor." Ses tonum düzdü. Belki de dar görüşlüydüm ama başka bir erkeğin benden daha güçlü olduğunu düşünmesinden hoşlanmıyordum.

"Eminim öyledir." Pamuğu parmaklarımdan alıp alkol yerine sarı bir sıvıyla ıslattı.

"Grubumdaki en iyi keskin nişancı bendim," dedim, kendimi daha fazla kanıtlama ihtiyacı hissederek.

"Grubun mu?" diye sordu, pamuktan dikkatini ayırmadan.

"*The Pit*'te, yaklaşık on kişilik gruplara ayrılmıştık. Birlikte antrenman yapıyorduk ve temelde aynı yerde yaşıyorduk."

"Birlikte görevlere mi çıkıyordunuz?"

"Hayır. İkili gruplar hâlinde çıkıyorduk. Genellikle sabit bir partnerimiz olurdu."

"Senin de oldu mu?"

"Pek sayılmaz ama sanırım Celeste ile uzun zaman geçirdim."

Hareketleri durdu ve bana baktı. "Celeste mi? Kız ismi gibi geliyor."

İçimden gülümsememi sakladım. "Öyle. Deliydi ama yanında olması eğlenceli biriydi."

"O zaman neden onunla değilsin?"

"Çünkü seninleyim, prenses." Onu öpmeye çalıştım ama elini göğsüme koydu.

"Yaralısın. Kes şunu."

"Seni öpersem daha az acır."

"Hayır," diye azarladı, gözlerime bakmadan pamuğu sürmeye devam etti. "O da keskin nişancı mıydı? Celeste."

Umursamıyormuş gibi davrandım. "Olabilir ama benim seviyemde değildi. Temel çalışmalarda aramızda daha iyi bir kimya vardı."

Pamuğu dudağıma bastırdığında inledim ama ifadesi değişmedi. "*Kimyanız* olmasına sevindim."

"Kıskanıyor musun, Bayan Hunter?"

"Ben Bayan Hunter değilim."

"Ama kıskanıyorsun."

"Neden kıskanayım ki? *Kimya* yüzünden mi?"

"Merak etme. Seninle benim aramda daha iyi bir kimya var."

"Canın cehenneme."

"Temizliğimi bitir, seve seve yaparım."

"Bunun için neden *Celeste'ye* başvurmuyorsun?"

"Seni kıskandırmak için mi?" Yanağını çimdiklemeye çalıştığımda, o elimi itti.

Kıkırdadım ama kesiklerim acıyınca sesim bir homurtuya dönüştü.

"Kıpırdama." Rai uzanabilmek için parmak uçlarına yükseldi. Onu kalçalarından tutup kaldırdım, mermer tezgâhın üzerine oturtunca çığlık attı. Bacaklarını açıp aralarına yerleştim, böylece gözleri benimkilerle aynı hizada oldu.

Şu anda o kadar yumuşak, baştan çıkarıcı, yenilebilir ve bunların arasında her şey gibi görünüyordu ki. Tek istediğim onu yere yatırıp çığlık atana kadar onu becermekken, yaralarımı temizlemek olabilecek en kötü fikir hâline gelmişti. Sonra o pembe meme ucunu şeffaf kumaşın üzerinden ısırır, o zevkten kıvranana kadar emerdim.

Rai, yüzümü özenle temizlerken görüntüyü kapattı. Ağzımdan başlayıp burnuma geçti. Gözlerimin yanındaki kesiklere bakmak üzereyken parmakları durdu. "Biraz acıyabilir."

"Önemli değil."

"Daha önce de böyle yaralandın mı?"

"Elbette. Bu, vurulmanın yanında çocuk oyuncağı gibi kalır."

Parmak uçlarıyla göğsümdeki yara izini okşadı. "Bu nasıl oldu?"

"Vaftiz babam yüzünden olmuştu. *Ghost*."

"*Ghost*, grubunun bir parçası mıydı?"

"Bizi o eğitmişti. Vaftiz babam, *The Pit*'in ilk neslinden biriydi. Onlara *Team Zero* deniyordu ve hepsinin tuhaf isimleri vardı. Benim grubum ikinci neslin bir parçası olarak kabul ediliyordu."

Yaramı dikkatlice temizlemeye devam etti. "Birinci ve ikinci nesil arasındaki fark nedir?"

"Birinci nesil artık yaşlı erkekler ve kadınlardı. Biz daha genç ve daha yakışıklıydık, sanırım?"

Başını salladı. "Tek fark bu mu?"

"Şey, o ve uyuşturulmuş olmalarıydı. Sadakatleri özel bir tür uyuşturucu ile sağlanıyordu."

"Birinci veya ikinci nesilde olmanın net bir kriteri var mıydı?"

"Aslında yoktu ama birinci nesil önceki hayatlarına dair anılarının çoğunu kaybetmişti. Biz kaybetmemiştik."

"Bu üzücü. Sayıları çok muydu?"

"Aslında değil. Yaklaşık bir düzineydi."

"Onları ikinci nesilden nasıl ayırıyordunuz?"

"Hepsi bizi eğitmişti, bu yüzden tüm ikinci nesil onları tanıyordu. Ayrıca, tuhaf isimleri vardı: Hayalet, Karga, Gölge, Sis, Alev, Yara, Zehir ve benzeri. Sanki bir yılan yuvası gibiydi. Söylemeye gerek yok, bunlar gerçek isimleri değildi ama onlar bile gerçek isimlerini hatırlamıyordu."

"Peki ya sen?" Gözleri benimkileri esir aldı, gece geç saatlerde daha karanlık görünüyordu. "Kyle gerçek adın mı?"

"Evet. Annemin bana verdiği isim buydu."

"Peki ya soyadın? Hunter mı?"

Ona yalan söyleyebilirdim ama ne anlamı vardı ki? Planımı zaten biliyordu, onu daha fazla karanlıkta bırakacak havamda değildim. Yavaşça başımı bir kez salladım.

"O zaman ne?"

"Fitzpatrick. Gerçek adım Kyle Fitzpatrick."

Donup kaldı, farkına vardıkça eli havada asılı kaldı.

"Sen... Rolan Fitzpatrick'in akrabası mısın?"

"O benim amcam."

"Sen..."

"İrlandalı mıyım? Evet ama yarı yarıya. Annem Kuzey İrlandalıydı ve kendini İngiliz sayardı."

"Ah."

"Bu ne tür bir 'Ah'tı?"

"Bu bir 'Ah, aksan değişikliğinin anlamı buymuş'."

"Aksan değişikliği mi?"

"Seks sırasında bazen farklı bir aksanla konuşuyordun."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Hmm. Fark etmemiştim."

"Bunu bilinçaltında mı yapıyordun?"

"Sanırım. Uzun zaman önce bırakmıştım ama sürekli geri geliyor."

Cildimdeki pamuğu nazikçe okşadı. "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden bıraktın?"

"Vaftiz babam İngiliz'di. Onun İngiliz aksanıyla konuşmasıyla büyüdüm, o yüzden ben de onu kaptım."

"Hepsi bu mu?"

"O aksanla ilgili anıları da istemiyordum." Neden ona bunu anlattığımı bilmiyordum ama başladığımda duramıyordum. "Vaftiz babamın yanındayken Kuzey İrlanda aksanıyla konuşuyordum çünkü bu bana annemi ve babamın, benim daha çok İrlandalı gibi konuşmamı istediğini hatırlatıyordu. İrlandalı soyuna ve her ne haltsa ona takıntılı bir züppeydi."

"Baban Niall Fitzpatrick'ti, değil mi?"

Başımı salladım.

"Onu *Dedushka*'dan duymuştum. İyi bir lider olduğunu ve kardeşi Rolan'ın ondan daha kötü olduğunu söylemişti."

"İyi olup olmadığını bilmiyorum. O da birçok suç örgütü lideri gibiydi, kâr ve güçle gözü kör olmuştu. Yine de kendi kardeşi tarafından sırtından vurulmayı hak etmemişti."

Dudaklarından yumuşak bir haykırış çıktı. "Öyle mi?"

"En çok güvendiği kişinin elinde öldü. Ne kadar ironik, değil mi?"

"Maalesef, bizim dünyamızda bu sandığından daha sık oluyor." Yanağımı okşadı. "Yani şimdi amcanı yok etmek mi istiyorsun?"

"Ve o pisliğin temsil ettiği her şeyi. Beni karaborsada satıp bu hâle getiren oydu ama tek suçlu o değil. O gece buna katkıda bulunanlar da bedelini ödeyecek."

"Ah, Kyle."

"Acımanı kendine sakla, prenses."

"Sana acımaktan çok uzağım." Yüzündeki ifade kararlı, sert ve hiç tereddüt içermiyordu. "Senin için onu öldürmek istiyorum."

@ayisigikitap

14. BÖLÜM

Kyle

Senin için onu öldürmek istiyorum.

Sözleri beni şaşırtmıştı ama aslında şaşırmamam gerekirdi. Rai'yle bu kadar uzun süre birlikte kaldıktan sonra onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onun güçlü bir adalet duygusuna sahip olduğu ve birini korumaya karar verdiğinde asla geri adım atmadığıydı.

Belki o zamanlar, annemin yanında onun gibi biri olsaydı, o şekilde ölmezdi.

Belki o zaman Rai ile farklı koşullar altında tanışabilirdik. Ben İrlandalı'nın vârisi olarak, o ise Rus mafya prensesi olarak. Belki o zaman, bazen görünmek mi, yoksa ortadan kaybolmak mı istediğimi bilemeyen bir gölge olmazdım.

İnançla konuşurken gözlerinde ateşli bir parıltı belirdi. "Yapabilirim."

"Neyi?"

"Senin için Rolan'ı öldürmeyi."

"Bunu uzun zaman önce kendim yapabilirdim, sokaklarda yürürken onu vurabilirdim ama yapmadım. Ölüm o pislik için bir çıkış yolu."

"Peki tam olarak planın ne?"

"Önce onu acı çekmeye zorlayacağım. Önce onunla oynayacağım. Ancak o zaman ona ölüm bahşedilecek."

"Bu, kardeşliği kullanmaya devam edeceğin anlamına geliyor. Örgütümdeki kimseye zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Seni sürekli kovmaya çalışan insanlara karşı aşırı sadık davranıyorsun."

"Ne olmuş yani? Bu, hak ettiğim yeri almadığım anlamına gelmez. Ben bir..." Tırnak işareti yaptı. "*Kardeş* olmayabilirim, zaten bunu bana durmadan hatırlatıyorlar. Mikhail'in cinsiyetçi tavırlarından nefret ediyor, Kirill'in güvenilmez doğasını hor görüyor olabilirim. Damien'in pervasızlığına, Adrian'ın gizemliliğine, Igor'un sır saklama alışkanlığına güvenmiyor olabilirim ama sadakatim o adamların temsil ettikleri şeye. Onları yok etmene izin vermeyeceğim."

"Peki beni nasıl durdurmayı düşünüyorsun?"

"Hayatımla. Önce beni öldür, sonra ne istersen yapabilirsin."

"Siktir, Rai. Kendi hayatını tehlikeye mi atacaksın?"

"Eğer seni durduracak tek şey buysa, kullanmaktan çekinmem."

Touché, Prenses.

Belki de beni sandığımdan daha iyi tanıyordu. Şu anda beni durdurabilecek tek şey oydu. Onu son bir kez görebilmek için o pislik Vladimir tarafından vurulup ölme riskini göze alarak buraya geri bile gelmiştim.

Vaftiz babam ve *The Pit*'teki tüm pislikler -özellikle Flame- seçtiğim ölme şeklimi hiç beğenmezlerdi. Bir Rus tarafından. Bir kadın için.

Yapabilseydim gülerdim. Çocuklarına ne kadar acınası bir hâle geldiğimi, ne kadar güçlü birinin düştüğünü anlatırlardı.

Yine de bir saniye bile tereddüt etmeden buraya geri gelirdim.

"Bunun yerine..." Rai sözünü yarıda kesti. "Senin adına Rolan'dan intikam alacağım."

Kaşımı kaldırdım. "Alacak mısın?"

"Söz veriyorum."

"Ne yapacaksın? İntikamım Rolan'la başlayabilir ama onunla bitmez."

"O zaman nasıl bitecek?"

"O gece orada bir Rus vardı, anneme ihanet eden adam. O ölmedikçe intikamım bitmeyecek."

"O da bizden biri mi?"

"Öyle sanıyorum ama hâlâ aramızda mı, yoksa Rusya'ya mı döndü, emin değilim."

"Yani somut bir kanıt olmadan bize saldırmaya karar verdin."

"New York'taki Rus Bratva, ihtiyacım olan tek kanıttı."

"Ciddi misin? Tek bir kişi için bütün bir örgütü yok mu edecektin?"

"Daha fazlasını bile yapardım. Söyledim ya, ben tek bir amaç için yetiştirildim: yok etmek. Ben bir ölüm makinesiyim ve tek bildiğim şey öldürmek."

"Bu doğru değil."

"Doğru değil mi? Ellerimin pis olduğunu söylemiştin, hatırladın mı?"

"Çünkü beni incittin, seni pislik. Ne kadar acı çekersem o kadar sert karşılık veririm."

"Ne kadar da doğru," diye iç geçirdim, dudaklarım seğirdi.

"Sana bir şey sorayım."

"Ne istersen." Ellerimi beline doladım çünkü ona dokunmak şu anda hayati önem taşıyordu. Sanki ona dokunmayı bırakırsam, nefes almayı da bırakacakmışım gibi.

"İntikamını almaya başlaman neden bu kadar uzun sürdü? Yirmili yaşlarında ya da o dönemlerde yapabilirdin herhâlde."

"Olayları araştırmam uzun zaman aldı. Anne babamın öldürüldüğünü hep biliyordum, olay yeri kafamda canlıydı ama *The Pit* sırasında birçok ayrıntıyı unuttum. Zaman ve mekân algımı yitirdim; olayın İrlanda'da mı, İngiltere'de mi, yoksa Amerika'da mı gerçekleştiğini bilmiyordum."

"Ne zaman net bir şekilde hatırladın?"

"Tek seferde olmadı. Yirmili yaşlarımın ortalarında Nikolai'ye katıldıktan sonra Rolan'ın olaydaki rolünü hatırladım. O pislik Rolan'ı büyükbabanın partilerinden birinde ilk gördüğümde her şey kristal kadar netleşti. *Hey, vaftiz babamın yanından kovulmak o kadar da kötü değilmiş*, diye düşündüm."

Hafifçe gülümsedi. "Baş belası."

"Her zaman öyleydim, prenses."

"Bununla gurur duymaman gerek."

"Bu yanımı seviyorsun."

"Hayır, sevmiyorum."

"Evet, seviyorsun ama konudan saptım... biraz."

"Sonra?" Başka bir pamuk topuyla kaşlarımı sildi.

"Sonra ne?"

"Anıların tek seferde gelmediğini söylemiştin. Bratva'nın olaya karıştığını ne zaman hatırladın?"

"Geri dönmeden önce Kuzey İrlanda'da bir işim vardı. Belki de orada bulunmak ve insanların annemin aksanıyla konuşmalarını duymak, o geceden bir anıyı tetiklemiştir. O sırada annem telefonda konuşurken beni kollarında taşıyordu. Diğer uçtan Rus aksanını duyduğumu hatırlıyorum. O, annemle konuşurken arka planda bazı insanlara emir veriyordu, bu da Bratva'da bir rütbesi olduğu anlamına geliyor.

"Ondan önce, zamanımın çoğunu Rolan'ın geçmişiyle sıkıcı İrlanda iç işlerini araştırarak geçirdim. Onu bulmak kolay değildi ama bu beklenen bir şeydi. Ne de olsa, o sadece kendi kardeşiyle yengesini öldürmekle kalmamış, yeğenini de satmıştı. Ayrıca karısının kafasını kesti ve oğlunun biyolojik çocuğu olmadığını öğrendiğinde onu diri diri gömdü."

"Vay canına. Demek onun hakkındaki söylentiler doğru."

"Muhtemelen duyduklarından daha kötüdür. O, doymak bilmeyen kalpsiz bir pislik. Bu yüzden senin bölgelerinin peşinde."

"Bunu senin kışkırttığını sanıyordum."

"Ben başlattım ama ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Rolan her zaman senin topraklarına göz dikmişti ama Nikolai onun için çok güçlüydü. Sergei artık *Pakhan* olduğu için kazanabileceğini düşünüyor. Igor, Rolan'ın küçük gruptan bir müttefiki olduğuna inanıyor."

"Igor mu? Senin *sahte* baban mı?"

Gülümsedim, sonra kesik dudağım yanınca yüzümü buruşturdum. "Nasıl bildin?"

"DNA testi yaptırdım."

"Akıllıca ama Igor'dan örnek alamayacağını sanıyordum."

"Kolay olmadı."

"Eminim. Yine de akıllıca bir hareketti."

"Sen de Igor'u kullanmakla kurnazlık ettin."

"Evet, bir şekilde erişim sağlamam gerekiyordu."

"Neden Igor'u seçtin?"

"Biz birbirimizi seçtik. Onun o zamanki Rus olduğunu düşünerek, tepkisini ölçmek için annemin adını onun önünde andım. Şaşırtıcı bir şekilde, onu tanımıyormuş gibi davranmadı ve bana annemin Brooklyn'in kötü şöhretli kulüplerinden birinde ünlü bir fahişe olduğunu söyledi. Yalan söylemeyeceğim, annemin fahişe olduğunu öğrenmek hiç hoş değildi."

Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm."

"Özür dileme. Babamın neden ona hep tepeden baktığını ve sık sık ona fahişe dediğini anladım. Her neyse, Igor ayrıca annemin o zamanlar kardeşlerin çoğuyla 'tanıştığını' söyledi, yani aradığım kişi aslında yıllar içinde Rusya'ya dönmüş olabilir."

"Ve o, öylece sana yardım etmeye mi karar verdi?"

"Öylece değil. Bir takas oldu. Şüphelendiği haini yakalayıp ona teslim edeceğim, o da bana annemin intikamını almam için bir fırsat verecek."

"Hain mi?"

"Evet, Igor aranızda bir hain olduğuna inanıyor."

"Hain olduğunu düşünmesine ne sebep oldu? Elinde kanıt var mı?"

"Sanmıyorum. Bu konuda içgüdülerine güveniyor ve birinden şüpheleniyor."

"Kim?"

"Sanırım bilmen önemli değil. Igor, Damien'den şüpheleniyor."

Güldü, sesi boğuk çıktı. "Kirill ya da Adrian değil de Damien mi?"

Gözlerimi kıstım. "*Damien'in* nesi bu kadar komik?"

"O adam yumruklarıyla düşünür ve ihanet planı yapacak kadar sofistike değildir. Ayrıca o kadar Rus ve fevri ki bazen yorucu oluyor. Asla ama *asla*, bizi başka bir klana tercih etmez. Pervasız olsa da hain değildir."

Belini daha sıkı kavradım. "Karşımda o pisliği savunmayı bitirdin mi?"

Yutkundu, dudakları aralandı. "Sadece gerçekleri söylüyorum."

"Çok *fazla* gerçek."

"Igor'un senin ve kendi zamanını boşa harcadığını kanıtlamak için yeterli. Damien hain değil, tabii eğer bir hain varsa."

"Onun adını söylemeyi kesecek misin, yoksa bunu senden zorla söküp almam mı gerekiyor?"

"Böyle şeyler söylemeyi kes." Yanaklarına yayılan kızarıklıkla mücadele etmeye çalıştı ama başaramadı.

"Sen benim yanımda başka erkeklerden bahsetmeyi bırakana kadar durmayacağım. Bundan hoşlanmıyorum ve bu beni cinayet çılgınlığına sürüklemenin en iyi yolu."

"Sen delisin."

"Bunu yeni mi anladın?"

"Sanırım bunu sürekli unutuyorum."

"Sana hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

"Eminim öyledir." Bana pis bir bakış attı. "Her neyse, Igor'a zamanını boşa harcadığını söyle."

"Ama bir hainin var."

"Kanıtın ne?"

"*V* Şirketi'nin son mali verilerini onayladığında, bir terslik fark etmedin mi?"

"Adrian'ın bunları istemesi mi?"

"Sence neden kasten işine burnunu sokuyor?"

"Çünkü kontrol delisi olduğu için?"

"Çünkü senden şüpheleniyor."

"Benden ne için şüpheleniyor?"

"Hırsızlık."

"Hırsızlık mı? Ha, bu konuda Mikhail'i köşeye sıkıştırması gerek, beni değil."

"O herkesi kendi tarzında köşeye sıkıştırıyor. Kardeşlikten birinin hırsızlık yaptığını bilen tek iki kişi Sergei ve Adrian. Igor da haberdar olmalı, bu yüzden haini ortaya çıkarmaya çalışıyor."

"Dur... ama finans ekibinden aldığım rakamlar tutuyor. Hırsızlık olsaydı bunu fark ederdim."

"Adrian, tepkini ölçmek için onlara sahte rakamlar sunmalarını emretmiş olmalı. Eğer ortalığı velveleye verseydin seni yakalardı; çünkü stratejik olarak hırsızlık yapan sen değilsen, rakamların sahte olduğunu bilemezdin."

"Orospu çocuğu."

"Ondan daha azını mı bekliyordun?"

"Hayır ama lanet şirketimde içeriden birilerinin olması beni çileden çıkarıyor. Hepsini ayıklayacağım."

"İyi seçim ama unutma ki *V* Şirketi kardeşliğin şirketi. Adrian sadece senden daha uzun süredir burada değil, aynı zamanda senden daha üst düzeyde, yani kökleri daha derin."

"Onun için mi endişeleniyorsun?" diye tersledi.

"Ben *senin* için endişeleniyorum, prenses. O, düşman edinmemen gereken biri. Eğer ona saldıracaksan, bunu dikkatli bir şekilde yap."

"Bunu biliyorum."

"Eğer gücünü kırmak istiyorsan, ona en çok acıtacak yerden vur."

"Adrian'ın bir zayıflığı yok."

"Evet, var. Aslında bunu fark etmemiş olmana şaşırdım."

"Nedir o?"

"Asıl soru ne olduğu değil, kim olduğu."

"Biri mi? Dur, eğer oğlunu kastediyorsan, seni boğazlarım. Güç elde etmek için bir çocuğu kullanacağımı mı sanıyorsun?"

Kıkırdadım. Fırsatını bulsa beni kesinlikle boğazlardı. "Hayır, oğlu değil."

"O zaman kim?"

"Karısı."

"Lia mı? Onları birlikte gördün mü? O kadını umursamıyor, sadece oğlunun annesi olduğu için yanında tutuyor."

"Ya da senin ve diğer herkesin öyle düşünmesini istiyor. Kadına ateş edildiğinde neredeyse kendini kaybetmesine tanık olmadın mı? Sen bile bunun ona yakışmadığını düşündün."

Sessiz kaldı, muhtemelen o zeki kafasında bu bilgiyi değerlendiriyordu. Adrian'a karşı kullanmam gereken zayıflığı açığa çıkarmamalıydım ama bu Rai'yi çok sevdiği konumda tutacaksa, sahip olduğum tüm bilgileri feda ederdim.

Dalgın olduğu anı fırsat bilip onu kendime doğru çektim. "Yani?"

"Yani ne?"

"Sana verdiğim tüm bilgiler karşılığında beni nasıl ödüllendireceksin?"

"Yaralarını temizleyerek ödüllendirdim zaten." Yan tarafa uzanıp ilk yardım çantasını kapattı. "Merhemi günde yaklaşık üç kez sürmen yeterli."

"Ya da sen sürebilirsin."

"Peki," dedi dikkatini çantaya vermiş, dalgın bir şekilde.

"Bu artık benim hemşirem olduğun anlamına mı geliyor? Sapıkça."

Vahşi gözlerle bana baktı, ardından omzuma vurdu. "Her zaman porno senaryoları uydurmak zorunda mısın?"

"Söz konusu sen olduğunda, kesinlikle öyle. Şimdi, soruma cevap ver. Hemşirem olacak mısın?"

"Bu kalmaya niyetli olduğun anlamına mı geliyor?"

"Ölüm bizi ayırana kadar."

Meraklı gözleri benimkilerle buluştu. "Aramızda artık sır kalmayacağına söz ver."

"O pislik Vladimir'in tarafını benimkine tercih edip etmeyeceğine bağlı."

"Vlad kardeşliğin çıkarlarını düşünüyor."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Eminim o pislik öyle yapıyordur."

"Kıskanmayı bırak, seni aptal." Eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi, yumuşakça, dikkatlice, yarama dokunmadan. "Hiçbiri benim kocam değil."

Hiçbiri onun kocası değil.

Bu sözler kemiklerime saplandı. Geri çekilmeye çalıştığında, onu boğazından yakalayıp öpücüğü derinleştirdim.

Başlangıçta planladığım gibi onu tezgâhın üzerinde becerme zamanıydı.

15. BÖLÜM

Rai

Bir hafta sonra, yatakta tek başıma uyandığımda, kafamın içine binlerce kötü düşünce doluştu.

Elim titrediği için telefonumu almam birkaç dakika sürdü. Orada gördüğüm mesaj, nefesimi anında sakinleştirdi.

Kyle: Günaydın, prenses. İtalyanlarla iş görüşmesi için Adrian'la çıkıyorum. Kahvaltı etmeyi unutma. Ah, bir de eve erken gel ki sabah ilk iş olarak seni becermememi telafi edeyim. Not: Geçen seferki kırmızı şeyi giy.

Gülümsedim, sanki o sözleri yüksek sesle söylemiş gibi ses tonunu hayal ettim. Kanlar içinde ve morluklarla dolu bir hâlde odama dalarak kalacağını ilan ettiği o geceden beri, sanki sisle kaplı alternatif bir gerçeklikteymişim gibi hissediyordum. Sisin er ya da geç dağılacağını ve kalmanın tehlikeli olduğunu anlayacağını düşünüyordum.

Kyle'ın tehlikeden korktuğu söylenemezdi. Hatta, şimdiye kadar yaşadığı hayat onu tehlikeye bağımlı hâle getirmiş olabilirdi.

Her gece, beni çığlık atana kadar becerdikten sonra, beni kollarına alıyor ve tüm sorularımı yanıtlıyordu. Artık konuş-

makta hiç zorlanmıyorduk. Bu bana yeni geliyordu, hatta heyecan vericiydi. Her gün *The Pit*'teki hayatı ya da yaşadığı sayısız macera hakkında bana ne anlatacağını merakla bekliyordum.

Ona her zamankinden daha yakın hissediyordum, onu görebilmek adına eve dönmek için sabırsızlanacak kadar. Şirketteki tüm kaos ve zimmete para geçiren kişiyi gizlice arama çabalarım, onunla birlikteyken arka planda kayboluyordu.

Kyle'ın kollarında kendimi hafif, güvende ve... huzurlu hissediyordum.

Kendime, bunun nedeninin son zamanlarda doyumsuz hâle gelen cinsel dürtülerim değil, onun en ufak bir dokunuşunu bile özlemem olduğunu söylüyordum. Bazen, biter bitmez yeniden başlamak istiyordum ve bu normal değildi, özellikle de beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar yorduğu için.

Şu anda ona tamamen güvendiğimi söylemek yalan olurdu. Yaptığı onca şeyden sonra, sözlerini olduğu gibi kabul etmek zordu. Bana sadece yalan söylemekle kalmamıştı, ayrıca beni kullanmıştı ve bu öylece unutulacak bir şey değildi.

Onu hayatımdan tamamen çıkaramayabilirdim ama onu tamamen kabul edemezdim. En azından, söylediği her şeyin doğru olduğundan ya da niyetinin artık kötü olmadığından emin olana kadar.

Tüm bunları Sergei'den gizli tutmak içimi kemiriyor olsa da, bu konunun özüne inmem gerekiyordu. Mesele sadece onu habersiz bırakmayı sevmemem değildi, önemli bilgileri sakladığımı öğrenirse bu tehlikeli olurdu. Aile ile görev arasında seçim yapmak söz konusu olduğunda, *Pakhan* için her zaman görev önce gelirdi.

Ancak bunu hem kocam hem de kardeşlik için yaptığımı bilirse beni affedeceğinden emindim. Hafızamı geri kazandığımı ona ve diğer herkese zaten söylemiştim, bu yüzden geri kalanı için biraz daha beklemesi gerekecekti.

Hepsi Kyle'ın nasıl dayak yediğini merak etti ve o da bir "vahşi" haydut ile "aptal" uşaklarının ona saldırdığı gibi saçma bir bahane uydurdu. Onların kendisinden daha kötü göründüklerini söyledi, bu yüzden Vlad onu o anda neredeyse vuracaktı.

Duş alıp beyaz bir gömlekle siyah kalem etek giydikten sonra, makyajımı yapmak için konsoluma oturdum. Bacaklarımın arasındaki oyuncağı özlemeye başlamıştım, daha doğrusu Kyle'ın her an yanımda olması hissini. Vory üyelerinin önünde onu kullanarak beni utandırırsa onu öldüreceğimi söylemiş olsam da, bu ek heyecanı sevmiştim. Ya da bu, tuhaf cinsel dürtülerimin başka bir tezahürü olabilirdi.

Bitirdikten sonra ayağa kalktım. Dünya dönmeye başlarken topuğum yere takıldı. Titrek parmaklarımla makyaj masasına tutundum ve kendime gelmek için bir saniye gözlerimi kapattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda odam netleşti. Bu garipti. Vücudumda eksik vitaminler olma ihtimaline karşı bir şeyler yemem gerekiyordu. Kendime bakma konusunda genellikle pek iyi değildim.

Odamdan çıkıp, fısıltı sesleri duyunca merdivenlerin dibinde durdum. Genelde kulak misafiri olan biri değildim ama konuşan bu iki kişi o ilkemden daha önemliydi.

Yavaşça köşeden bakarken sırtım duvara yapıştı. Kirill ve Damien, bahçeye açılan balkon kapısının önünde burun buruna duruyorlardı. Ya kapının açık olduğunu unutmuşlardı ya da umursamıyorlardı.

Damien, yeşil gözlerinde belirgin bir ilgisizlikle ağzına bir sigara sıkıştırdı. Yakından bakıldığında gözlerinde gri lekeler vardı ama bu mesafeden görünmüyorlardı.

Duruşu kayıtsızdı ama kambur ya da tamamen ilgisiz değildi. Damien her an birini yumruklamaya, vurmaya ve bir yere gömmeye hazır olan türde bir insandı.

Kirill ise, elleri yanlarında sarkık bir şekilde duran dik bir duvar gibiydi. Bu, karşı tarafın kendisinin yaklaşılabilir, hatta zararsız biri olduğuna inanması için genellikle takındığı bir beden diliydi. Bu tilki, beden dilinde bile kurnazdı. Şiddet uygulayabildiği sürece dünyaya nasıl bir imaj yansıttığını umursamayan Damien'in aksine, o yaptığı her hareketin tam olarak farkındaydı.

Burada durmamın sebebi, manzaranın son derece tuhaf olmasıydı. Damien ve Kirill hiçbir zaman anlaşamamışlardı, ne *Dedushka*'nın zamanında ne de şimdi. Masada çıkardıkları bitmek bilmeyen kavgalar yüzünden hep azarlanırlardı.

Kirill daha çok Igor'la Adrian'a yakındı. Damien ise kimseyle geçinemeyen yalnız bir kurttu. Belki Vlad'ı biraz saymazsak. Eh, canımı sıkmak istediğinde beni de.

İkisinin baş başa konuşuyor olmaları şüpheliydi. Onları gölge gibi takip eden en yakın korumalarının yokluğu, bu konuşmaya kulak vermem için bir neden daha oldu.

Kirill orta parmağıyla gözlüklerini düzeltti. Çerçeveleri kalın olsa da bakışlarının yoğunluğunu gizleyemiyorlardı. "En derin, en karanlık arzun nedir, Damien?"

"Beynini yere döküp cenazende yas tutuyormuş gibi davranmak dışında mı?" Damien sigarasını yakıp dumanı Kirill'in yüzüne üfleyerek gözlüklerini buğulandırdı.

Kirill ne irkildi ne de en ufak bir rahatsızlık belirtisi gösterdi. Gözlüğünü temizlemek için bile çıkarmadı ve dumanın kendiliğinden dağılmasını bekledi. "Evet. Onu saymazsak."

"Hmm. Neden soruyorsun?"

"Bunu gerçekleştirebilirim."

"Sakin ol, ne zamandan beri kendini o kadar önemli sanıyorsun? Bir şeyin yapılmasını istersem, kendim yaparım. Senin lanet yardımına ihtiyacım yok."

"Ben daha hızlıyım."

"Ben daha güçlüyüm."

"Hız daha önemli, Damien." Sözleri acı verici, hatta alaycı bir şekilde yavaşladı. "Elbette, şu anki *görevinde* işine yarayacaktır."

Bir saniye önce Kirill ayaktaydı, bir saniye sonra Damien onu boğazından yakalayıp balkonun cam kapısına doğru çekti. Beni fark etmemeleri için duvarın arkasına daha da saklandım.

Damien'in gözlerindeki daha önce fark edemediğim gri benekler, irislerinin neredeyse tamamını kaplayana kadar genişledi.

Kara boğa.

Bu sadece şiddet çılgınlığına kapıldığında ortaya çıkan tarafıydı. O deli piç kurusu, Kirill'i gerçekten öldürürse diye oraya gitmeyi düşündüm ama diğer pisliğin yüzündeki sırıtış beni durdurdu.

Ne düşünüyordum ben? Kirill, Damien'in dengesiz doğasını herkesten daha iyi biliyordu. Bu işte onun da parmağı vardı ve ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Damien onun yüzüne hırlayarak, sanki Kirill'in yanağına delik açacakmış gibi yanan

sigarasını ona doğrulttu. O planı gerçekleştirirse hiç şaşırmazdım.

"Ne önemi var?" Kirill onu kolaymış gibi görünen ama büyük bir çaba gerektiren bir hareketle itti. Gözlüklerini kasıtlı bir yavaşlıkla yeniden düzeltti. "Daha önemli başka bir şey var. Pardon, başka bir *kişi*."

"Seni öldüreceğim, Kirill."

"Deneyebilirsin ama bir anlaşma yapabileceğimiz için bu boşa kürek çekmek olur."

Damien sigarasından uzun bir nefes çekti ve bir duman bulutu üfledi. "Ne halt istiyorsun?"

"Sorduğuna sevindim." Kirill gülümseyerek Damien'in ceketindeki tozu silkeledi. "Toplantıdan sonra daha özel bir yerde buluşalım."

Kahretsin.

Ondan sonra konuşmalarını kaçıramazdım. Kirill açıkça bir şeyler planlıyordu. Önce ahtapot gibi ellerini Adrian'ın üzerine atmış, şimdi de Damien'in peşine düşmüştü. En azından onun etkilenmeyeceğini sanıyordum.

Telefonum titrediğinde, mesajı kontrol etmek için hızla uzaklaştım.

Vlad: Sergei seni ofisine çağırıyor.

İnleyerek yukarı çıktım. Kirill ve Damien, Sergei tarafından çağrıldıkları için henüz ayrılmayacaklardı. Ne planladıklarını ya da en azından Damien'in takıntısını anlamam gerekiyordu. Eğer Kirill yerine ben onu ele geçirebilirsem, onu benim tarafıma geçmeye ikna edebilirdim.

İçeri girmeden önce Sergei'nin kapısını çaldım. Vladimir'le Igor, salon alanında onunla birlikte oturuyorlardı. Sözde kayınpederime başımı salladım, o da karşılık olarak başını salladı ve ardından önündeki evrak işlerine geri döndü.

Vlad bana bir bakış bile atmadı. Çenesi gergindi; sakalı o gün daha gür görünüyor, yüzüne uğursuz bir gölge düşürüyordu. O gün Kyle'ı serbest bıraktığımdan beri sinirli bir ruh hâli içindeydi. Kyle'ı geri aldığımı öğrendiğinde de benimle konuşmayı tamamen kesti.

Ertesi sabah onu vurmaya çalıştı. Söylemeye gerek yok; Kyle da kendi silahını çekti, onu öldürmeye hazırdı. Onların çılgınlığını durdurmak için aralarına girdim ve Vladimir'e, Kyle aleyhinde hiçbir kanıtı olmadığını, bu yüzden onu vuramayacağını söyledim. Kyle buna sırıtarak karşılık verirken, sahiplenircesine belimden tutup beni yanına çekti.

"Artık seni tanıyamıyorum bile," dedi Vlad. "Tanıdığım Rai'ye geri döndüğünde, gelip benimle konuş."

Bu yaklaşık bir hafta önceydi ve Vlad'ın arkadaşlığını özlemediğimi söylemek yalan olurdu. Eskiden olsaydı, Kirill'le Damien hakkında beyin fırtınası yapmama ilk yardım eden o olurdu.

İç çekerek, elini öpüp Sergei'yi selamladım ve ayakta kaldım. "Beni mi çağırdın?"

"Evet. İyi iş çıkardın, Rai."

Orada bulunan üç adama baktım. "Neyle ilgili?"

"Kai," diye açıkladı Sergei, gözlerinde gururlu bir parıltıyla. "Lideri Abe, müzakerelere açık ve hepsi senin sayende."

Gülümsedim. "Bu benim görevim."

Kai'nin kâr odaklı zihninin, kazançlı bir ortaklık için elverişli olacağını biliyordum.

Vlad içinden homurdandı ama hiçbir şey söylemedi. Konuşmayı bir angarya olarak gören huysuz, iri bir ayı gibiydi.

"Başka bir şey yoksa, işime döneceğim," dedim Sergei'ye.

"Hayır, hayır. Bunu sen başlattın, sonuna kadar götürmelisin."

Yürürken durup ona döndüm. Büyük amcam son zamanlarda daha sağlıklı görünüyordu, yüzü eskisi kadar koyu değildi ve öksürüğü nadiren ortaya çıkıyordu. Bu bana istemediğim bir umut veriyordu, tıpkı *Dedushka*'nın kalp rahatsızlığı kötüleştiğinde hissettiğim umut gibi. Onun dünyadan daha güçlü olduğunu sanıyordum ama beni terk etmişti. Sergei de gidecekti.

Herkes giderdi.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bugün Kai ve Abe ile bir toplantımız var."

"Ve?"

Sergei, onun adına konuşan Igor ile bakıştı. "Abe özellikle seni, Kirill'i ve Damien'i istedi."

"Öyle mi?" İnanamayan gözlerle baktım. "Igor'un gitmesi daha mantıklı olmaz mı?"

"Ben de öyle dedim," dedi Kyle'ın sahte babası. "Damien, özellikle o, stratejik bir toplantının yakınında bile olmamalı."

Bunu tekrar söyleyebilir.

"Elimizden bir şey gelmez." Sergei ayağa kalktı. "Sana güvenebilir miyim, Rai?"

"Elbette."

"O vahşi köpeğe tasma tak," dedi Igor bana, sanki doğrudan bir felakete doğru gidiyormuşuz gibi tedirgin görünüyordu. Üstelik, durum tam da öyle olabilirdi.

Kirill, Damien ve ben baş başa bir toplantıda?

Evet, bunun için felaketten daha güçlü bir kelime gerekiyordu.

16. BÖLÜM

Rai

Toplantı, özel odaları olan geleneksel bir Asya restoranında düzenleniyordu.

Burası, Yakuza'nın dış toplantılarını gerçekleştirdiği mekânlardan biriydi. Hatırladığım kadarıyla, burası onlara aitti.

Önceden kararlaştırdığımız gibi korumalarımız dışarıda bekliyordu.

Damien, Kirill ve ben biraz erken gelmiştik, bu yüzden üçümüz yerde oturuyorduk. Damien sağımda oturuyordu, Kirill ise solumda yer olmasına rağmen karşımda oturmayı tercih etmişti.

Masada ortada duran seramik çaydanlık dışında hiçbir şey yoktu. Her beş dakikada bir, bir garson gelip çay fincanlarımızı dolduruyordu.

"Burada votka yok mu?" diye bağırdı Damien ve ince yapılı kadın, sesinin şiddetinden irkildi. Damien Rus aksanını birazcık bile gösterse, kadın muhtemelen altını ıslatırdı. O gerçekten bir boğaydı.

"Hanımefendiye bağırmaya gerek yok." Kirill, yumuşak ve nazik bir sesle gülümseyerek konuştu. "Lütfen bize biraz votka getirir misiniz? Buradaki arkadaşımız pek klas değil ve çay hayranı da değil."

Kadın, onun sahte cazibesine kapılarak gülümsemesini taklit etti. "Hemen, efendim."

Ahşap kapı arkasında kayarak kapanır kapanmaz, Kirill'in gülümsemesi kayboldu. "Bizi daha ne kadar bekletecekler? Bu bir taktik mi?"

Çayımdan bir yudum aldım ve midemin dibinde yarattığı rahatlamanın tadını çıkardım. "Asıl soru, *neden* üçümüzü seçtikleri olmalı."

"Özellikle seni," dedi Kirill küçümseyerek.

"Kai'yi ikna eden ben olduğum hâlde bu neden sürpriz olsun ki?"

"Kadınsı becerilerini mi kullandın?" diye alay etti Kirill. "Şu işe yaramaz kocan biliyor mu?"

"Hayır ama gerçekten bir şeyi bilmesini istiyorsan, ona senin kendi *becerilerini* anlatabilirim."

Kirill, orta parmağıyla gözlüklerini düzeltirken bana dik dik baktı ama konuyu kapattı.

Garson bize bir şişe votka ile bardaklar getirdi, Kirill'e gülümsedi, sonra gitti. Damien şişenin kapağını açtı, bardakları görmezden gelerek tam bir vahşi gibi direkt şişeden içti.

"Kes şunu." Şişeyi elinden almaya çalıştım ama beni itip uzaklaştırdı.

"Çayını iç ve beni rahat bırak."

"Kardeşlik bu toplantıya bağlıyken seni rahat bırakamam." Şişeyi kapıp çektiğimde, gömleğine damlalar düştü.

"Ayıkken bile seninle başa çıkmak zor, böyle bir günde sarhoş olman imkânsız."

Ağzını yaladı, üst dudağına yapışan votka damlalarını sildi. "Yatakta da bu kadar otoriter misin? Şanslı piç, Kyle."

"Daha çok zavallı piç," diye mırıldandı Kirill.

"Şanslı ya da zavallı olması seni ilgilendirmez."

"Söyle bana, merak ediyorum." Damien dirseğini masaya dayadı. "Hayatın boyunca etrafını saran onca erkekten neden Kyle'ı seçtin? Çok daha iyi seçeneklerin vardı. İpucu: *ben*."

"Beni herkesten daha iyi anlıyor," dedim düşünmeden. Kyle'ı her zaman özel kılan şey buydu. Bazen ihtiyaçlarımı benden önce anlıyordu.

"Bir cadıyı anlamaya nasıl başlanır ki?" diye sordu Kirill.

"Asla bilemezsin çünkü başladığın anda zaten büyümün etkisinde olursun."

"Vay canına, bu acıtmış olmalı." Damien kahkahayı patlattı. "İyi misin, Kirill? Yanığın için bir şey getirmemi ister misin?"

Kirill'e sırıttım, o bana orta parmağını gösterdi. Damien, dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek votka şişesine uzanmaya çalıştı. Elini itip şişeyi kaptım ve masanın altına, onun ulaşamayacağı bir yere koydum.

Hareketsiz oturmasına rağmen gözleri kayıyordu ve tedirgindi. Bahse girerim bunun sebebi, Kirill'in evde onun kafasına ektiği tohumdu.

Kapı tekrar açıldığında bu sefer gelen garson değildi. Kai içeri girdi, arkasında ütülü takım elbise giymiş kısa boylu yaşlı bir adam vardı.

Abe Hitori. New York'taki Yakuza şubesinin lideri.

Kirill'le ben ayağa kalkıp selam verdik ama Damien olduğu yerde kaldı. Sadece bu da değil, benim ayağa kalkmamı fırsat bilerek votka şişesini kaptı.

Ona öfkeyle baksam da o sadece şişeden bir yudum aldı. "Ne? Beni özellikle istedilerse, nasıl biri olduğumu biliyor olmalılar. Değil mi, ihtiyar?"

Orospu çocuğu.

İçimden küfrettim ama Abe gülüp gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşunca duraksadım; ardından hafif bir Japon aksanıyla konuştu. "Her zamanki gibi ailenin kara koyunu, Damien."

"Buna içeceğim." Votkasından bir yudum daha yuttu, sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Şimdi, bizi meraktan kurtar ve neden burada olduğumuzu söyle."

"Sabırlı ol, genç adam." Abe, Damien'in yanına oturduğunda, o pislik ona yer açmaya bile kalkışmadı.

Kai selam vermek için bana gülümsedi, ardından bir şekilde saygı dolu görünen dik bir duruşla yanıma diz çöktü. Elini uyluğuma koydu. "İyi misin?"

"Evet," diye mırıldanırken elini çektim. "Bu soruyu bana dokunurken sormana gerek yok, değil mi?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Senden başka bir şey beklemiyordum."

Yemekler geldikten sonra -çorbalar, erişte ve enfes bir balık yemeğinden oluşan bir karışım- Abe ve Kai acele etmeden yemeklerine daldılar. Kirill'le ben de onlara katılarak onların hızını taklit ettik. *Dedushka* bana uzun zaman önce çubuk kullanmayı öğretmişti. Başkalarının kültürlerine saygı göstermenin çok önemli olduğunu söylemişti.

Damien ise, her iki lokmada bir şişeden yudumlarken, elleriyle yemeye devam ediyordu.

O, onlara daha fazla saygısızlık etmeden önce yemeğimizi bitirmemiz ve buradan defolup gitmemiz gerekiyordu.

"Sergei selamlarını gönderdi," dedim Abe'e.

O sadece başını salladı, hâlâ Damien'e odaklanmış durumdaydı. "Söylesene, nişanlı mısın?"

"O da ne? Bir çeşit yemek mi?" diye sordu Damien, ağzında balık varken.

"Evlilik. Hiç düşündün mü?"

"Neden düşüneyim ki?"

"Belki de düşünmelisin."

"Eh, belki de *sen* düşünmelisin."

"Ben *zaten* evliyim."

"Hadi canım. Ben de seni ömür boyu bekâr sanmıştım."

"Bir şey teklif edeceğim."

"Neden bana bakıyorsun?" Damien beni ve Kirill'i işaret etti. "Genelde konuşma işini onlar yapar."

"Konuşmakla ilgilenmiyorum."

"O zaman neden yoğun programımın ortasında beni buraya getirdin? Öldürecek insanlarım var, ihtiyar."

Abe tekrar gülümsedi. "Ya sana bir teklifim olduğunu söylersem?"

"O zaman et ve bizi bu saçmalıklardan kurtar."

"Damien," diye fısıldayarak azarladım.

"Ne?" diye karşılık verdi. "Yapacak işlerim var."

"Sorun değil, sorun değil." Abe eliyle beni işaret ederek önemsizmiş gibi yaptı. "Damien?"

"Evet?"

"Sana kızımın elini evlilik için teklif ediyorum."

"Neden ona bunu yapasın ki?" Damien inanamayan gözlerle baktı ve ardından, "O senin gerçek kızın değil mi? Bu yüzden onu cezalandırıyor musun?" diye fısıldadı.

Abe güldü, sesi gerçekten eğlenmiş gibiydi. "Senden hoşlandım, Damien Orlov."

"İnan bana, kızın hoşlanmayacak," dedim sözlerimi tartamadan.

"Evet, katılıyorum." Damien konuşurken hâlâ yemeğini çiğniyordu.

"Buna ben karar vereyim." Abe, geleneksel pirinç şarabı olan *sake*'den bir yudum aldı. "Evlilik anlaşmanın bir parçası. Kabul et ya da reddet."

"Reddediyorum." Damien ayağa kalkmaya çalıştı ama ben bacağını tutup onu oturmaya zorladım, tırnaklarım pantolonuna battı.

Abe'e gülümsedim. "Bunu düşüneceğiz demek istedi."

"Düşünecek miyiz?" diye sordu Damien.

"Evet, düşüneceğiz." Ona anlamlı bir bakış attım, sonra da konuşmadan önce balığın tadını çıkararak yiyen Kirill'e yöneldim.

"Böyle bir ittifaktan onur duyarız," dedi Kirill o nazik sesiyle. "Eminim Sergei çok sevinecektir."

"Evet, evet." Abe, Damien'in önüne bir bardak kaydırıp içine *sake* doldurdu.

"Hayır, teşekkürler, ihtiyar. Ben votkayı tercih ederim."

Damien'in uyluğunu çimdikledim, o inlese de bırakmadım. Dudaklarımla, "*Yap şunu*," dedim.

İçkiyi reddetmek son derece saygısızca bir davranıştı, özellikle de senden daha yaşlı birinden geliyorsa.

Damien gözlerini devirdi, bardağı aldı, tek dikişte içip elimi iterek ayağa kalktı ve votka şişesini sıkıca kavradı.

"Ben gidiyorum." İkimiz de kıpırdamayınca, bu kaba adam Kirill'i yakasından yakaladı. "Davet falan mı bekliyorsun yoksa? Yapacak işlerimiz var."

Kirill, Damien'i takip etti ve selam verdi.

Lanet olsun. Birlikte gidiyorlardı. Hayatta olmazdı.

Ben de onların izinden giderek ayağa kalkmadan önce selam verdim. "Damien'in davranışından dolayı özür dilerim."

"Hayır, hayır." Abe elini reddedici bir şekilde kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "İlginç bir adam, değil mi?"

"Öyle de denebilir," dedim yavaşça. "Kirill'le benim neden katılmamızı istediğinizi sorabilir miyim?"

"Kai, seninle Kirill'in daha mantıklı olduğunuzu ve onu ikna edeceğinizi söyledi."

Bakışlarım Kai'ye kaydı, o da bana anlamlı bir baş sallamayla gülümsedi. Ona minnettar mı olmalıydım, yoksa gizli niyetleri konusunda temkinli mi olmalıydım, bilmiyordum.

"Yemek için teşekkürler." Başımı salladım ve yavaşça odadan çıktım.

Abe ve Kai'nin görüş alanından çıkar çıkmaz, otopark yönüne doğru koşmaya başladım. Neyse ki, Damien'le Kirill'i, peşlerinde bir sürü korumayla birlikte Kirill'in arabasına doğru giderken gördüm.

Katia bana doğru koştu ama ben başımı salladım. Sonra telefonumu çıkarıp grup sohbetine bir mesaj attım.

Rai: Sen ve Ruslan uzaktan beni takip edin. Kirill ve Damien'le geri dönmem gerekiyor.

Koruyucum başını sallayıp Ruslan'ın yanına çekildi.

"Teyze!"

Donakaldım, o minik sesle telefonum neredeyse yere düşecekmiş gibi oldu. Kafam aniden sola döndü ve bakışlarım yeğenimin minik yüzüne takıldı. O rüya gibi yeşil gözlerine, yumuşak hatlarına.

Gareth.

Birkaç metre uzakta, masum bir gülümsemeyle bana bakıyor, süt dişlerini gösteriyordu.

Kahretsin. Lanet olsun.

Gözlerim çılgınca etrafa bakındı. O buradaysa, Reina da buradaydı. Kirill ve Damien, hiçbir koşulda onun varlığından haberdar olmamalıydı. Özellikle de Kirill. O, beni ve Reina'yı mahvederdi.

Kirill'in en yakın koruması Aleksander durduğunda parmaklarım titredi. Omzunun üzerinden bana baktı, eleştirel bakışları Gareth'a kaydı.

Aleksander'ın suratına ateş ederek Gareth'ı kapıp kaçmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ancak bu sadece ona ve ailesine zarar verirdi.

"Teyze?" diye tekrarladı, sesi kararsızdı.

Aleksander yürümeyi bırakıp tamamen dönerek olayı izledi. Benim tarafımdan yapılacak herhangi bir hareket felakete yol açacaktı. Gareth'la konuşursam, Aleksander onun tam olarak kim olduğunu bulmayı kendine görev edinecekti ve bu da onu doğrudan Reina'ya götürecekti.

Gidersem, minik yeğenim bu yerde yapayalnız ve korumasız kalacaktı.

Katia ile Ruslan'a bu işi halletmelerini bile söyleyemezdim çünkü bu da bana geri dönerdi.

Bir adam çömeldi ve Gareth'ı kucağına aldı. "İşte buradasın, baş belası. Yabancılara teyze dememeni söylemiştim."

Asher'ı görünce içimden derin bir nefes çıktı. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana soğuk bir gülümseme attı ve rolüne çok iyi büründü. "Kusura bakmayın."

"Sorun değil." Aleksander'ın sahte gülümsememi gördüğünden emin oldum.

İlgisini kaybettiği anlaşıldığında, dönüp patronunun yanına gitti.

"Üzgünüm," diye fısıldadım Asher'a, o da anlayışla başını salladı ve itiraz eden Gareth'ı içeri götürdü.

Yeğenimi kucağıma alıp öpemediğim için içim acıdı. Onun iyiliği için böylesi daha iyiydi.

Bir kez daha grup sohbetine yazdım.

Rai: Gareth ve Asher bu restoranda, Reina da burada olmalı. Onları uzaktan takip edin, eve sağ salim vardıklarından ve kimsenin şüphelenmediğinden emin olun. Tehlikede olmadıkları sürece hiçbir koşulda doğrudan temas kurmayın.

Ruslan: Evet, patron.

Katia: Anlaşıldı.

Aleksander kapıyı kapatmadan hemen önce Kirill'in arabasına doğru hafifçe koşarak gittim. Onu itip geçtim ve Damien'in yanına oturdum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kirill sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bana baktı.

"Beni de yanınızda götürün."

"Kendi araban var."

"Arıza yaptı. Ruslan tamir etmeye çalışıyor."

"Taksiye mi benziyorum?"

"Şey, taksi olabilirdin."

"Git, Rai." Damien votkasından bir yudum aldı. "Kirill'le bir toplantımız var."

Bunun farkındaydım ama benden bu kadar kolay kurtulabileceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlardı. "O zaman beni bıraktıktan sonra yapın."

Kirill omuz silkti. "Ya da seni dışarı atabilirim."

"Az önce bir dakika boşa harcadın. Çoktan yola çıkmış olsaydık daha çabuk varırdık, ayrıca... Abe sen gittikten sonra bana bir şey söyledi."

"O hayalperest yaşlı adamın söyledikleri kimin umurunda ki?" diye alay etti Damien.

Kirill'in umurundaydı çünkü şoförüne gitmesi için işaret etti. Aleksander yolcu koltuğundan bana tuhaf bir bakış attı, sonra hemen gizledi. *Lütfen Asher ve Gareth hakkında hiçbir şeyden şüphelenmediğini söyle.*

Araba otoparktan çıkar çıkmaz, Kirill ve Damien'in korumalarıyla dolu başka bir araç da çıkınca rahat etmeye çalıştım. Arka koltuğu kaplayan iki iri adamın yanında ne kadar rahat olabilirsem.

"Abe ne dedi?" diye sordu Kirill.

"Damien'le ilgili," dedim yavaşça tepkisini ölçerek ama o tamamen ilgisiz görünüyordu. "Bilmek istemiyor musun?"

"Neden düşüneceğimi söylediğini bilmek istiyorum. Beni evlendirmek mi istiyorsun, Rai?"

"Kardeşliğe faydası olacaksa, neden yuva kurmayalım?"

"*Yuva kurmak* mı? Nesin sen, annem mi?"

"Öncelikle, iğrenç. İkincisi, sadece kabul et."

"Tıpkı senin kendi evliliğini kabul ettiğin gibi mi? Hepimiz senin gibi fedakâr olursak çok sıkıcı olur, *Rayenka*."

"Bu yapmayacağın anlamına mı geliyor?"

"Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum."

"Abe'e bu şekilde saygısızlık edemezsin, Damien. O, sahip olabileceğimiz en güçlü müttefiklerden biri."

Kirill gözlüklerini düzeltti. "Ve bu serseri, şiddet nöbetlerinden birinde kızını öldürürse, o bizim en büyük düşmanımız olacak."

"Kadınlara zarar mı veriyorsun?" diye Damien'e çıkıştım.

Votkasını yudumlamaya devam etti, ardından ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Yaklaştıklarında, evet. Neden? Denemek mi istiyorsun?"

Onu itip uzaklaştırdım, gözlerimi dikerek ona baktım. "O tarafını kontrol edeceksin ve Abe'in kızına iyi davranacaksın. Eğer herhangi bir kadına zarar verdiğini öğrenirsem, bana hesap vereceksin."

Sırıttı. "Sapkın mı olacak?"

Gözlerini oyup çıkarmak üzereyken, araba aniden yön değiştirip gıcırdayarak durdu. İvme o kadar güçlüydü ki, Aleksander'ın koltuğunun arkasına çarptım.

"Ne oldu?" Kirill, şoförüne Rusça bağırdı.

"Bilmiyorum, efendim. Yolda bir şey var."

Sözleri, göğsüne isabet eden bir kurşunla kesildi. Aleksander küfrederek silahını çıkardı ama artık çok geçti.

Her yönden silah sesleri yükseldi.

Saldırı altındaydık.

17. BÖLÜM

Kyle

Burası tam olarak olmak istediğim yer değildi.

Olmam gereken yer de değildi. Rusların işleri kimin umurundaydı ki? Kesinlikle benim değil.

Şu anda yapmak istediğim tek şey, ya o pislik Rolan'ı suratından vurmak ya da karımı yalamaktı. İkisi arasında bir şey yoktu.

İlk seçenek şimdilik söz konusu değildi. Flame'den hazırda beklemesini istemiştim; aksiyon eksikliği onu sıkacağı için bu seçenekten pek hoşlanmamıştı.

Bu konuda ikimiz de aynıydık. Flame'le ben, yeterince heyecanlı bulmadığımız görevleri kabul etmeyen tiplerdik. Adrenalin dalgası bizim kölemizdi ve her fırsatta ona binerdik. Şu anda bana binmesini istediğim tek kişi Rai'ydi.

Onu sırtüstü çevirip kışkırtmadan önce, üstünlüğün kendinde olduğunu sandığı anlardaki sevimli hâli hoşuma gidiyordu...

"Odaklan," dedi Adrian, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Ya da odaklanıyormuş gibi görünmeye çalış."

Bratva'nın şehir merkezindeki boş kulüplerinden birinde, Lucianoların ikinci patronu Nicolo ile oturuyorduk. Yanında bir düzine koruma getirmişti ve şu anda etrafta koşturan az sayıdaki personeli izliyorlardı.

Henüz açılış saati olmadığı için çalışanlar hazırlık aşamasındaydı. Nicolo güvensiz doğasıyla tanınırdı, Lazlo'nun ittifaka isteksiz olmasının sebebi oydu ama o bile patronunun hayatına yönelik tehlikeyi görmezden gelemezdi. Üstelik patronu aynı zamanda en büyük abisiydi. Yani bir bakıma, elini ben zorlamıştım.

Adrian bana teşekkür etmeliydi. Benim çok uygun gelen müdahalem olmasaydı, Nicolo'yu tam da istediği yerde tutamazdı. Gerektiğinde çok iyi bir takım oyuncusu olabilirdim.

Nicolo sigarasından bir nefes çekti ve dumanı yukarı doğru üfledi. Ardından sofistike bir İtalyan aksanıyla konuştu. "Rolan Arnavutlarla iş birliği yapıyor."

"Öyle mi?" Adrian, benimle göz göze gelirken viskisindeki buzu çeviriyordu.

Bana bunu araştırmamı söylemişti, ben de Arnavutların tehlikeli olmadığını söylemiştim. Değillerdi. Sayıları çok azdı ve neredeyse hiç bölgeleri yoktu.

"Evet, o pislikler kadınların peşinde." Nicolo, daha bitmemiş sigarasını ezerek başka bir tane çıkardı ve ağzına sokup yaktı.

"Hepsi öyle değil mi?" İçkimi yudumlarken sesimdeki sıkıntıyı gizleyemedim.

"Fahişeleri kastetmiyorum." Nicolo çakmağıyla el hareketleri yaptı. "Bizim kadınlarımız, eşlerimiz, nişanlılarımız; o türden olanlar. Onları fahişeye çevirebileceklerini, karaborsada satabileceklerini ve şerefimizi lekeleyebileceklerini

bilmek hoşlarına gidiyor. Kadınlarımızı gözlerden uzak tutuyoruz, yerinde olsam aynısını yapardım."

"Adrian'ın buna ihtiyacı yok." Gülümsedim. "Karısı her zaman Uyuyan Güzel gibi saklanıyor."

Adrian, gülümsemesiyle çenesindeki gerginliği gizledi. "Senin karın da tam tersine, dışarı çıkma konusunda çok istekli."

"Karımın şerefine içelim; o olmasaydı kardeşlik, senin derin karanlık sırlarına aktaracak yasal paraya sahip olamazdı."

"Buna içerim." Adrian kadehinden bir yudum aldı ve Nicolo'ya döndü. "Arnavutları takip eden kimse var mı?"

Telefonum titredi, Kirill'den gelen mesajı kontrol etmek için bardağımı masaya koydum. Genelde bilgi koparmak için kurnazlığını kullanmak haricinde benimle iletişime geçmezdi. Hiç işe yaramadığı için bir süre önce vazgeçmişti. Bu alışkanlık değişikliği şüphelerimi uyandırdı.

Kirill: Karşımda ilginç bir manzara var, paylaşayım dedim.

Geleneksel bir Asya restoranında çekilmiş bir fotoğraf gönderdiğinde telefonu daha sıkı kavradım. Rai, Damien ve Kai'nin arasında oturmuş gülümsüyordu, Kai de lanet elini onun uyluğuna koymuştu.

Buraya kadar. O pisliğin ölüm tarihi artık sadece an meselesiydi.

Sergei'nin onu Kirill ve Damien'le birlikte Japonlarla buluşmaya gönderdiğini biliyordum. Büyük amcasının ofisinden çıkar çıkmaz beni aramıştı, sözlerinden mutluluk fışkırıyordu. O pislik Kai'nin yanında fazla rahatlamamasını söylemiştim. Damien'den de uzak durmasını açıkça söyle-

miştim. Kirill konusunda onu uyarmama gerek yoktu çünkü hayatı buna bağlı olsa bile o pisliğin yanına yaklaşmazdı.

Ancak işte, o ikisiyle gayet rahat davranıyordu. Ruh hâlim bir saniye içinde sıkıntıdan cinayet işleme moduna geçti.

Nicolo'nun Arnavutlar hakkında konuşmasını yarım kulakla dinliyordum. Tek istediğim, toplantının yapıldığı yere uçup Rai'yi oradan kaçırmaktı, tabii önce Kai ve Damien'e birer kurşun sıkarak.

"Olaylar yaşandığında Lazlo ve ben daha gençtik." Nicolo sigarasından bir nefes çekti; gözleri kararmış, aksanı da kalınlaşmıştı. "O zamanlar mafya babası büyükbabamdı. O korkusuz ve acımasızdı; kendisine karşı gelebileceğini sanan her pisliği tereddüt etmeden ortadan kaldırırdı. Arnavutların bölgelerinden birini adil ve dürüst bir şekilde ele geçirdikten sonra, büyükannemi kaçırdılar. Ancak o orospu çocukları bununla yetinmediler. Onun defalarca tecavüze uğradığı fotoğraflarla videoları büyükbabama, babama ve amcalarıma gönderdiler. İlk başta ağlayıp direndi. Tekmeledi, tırmaladı. Sonra günler geçtikçe, sadece sessizleşti. Eskiden *Nonno**'nun adını haykırırdı ama sonra haykırmadı. Kendini öldürmeye çalıştığında, onu yatağa bağlayıp pis bir hayvanmış gibi kullandılar." Nicolo bir sigara daha yakmak için duraksadı, çenesi granit kadar sertleşmişti. "Ailemin tarihindeki en kötü dönemdi. Bir utanç lekesi."

"Büyükbaban onu aramadı mı?" diye sordu Adrian.

"Tabii ki aradı. New York'u altüst etti ve yoluna çıkan herkesi öldürdüğü bir katliam serisi başlattı. Yine de bulabildiği tek şey onların gönderdiği kasetlerdi. O pisliklerin sonra ne yaptığını biliyor musun?"

---

* İtalyanca: büyükbaba. -ed.n.

"Sanırım onu öldürdüler?" Adrian sakin bir şekilde konuştu, sanki sempati duyuyormuş gibi. Duymuyordu; sadece bu tür durumlar için gerekli duyguları taklit etmekte iyiydi.

"Soğukkanlılıkla. Büyükbabam sonunda pes edip topraklarını geri vermeye razı olduğunda, onu geri vereceklerini söylediler. *Nonno*'yu gördüğü o an, yüzündeki ifade ilk kez değişti. Onun yönüne doğru koştu ama o piçler ona ulaşamadan onu sırtından vurdular. Artık topraklara ihtiyaçları yoktu. O sadist piçler sadece acı çektirmek ve *Nonno*'yu kırmak istiyorlardı, sonunda da öyle oldu, biliyorsun. *Nonna**'nın ölümünden sonra, *Nonno* bulabildiği her piçi tek tek öldürdü. Onlar Avrupa'nın dört bir yanına dağıldıklarında bile peşlerine düştü ama bu onu ne çalışıp ne de uyuyan çılgın bir köpeğe dönüştürdü. İntikamla yaşadı ve bu sonunda onu mahvetti. Kendini affedemedi çünkü dünyadan daha büyük olsa da yine de karısını kurtaramamıştı. Birkaç yıl sonra, *Nonna*'yı vuran mermiyle kendi kafasına ateş etti."

"Huzur içinde yatsınlar," dedi Adrian.

Nicolo başını sallayarak bitmemiş sigarasını ezdi. "Mesele şu ki, o piç kurularını hafife alma. Önemli bir bölgeleri olmayabilir ama seni hayatta kalamayacağın şekillerde mahvetmekten çekinmezler."

Sanki İtalyanlar para karşılığında kadınları kaçırmıyorlarmış gibi konuşuyordu. Rai izin verseydi Ruslar da aynısını yapardı. Bu, tarihin başlangıcından beri her suç şebekesinin çalışma tarzıydı ama hedef oldukları zaman yine de mağdur rolüne bürünürlerdi.

Acınası.

---

* İtalyanca: büyükanne. -ed.n.

Adrian, Nicolo'ya sempati duyuyormuş gibi davranıyordu ama o en büyük ikiyüzlüydü.

Onun kapalı hayatı hakkında toplayabildiğim az sayıdaki bilgiden anladığım kadarıyla, karısını da benzer bir şekilde elde etmişti. Kendi yöntemleri daha da alçakçayken, Arnavutların yöntemlerini yargılayacak son kişi oydu.

Adrian telefonunu çıkardı ve cevap vermeden önce ekranında yanıp sönen Kirill'in ismi önünde duraksadı. "Volkov."

Telefonun diğer ucundan gelen silah seslerini duyacak kadar yakındım.

Pat. Pat. Pat.

Rusça ve çok tanıdık gelen başka bir dilde bağırışlar duyuluyordu.

"Orospu çocuğu!" Kirill Rusça küfretti ve ardından bağırdı. "Saldırı altındayız! Takviye gönderin!"

Hat kesildi.

Yüzümden kanın çekildiğini hissederken Adrian'la bakıştım.

Hiç şüphe yoktu. Diğer sesler, onlara saldıranlar, Arnavutlardı.

18. BÖLÜM

Rai

"Bu iş böyle yürümez." Damien silahını kontrol etti, ardından Rusça küfretti. Elinde sadece birkaç mermi kalmıştı.

Benim durumum da pek iyi değildi.

Bakışlarım, arabanın kaputunun üzerinden ateş eden Kirill'e kaydı. Üçümüz de aracın arkasında, sadece birkaç dakikadır süren ama çok daha uzunmuş gibi gelen bir çatışmanın ortasında sıkışıp kalmış durumdaydık.

İrlandalılar olacağını düşünmüştüm ama durum daha da kötüydü. Arnavut müttefikleri de savaşa katılmıştı ve hiç korkuları yoktu. Hedeflerini öldürebilecekleri sürece, doğrudan ateş hattına girmeye hiç tereddüt etmiyorlardı. *Dedushka* bir keresinde bana, bir asker ölürse Arnavutların liderinin onu onurlandırdığını ve adının örgütün tarihine saygıyla yazılmasını sağladığını söylemişti.

Pusu akıllıca kurulmuştu. Sadece Damien, Kirill ve beni bir araya getirmekle kalmadılar, aynı zamanda bizi çok fazla koruma olmadan yakaladılar. Sayıca bizden çok üstün oldukları için şimdi bizi ortadan kaldırmaları daha kolaydı.

Destek gelene kadar mümkün olduğunca zaman kazanmaya çalışıyorduk.

"Ne kadar mermin kaldı?" diye sordum Kirill'e.

"Beş." Bir mermi ateşledi ve bir Arnavut'un göğsüne isabet ettirdi. "Dört."

"Lanet böcekler gibi çoğalıyorlar." Damien iki kişiyi daha öldürdü ama diğerleri arabaları kalkan olarak kullanarak yaklaşmaya devam etti.

Muhtemelen yakında cephanemizin biteceğini biliyorlardı, bu yüzden tüm silahlarımızı boşaltmak için birkaç askeri feda etmeyi umursamıyorlardı.

Bu gidişle, ölümümüzün ne zaman olacağı an meselesiydi, olup olmayacağı değil.

"Ateş etmeyi kesin," dedim onlara. "Daha fazla saklanmaya çalışın."

"Nasıl ateş edeceğimi söylemen için yardımına ihtiyacım olduğunda, senden isteyeceğim," dedi Kirill bana bakmadan.

Dikkatini veremiyordu, bakışları bir araba ileride Damien'in kıdemli korumasıyla birlikte olan Aleksander'a kayıyordu. Onlar ve birkaç başka asker, ön cephemizi oluşturuyordu.

"Alınma *Rayenka* ama bunu bana bırak." Damien'in eleştirel bakışları ileriye kaydı, muhtemelen bunu nasıl bir yumruk dövüşüne çevirebileceğini düşünmeye çalışıyordu.

"Mermilerimizin bitmesini istiyorlar." Kirill'le Damien'in arasına geçtim ve çömelmiş olmama rağmen, arabanın camından sahneyi gözetlemeye çalıştım.

Hâlâ çok sayıda düşman vardı ve Aleksander'ın mermisi büyük olasılıkla bitmişti, sarf ettiği eforla yüzündeki kadın-

sı hatlar büzülüyordu. Bize -daha doğrusu Kirill'e- baktı ve dudaklarıyla, "*Prosti menya*," dedi.

Beni affet.

"Hayır!" Kirill mermileri tamamen görmezden gelerek ikinci komutanının yanına daldı.

Onu ceketinden yakalamaya çalıştım ama elimi itip savaş alanının ortasına koştu.

Onun itişinin şiddetiyle dengemi kaybettim. Yere düşmeden önce, yaklaşan Arnavutlardan birini fark ettim. "Dikkat et!" diye Damien'e bağırdım. Adamın yüzüne ateş ederek kanlı bir delik açtı ve beni ayakta tutmak için kolumdan tuttu.

"Siktir. Mermi bitti." Silahını fırlattı. "Ve kıpırdama. Kendini öldürteceksin."

"Ben iyiyim ama Kirill..." Başka bir koruma bize doğru koşarken ona bakma fırsatım olmadı.

"Bırak da bu pisliği ben halledeyim." Damien önüme geçti.

"Aptal olma, adamın silahı var."

Omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Daha önce de beni durdurmamıştı."

"Sen kurşun geçirmez değilsin, pislik."

"Sert sevgini seviyorum, *Rayenka*." Sırıttı. "Ayrıca, o evlilik ve diğer boklar için hayatta kalmam gerekiyor."

Doğruca korumanın üzerine gitti. Onun yerine ateş etmeye çalıştım ama fırsat bulamadım.

Diğer ikisi bana saldırdı. İlkini vurdum ancak diğerine de aynısını yapamadan silahımı tekmeledi ve neredeyse bileğimi kırdı.

Beklediğim gibi bana ateş etmek yerine üzerime geldi. Onu kolundan yakalayıp dizimle kasıklarına vurdum. Ete-

ğimin alt kısmı yırtıldı ama bu ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

O acı içinde ulurken, bu fırsatı değerlendirip tüfeğini kapmaya çalıştım. Arkamdan kafama siyah bir torba geçirildi. Tırnaklarım kumaşa battı ama o kadar sıkı bağlanmıştı ki hiç hava girmiyordu.

Daha da kötüsü, burnuma tuhaf bir koku geldi.

Bacağımı yukarı doğru savurdum ama hiçbir şeye çarpmadı. Beni tutan kişiye karşı direnSem de iki çift el daha gelip beni hareketsiz hâle getirdi.

Hayır. Ölmeyeceğim.

Hâlâ yapacak çok işim vardı ve... Kyle'la daha doğru düzgün başlamamıştık bile. *Ölemem.*

Arkamdaki adama dirsek attım ama torbayı tutuşu gevşemedi. Başım döndü, hareketlerim yavaşladı. Zorlu nefes alışım azaldı ve etli kollara gevşek bir şekilde düştüm.

Hayır.

Hayır...

Tekmelemeye çalıştım ama uzuvlarım hareket etmedi.

Kısa süre sonra karanlık beni tamamen yuttu.

19. BÖLÜM

Kyle

Araba tam olarak durmadan dışarı fırladım.

Karşımdaki manzara tam anlamıyla bir savaş alanı gibiydi. Birkaç adam yerde yatıyordu; kanları pis asfaltın üzerine sıçrayarak birikintiler oluşturuyordu. Diğerleri ise mermilerden kaçmak için arabaların arkasına saklanıyordu.

Ancak saklanacak bir şey yoktu.

Daha doğrusu, geç kalmıştık.

Siktir.

Adrian korumalarına çevreyi kontrol etmelerini işaret etti, onlar da keskin baş sallamalarla emre uydu. Ben olduğum yerde kaldım. Ayaklarım yere sağlam basıyor, bakışlarım arabaları ve geride kalan insanları tarıyordu; ister hayatta ister başları eğik olsun.

Hareketsiz bir beden gördüğüm her seferinde, Rai olmadığından emin olana kadar kalp atışlarım kulaklarımda patlıyordu.

Ondan hiçbir iz yoktu.

Hiç. Sıfır.

Elim silahın etrafında titredi ve bu lanet olası bir ilkti. On yaşındayken bir can aldığımdan beri, elim bir silahın etrafında hiç titrememişti. Tabancalar, tüfekler, bıçaklar sadece silah değildi; onlar elimin bir uzantısıydı. Sadece hayatta kalmak için değil, yoluma çıkan herkesi ortadan kaldırmak için de bir yöntemdi.

Bu, silahımın rolünü yerine getirmediği ilk seferdi. Onu yüzüstü bırakmıştım, o da beni yüzüstü bırakmıştı.

"Nereye gittiler?" Kirill'in telaşlı sesi dikkatimi çekti ve onun yönüne doğru koştum.

Rai'yle birbirlerinden nefret etseler de, o Rai'yi öldürmeye kalkışmazdı. Üstelik, o pislik Damien'den ne kadar tiksinsem de *Pakhan*'ın torununu korumayı kendine görev edinirdi.

Adrian da bana katıldı, her ne kadar sahneyi dikkatle izliyor olsa da muhtemelen zihninde canlandırıyordu, sanırım bir yere her gittiğinde yaptığı gibi.

Kirill'i kurşun delikleriyle dolu iki arabanın arasında bulduk; sanki Orta Doğu'daki bir savaştaymış gibi kurşunlarla tamamen mahvolmuş hâldeydi. Etrafında iki ceset yatarken, o bir Arnavut'u yumruklarıyla püre hâline getiriyordu. Hiç de küçük sayılmayacak bir adam olmasına rağmen, Kirill onun yüzünü kanlı bir tabloya çevirmişti. Yüz hatları tanınmaz hâlde, gözleri şişmiş, dudağı patlamış, gömleği kan ve kirle sırılsıklamdı.

Her yumruk attığında, adamın kanı Kirill'in gömleğine, yüzüne, hatta gözlüklerine sıçrıyordu. Bu, titizliği ile tanınan ve ellerini asla kirletmeyen biri için bir ilkti.

"Dedim ki..." Nefesini zorlukla alıyordu. "Siz lanet korkakların yuvası nerede? Siz sıçanlar nerede saklanıyorsunuz? Ha?"

Adam bariz bir acı içinde inliyordu ama hiçbir şey söylemiyordu. Hatta sırıtıyordu, bu da kafasına acımasız bir yumruk yemesine neden oldu.

"Konuşmayacak." Damien bir arabaya yaslanırken, en yakın koruması onun kol kasındaki yarayla uğraşıyordu. "Diğerleri de öldürmeden önce konuşmamıştı."

"Rai nerede?" Sesimi tanıyamadım, içindeki öfkeyi ve... korkuyu. O kadar derin bir korkuydu ki, acısını tadabiliyordum.

Damien başını bir kez salladı. "Onu kaçırdılar."

Sözleri, azgın bir denizin ortasında bir şimşek gibi bana çarptı.

Onu kaçırdılar.

Arnavutlar onu kaçırdı.

Nicolo'nun daha önceki sözleri ve büyükannesine yapılanları anlatması, boğazıma sıkı bir ilmek attı. Bahsettiği her korkunç ayrıntıyla beni boğmaya devam ediyordu.

Damien'in önüne fırlayıp onu boğazından yakaladım. "Onların onu almasına nasıl izin verdin? Sen neredeydin?"

Koruması araya girip beni itmek istedi ama Damien'in eliyle yaptığı küçümseyen bir hareketle durdu. "Sana cevap vermek zorunda değilim elbette ama ben orada olsaydım onu almazlardı. Onlardan biriyle boğuşuyordum. Arkamı döndüğümde onu ve Aleksander'ı bir minibüse taşıyorlardı."

"Aleksander da mı kaçırıldı?" Adrian'ın şüpheli bakışları Kirill'e kaydı, sonra tekrar Damien'e döndü. "Neden bir korumayı kaçırsınlar ki?"

"Bilmiyorum." Damien, kanayan kolunu rahat bırakmayan askeri başından savdı.

"Benim yerime." Kirill, hâlâ Arnavut'u yakasından tutarken nefes nefese konuştu. "Sasha'yı benim yerime kaçırdılar."

Sasha mı? Ah, tabii. Ruslar ve o tuhaf takma adları. Sasha ile Aleksander'ı nasıl birleştirdikleri tam bir muammaydı.

"Seni ya da Aleksander'ı kaçırmaları hâlâ hiç mantıklı gelmiyor." Adrian, Kirill'le konuşurken bile bana bakıyordu. "Genelde kadınlarla ilgilenirler."

Onun sözleriyle, Nicolo'nun büyükannesinin hikâyesi tekrar aklıma geldi ve bu sefer görüntülerin hepsi -tecavüz, kırılma, cinayet, kasetler- çok canlıydı. İçgüdüsel olarak Damien'i tutuşum gevşedi.

Lanet olsun.

"O..." Kirill'in elindeki koruma, kanlı dişlerini göstererek gülümsedi ve boğuk bir sesle konuştu. "O... bir kadına benziyordu... o koruma..."

"Siktir! Siktir!" diye kükredi Kirill, sonra birkaç nefes aldı, bir kasabayı katletmeye hazır gibi görünse de sesini yumuşattı. "Beni dinle, hamam böceği, onu nereye götürdüğünü söylemezsen, sana tecavüz ettireceğim. Seni kırıp geçene kadar o kadar çok nesneyle saldıracağım ki. Belki o zaman nasıl bir his olduğunu anlarsın, ha?"

"Bu arada... o kız gibi korumanın kıçı da parçalanacak."

Kirill hızla Adrian'ın silahını kaptı ve Arnavut'un kafasına doğrulttu.

"Hayır." Ona doğru koştum ve bir elimi koluna koydum, ardından sadece onun duyacağı şekilde fısıldadım. "Onu bulmak için elimizdeki tek koz o. Onu öldürmen için seni kasten kışkırtıyor."

Kirill'in yüzü buz gibi olsa da burnundan nefes alıyordu. Silahı bırakmak yerine korumanın bacağına ateş etti ve kan,

Rus'un gözlüklerine sıçradı. Arnavut, kesilen tavuk gibi çığlık attı ama kısa sürede yine sırıtmaya başladı.

"Bana bırak." Kirill'i hafifçe geriye doğru ittirdim ve o da boyun eğdi, gömleğinin ucuyla gözlüklerindeki kanı sildi.

Arnavut yerde diz çökmüş durumdaydı, ben de onun önüne çömelerek her şeyi atlatmamı sağlayan o tonu takındım; hafif alaycı, bu pisliğin beynini patlatmak istediğimi gizleyen o tonu. "Selam, ben aralarındaki iyi polisim. Damien bir saniyede boynunu kırardı. Kirill seni işkenceyle öldürürdü ve Adrian, şey, insanları beyaz odaya kapatıp el sürmeden onları deliye çevirdiği hakkındaki söylentileri duymuş olmalısın. Yani bana denk geldiğine memnun değil misin?"

"O... senin karın... değil mi? Şu... sarışın güzel. Bahse girerim bir günde amını parçalayabilirler..."

Yumruğumu doğrudan suratına indirdim. Onu bitirme ihtiyacı daha önce hissettiğim her şeyden daha güçlü olsa da gülümsedim ve yarı sakin bir tonda devam ettim. "Odaklan. Sorum bu değildi ama neyse, ben iyi bir polis olduğum için iyi polis yöntemlerim var." Yanağını tuttum, sanki endişeleniyormuşum gibi başparmağımla kanı sildim. "Adın ne?"

"David."

"Bahse girerim bu gerçek adın değil ama merak etme, iyi polis cephaneliğimin bir parçası da senin fotoğrafını çekip *hacker*'larıma gönderebilmem ve tüm detaylarını içeren bir e-posta alabilmem. Gerçek adın, yaşın, hatta estetik ameliyat geçirdiysen yüzün bile. Hepsi bu kadar da değil. Ayrıca nerede ve nasıl doğduğun gibi şeyleri de öğrenecekler. Gulaglarda* mıydın? Ya da buraya gelmeden önce belki de eski bir

* Mahkûmların ve siyasi tutukluların bulunduğu Sovyet çalışma kampları. -ed.n.

askerden paralı askere dönüştün. Doğu Avrupa çevrelerinde dolaşıp, bir yerlerde hırsızlık mı yaptın? Bunların hepsi kayıtlarda olacak, sonra aileni de öğreneceğim. Elbette, buraya kendin için gelmedin. Sizlerin her zaman dağda kulübeye benzeyen bir evde yaşayan, acımasız kışlarla başa çıkabilmek için sizden bir çek bekleyen hasta bir anneniz vardır. Belki de gizli bir sevgilin ya da sakladığın bir çocuğun da vardır."

Yüzündeki ifade değişmese de David yutkundu. Bunlardan biri doğruydu. Anne, kadın ya da çocuk.

Bingo.

"İşte mesele bu, David. Rai'nin kafasındaki her bir saç teli için o annenin ve kadının tecavüze uğramasını izleyeceksin, son nefeslerini verene kadar onları kurtaramayacağını bileceksin. Ancak o zaman sana ölümü bahşedeceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

David dördümüzün arasında bakışlarını gezdirdi, muhtemelen bana bunu yapmamamı söyleyecek birini arıyordu ama yanlış gruba denk gelmişti. Damien, iş hallolduğu sürece kullandığımız yöntemleri umursamıyordu. Kirill bu fikri kendisi de bulabilirdi ve Adrian... şey, o hareketsiz ve ifadesiz duruyordu, sanki yaşananları umursamıyormuş gibi.

Muhtemelen bu seçeneği kullanmayacak tek kişi bendim. Masum kadınların bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ancak onu bunu yapacağıma inandırmam gerekiyordu çünkü bu yöntemi ne kadar tercih etseler de kendilerine karşı kullanılmasını istemezlerdi. Hatta, başkalarına çektirdikleri acıları düşünürsek, kendilerine yöneltildiğinde bunun on kat daha acı vereceğini biliyorlardı.

"Ne olacak, David?" Yüzündeki kanı sildim. Hiçbir şey söylemeyince ayağa kalktım, telefonumu alıp ona doğrulttum. "Kameraya gülümse."

"H-hayır... Ben... Söyleyeceğim," diye inledi David. "Söyleyeceğim."

"Anlaştığımıza sevindim." Ona tepeden baktım, sesim karanlık bir tona büründü. "Şimdi konuş."

Bilgileri verir vermez ve doğruluğunu teyit eder etmez, onu alnının ortasından vuracaktım.

Ona gitmediğim her saniye, o tehlikedeydi.

Her saniye, ona asla geri dönemeyeceği şekilde zarar verebilirlerdi.

Rai'yi geri alacaktım. Daha önce hiç kullanmadığım yöntemlere başvurmak zorunda kalsam bile, bunu yapmak zorundaydım.

20. BÖLÜM

Rai

Gözlerimi yavaşça açarken boğazımın arkasında tuhaf bir tat kaldı.

Etrafım yavaş yavaş netleşti. Eski, terk edilmiş bir asfalt gibi görünen karanlık bir zeminde yatıyordum. Unutulmuş bir benzin istasyonundaki umumi tuvalet gibi çürümüş bir koku, neredeyse kusmama neden oluyordu.

Oturdum ve dünya bu sabah olduğu gibi dönmeye başladı. Gri taş duvarlarda endüstriyel kırmızı rakamlar vardı ama zamanın acımasız elleriyle solmuş, silinmişlerdi. Sağlam yüzeyi delen birkaç çatlakla köşedeki metal yatak, gözümün önündeki tek şeylerdi. Beyaz çarşafları sararmıştı, sanki sonsuza dek yıkanmamış gibi görünüyorlardı.

Buraya nasıl gelmiştim? Torba kafama geçirildikten sonra hiçbir şey hatırlamıyordum. O zaman tek düşündüğüm şey, ölmek üzere olduğum ve öylece ölmemem gerektiğiydi.

Hayatta olduğum için duyduğum rahatlama hissi, olması gerektiği kadar güçlü gelmiyordu. Şu anda ölmemiş olabilirdim ama bu durum değişebilirdi. Üstelik, beni canlı yakalarlarsa durum daha da kötü olurdu. Büyük amcamı bir şeye

zorlamak için beni kullanabilirlerdi. Buraya gelmek için çok uğraşmıştım, bu yüzden kardeşliğin zayıf halkası olmama imkân yoktu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama hemen kıçımın üstüne düştüm.

"Boşuna." Yanımdan gelen kısık ses beni ürküttü. Yalnız olmadığımı bilmiyordum.

Aleksander yanımda oturuyordu, bacakları önünde uzanmış, kolları ise iki yana sarkmış durumdaydı. Ceketinin omzunda bir yırtık vardı ve yumuşak yüz hatları gergin, hatta uyuşmuş görünüyordu.

"Bize bir şey enjekte ettiler," diye devam etti, hâlâ karşımızdaki duvara bakarken. "Ne olduğunu bilmiyorum ama enerjimi çalıyor."

Şimdi vücuduma odaklandığımda, sıcak ve biraz uyuşmuş hissediyordum, sanki uzuvlarımı kontrol edemiyormuşum gibi. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama ilk seferinden daha hızlı bir şekilde geriye düştüm.

"Enerjinizi saklasanız iyi olur, hanımefendi."

"Kahretsin," dedim nefes nefese.

"Gerçekten de kahretsin."

Ona yan gözle baktım. Dudakları kuru ve çatlamıştı, bu da susuz kaldığı anlamına gelebilirdi. Ceketinde kırmızı bir delik olan yeri işaret ettim. Yanakları da kan lekeleriyle kaplıydı, bu da ona yaralı bir savaşçı görünümü veriyordu. "Çok kan mı kaybettin?"

Yaralarına sanki orada olduğunu unutmuş gibi baktı. "Hayır. Bu iyi olmalı."

"Sen nasıl buraya geldin?"

"Beni Patron'un yerine götürdüler."

"Kirill mi?"

"Evet."

"Neden Kirill'i kaçırmak istesinler ki?"

"Emin değilim. Sadece onu korumam gerektiğini biliyorum."

Aleksander'ın Kirill'e olan körü körüne sadakati deliceydi. Onun için kelimenin tam anlamıyla ölürdü. Sanırım Katia ve Ruslan da benim için öyleydi. Umarım silahlı çatışmaya yakalanmamışlardı. "Kaçmak için bir plan yapmalıyız."

"En iyi seçeneğimiz, birimizin dikkatleri başka yöne çekmesi, diğerinin de kaçması."

"Ben yaparım."

"Hayır. Sen *Pakhan*'ın yeğenisin. Ben feda edilebilirim, o yüzden ben yaparım."

"Kirill'in koruması olsan da sen feda edilebilir değilsin. Adamlarımızdan hiçbiri öyle değil, benden nefret etsen bile."

"Senden nefret etmiyorum."

"Patronun ediyor."

"Çünkü onu tehdit ediyorsunuz, hanımefendi."

"Sadece kendimi korumak için. Bana zarar vermezseniz, hiçbirinize zarar vermem."

"Bu, yani siz..." Boğazını temizledi. "Bilirsiniz, onun tercihlerine karşı değil misiniz?"

"Neden öyle olayım ki? Onlar onun tercihleri ve kimsenin görüşü önemli değil. Dediğim gibi, beni tehdit ederse onun cinselliğini ona karşı kullanırım. Tercihen kullanmam ama onun ne kadar kapalı biri olduğunu düşünürsek, elimdeki tek koz bu. Bana başka bir şey söylersen... bunu bir kenara bırakabilirim."

"İyi denemeydi, hanımefendi." Hafifçe gülümsedi. Aleksander'ı ilk kez gülümserken görüyordum, onu bir kıza benzeten diğer korumalar gibi olmak istemesem de o anda gerçekten de öyle görünüyordu.

"Denemekten zarar gelmez." Ben de gülümsedim. "Önce kaçalım, sonra konuşuruz."

Kapı gürültüyle açıldığında, ikimiz de duvara yapışıp donakaldık. Kaçmaya çalışmadık çünkü vücudumuza enjekte ettikleri maddeyi düşünürsek bu hem işe yaramazdı hem de enerjimizi çok çabuk tüketirdi.

İçeriye beş adam girdi, hepsi uzun boylu, iri yapılıydı ve sert yüz hatlarına sahipti. Liderleri gibi görünen kel adam, açık renkli gözlerinde bir parıltıyla bana yaklaştı.

Kel kafasını kesen ve göz kapağının hemen üzerinde biten bir yara izi vardı. Konuştuğunda, kalın bir Doğu Avrupa aksanı vardı. "Bu kızla başlamalıyız. Amcan ve kocan için çığlık atacaksın, değil mi, kedicik?"

İki adam bana doğru hücum etti, her biri kolumdan yakalamaya çalıştı. Onlara tekme atıp ittim ama sayıca azınlıkta olmamın yanı sıra, vücudum da kendime aitmiş gibi hissettirmiyordu. Hareketlerim yavaştı, her yumruk attığımda gülüp anlamadığım dillerinde konuşuyorlardı.

Aleksander bana yardım etmeye çalıştı ama diğer ikisi onu dizlerinin üzerine bastırıp omzundaki yaraya baskı uyguladı. Acı sesini çıkarmamak için alt dudağını ısırıyordu.

"Onu dizlerinin üzerine çökertin," dedi kel olan. "O dudakların sikimi sarmasını istiyorum."

Korumalar beni pozisyona getirirken gözlerinde şehvet parlıyordu. Bu iğrenç pisliklere, liderleri işini bitirdikten sonra pay verileceği sözü verilmiş olmalıydı.

Kel olan, kısa ve şişman aletini çıkarıp ağzıma dayadı. Ağzımı açmadım, ona dik dik baktım. Bana dokunmalarına izin vermeden önce dişimi tırnağıma takıp mücadele edecektim. Ben bir Sokolov'dum ve biz mücadele etmeden pes etmezdik.

Diğer korumaya işaret ettiğinde, Aleksander'ın karnına yumruk attılar. İnleyerek yere düştü ama onu dik tuttular, içlerinden biri yaralı omzundan tutuyordu.

"İyi bir fahişe gibi sikimi yalamadığın her saniye, o kız gibi ibne yumruklanacak. Acaba ne kadar sonra ölecek?"

Korumalar ona tekrar vurduğunda, ağzından kan fışkırdı.

"Bir saniye." Aleksander'ı tutan adamlardan biri onun önünde çömeldi ve göğsünü yokladı. Aleksander, yüzü kızarana kadar inleyip debelenerek onları uzaklaştırmaya çalıştı.

Koruma, Aleksander'ın pantolonuyla iç çamaşırını çıkardı. Bu saldırıyı izlemek istemedim ama gözlerimi kapatırsam nasıl lider olabilirdim? Aleksander bizim adamlarımızdan biriydi; bunu tek başına yaşamasına izin verirsem, bu rolüme ihanet etmekten farksız olurdu.

Dişlerimi sıkarak, kendimi onun yüzüne bakmaya zorladım, kendim de bundan pek emin olmasam da ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Ancak Aleksander bana odaklanmıyordu. Soğukkanlılığını kaybetmişti ve körü körüne onları savuşturmaya çalışıyordu, bu da sadece daha fazla yaralanmasına neden oluyordu.

Adını söylemek üzereydim ama pantolonuyla *boxer* şortu dizlerine kadar indirildiğinde duraksadım. Görmeyi beklediğim penis yerine, orada... kadın cinsel organı vardı.

"Lanet olsun. Büyük ikramiye, patron." Koruma sırıttı. "Bu bir kadın."

İnanamayan bakışlarım Aleksander'ınkilerle buluştu; o gözlerini indirirken bir gözyaşı yanağından süzüldü.

O bir kadındı. Aleksander başından beri bir kadındı.

Yüz hatlarını düşünürsek en başından şüphelenmeliydim ama o, o kadar mükemmel bir korumaydı ki, erkek meslektaşlarının çoğundan daha güçlüydü; bu yüzden kimse, görünüşüyle dalga geçseler bile cinsiyetini sorgulamaya cesaret edemiyordu.

"Ben bununla eğlenirken sen de onunla eğlen." Kel adam etli parmaklarını yanağımda gezdirdi.

Diğer iki adam Aleksander'ı sırtüstü çevirdi ve içimde bir şey koptu.

Dişlerimi sıktım ama ağzımı açmadım, ta ki Aleksander'ın bakışlarımı karşıladığından emin olana kadar.

Şimdi, dedim ona.

Sonra boğazımdaki düğümü yutkunup ağzımı açtım. Kyle'a ilk kez oral seks yaptığım günden beri, ondan sonra başka hiçbir erkeğe bunu yapmayacağıma yemin etmiştim. O andan itibaren, her parçamın ona ve sadece ona ait olduğunu hissetmiştim.

Şimdi bu durumun ortasında olduğum için aklıma sadece o geliyordu. Keşke burada olsaydı diye düşündüm çünkü olsaydı kimse bana dokunmazdı.

Ancak o burada olmadığına göre, bunu kendim halletmem gerekiyordu.

Kel adamın penisi ağzımın içine girer girmez, tüm gücümle ısırdım. Dilimde metalik bir tat patladı. Yanımdaki koruma karnıma tekme attı, ben de patronunu bıraktım.

Ondan uzaklaşırken homurdandım. Kel adam inledi ve ben de liderleriyle meşgul olmalarını fırsat bilip Aleksander'a ulaşmak için geri çekildim.

Beni fark edemeyecek kadar meşguldüler; biri onu yere bastırırken diğeri de aletini içine sokmaya çalışıyordu. Tüm gücümü kullanarak onu tutan adama tekme attım ve silahını kaptım.

Aleksander diğerine tekme attı, sonra da onu başından yakaladı. O çığlık atarken, kız onun silahını çaldı, ardından boynunu kırdı; mide bulandırıcı bir çatırtı havada yankılandı.

Kel adamın adamlarından birinin bacağına ateş ettim, ardından liderine dönüp aletine ateş ettim. Sonra iyice bitirmek için alnına bir kez daha ateş ettim. Oradan kaçıyorduk, diğerleri takip ederse diye sırt sırta.

Aleksander bir eliyle pantolonunu tuttu ve düğmelerini iliklediği.

Bekle, gerçi bu Aleksander değildi.

"Adın Aleksander mı?" diye sordum. "Sana öyle dememi istersin?"

"Aleksandra," dedi fısıldayarak, gözlerime bakmadan. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Yere yığılmak üzereymişim gibi hissetsem de en yakın çıkışa doğru koştuk. Nefesim sert ve düzensizdi, en ufak bir hareket bile dağ tırmanışı gibi geliyordu. Bozuk sesler duyduğumuzda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Peşimizdelerdi ve güm güm eden ayak seslerine bakılırsa, içeri daldıkları andaki sayı iki katına çıkmış gibi görünüyordu.

Aleksandra ile birbirimize bir bakış attık, sonra karşılıklı olarak bir duvarın arkasına saklandık. Eğer ölümüne savaşmak zorundaysak, öyle olsun.

Bizi takip edenlere ateş ettik, ardından yakalanmamak için yer değiştirdik. Ancak mermilerimiz tükeniyordu. Bu gidişle, bizi tekrar yakalayacaklardı ve bu ilk seferkinden daha kötü olacaktı.

Bang!

Aleksandra ve ben patlama sesiyle donup kaldık. Bu bir tür bombaydı. Nitekim, kısa süre sonra çok sayıda silah sesi geldi.

Artık kimse bize ateş etmiyordu ya da peşimizde değildi fakat ses kesilmiyordu.

Pat. Pat. Pat.

Sonra Rusça sesler duyduk. Aleksandra ve ben birbirimize bakıp gülümsedik.

Bizi almaya geldiler.

Saklandığımız yerden dikkatlice çıkıp silah seslerini takip ettik. Tahmin ettiğimiz gibi, Kirill ve adamları öndeydi, önlerine çıkan herkesi ortadan kaldırıyorlardı. Damien de oradaydı, mermileri şeker gibi saçıyordu, omzunda gelişigüzel bir şekilde asılmış bir cephane kemeri vardı.

Kyle'ın bir korumayı yere ittiğini gördüğümde kalbim ağzıma geldi. Genelde çatışmadan uzak keskin nişancı pozisyonlarını tercih ederdi. Bu, kendi isteğiyle bir savaş alanına girdiği ilk seferdi.

Bakışlarımız kesiştiğinde, üç Arnavut onun önünde diz çökmüş durumdaydı.

Gözleri her zamanki gibi büyüleyici olsa da, sanki başka bir varlık durumuna itilmiş gibi karanlık ve öfkeliydi. Ana amacının öldürüp sakatlamak olduğu bir durumdaydı.

İlk korumanın başının arkasına bir silah dayadı. "Sana dokundu mu?"

Başımı salladım. Beni yere bastıran iki kişiden biri oydu.

Kyle tetiği çekerken gözünü bile kırpmadı. Bir sonraki adama geçerken ceset yere düştü. "Bu pislik sana el sürdü mü? Benim olana dokundu mu, Rai?"

Koruma, dudakları titreyip yüzü solmuş hâlde neredeyse altına işeyecekti. Yüzünü ilk kez görüyordum, bu yüzden başımı salladım.

Kyle yine de onu vurdu. "O da işin içindeydi."

Sonra bana sormadan üçüncü adamı da halletti. Cesetleri ayaklarının dibinde cansız yatıyordu ama sanki onları tekrar hayata döndürüp bir kez daha öldürebilmenin bir yolunu düşünüyormuş gibi onlara bakmaya devam ediyordu.

Bu, Kyle'ın acımasız katil olan bu yönünü yakından ve şahsen görmeme izin verdiği nadir anlardan biriydi. Bir hayatı, bir sineğinmiş gibi sonlandıran kişiydi ve bunu benim için yapmıştı. Nedense, sanki bu noktaya kadar her şeyi benim için öldürebilmek amacıyla öğrenmiş gibiydi.

Bu kadar çok insanın ölümünün sebebi olduğum için kendimi kötü hissetmem ya da bir tür pişmanlık duymam gerekirdi ama hissetmiyordum. Onlar hasta piçlerdi, birçok başka kadının hayatını cehenneme çevirmişlerdi. Kyle zamanında gelmeseydi, Aleksandra ve ben de aynı kaderi paylaşacaktık.

O zaman, kocamın yüzünü bir daha göremeyecektim.

Kyle'a doğru koşup üzerine atlarken düşünmek için kendime izin vermedim. Vücudum onun vücuduna çarptı, kollarım boynuna dolandı ve bacaklarım belini sardı.

Çarpışmanın şiddetiyle biraz geriye sendeledi ama silahlı kolu da dahil olmak üzere iki kolunu da bana doladı. Beni

derin bir nefesle içine çekti, ben de aynısını yaptım, sadece bir saniyeliğine gardımı indirdim.

Onun kollarındayken kendimi korunmuş ve güvende hissediyordum. Tamamen güvenmediğim birinin yanında böyle hissetmemem gerekirdi herhâlde ama içimdeki bu tuhaf aidiyet duygusunu bastıramıyordum.

"İyi misin?" diye fısıldadı yavaşça.

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Geldiğine sevindim, Kyle. *Çok* sevindim." O olmasaydı nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama o beni bırakmadı, en azından Ruslan'la Katia bize doğru koşana kadar. Beni yere indirmesi için kolunu sıktığımda, bunu isteksizce yaptı ve bir kolunu belime dolamış hâlde tuttu.

Katia gözleri nemlenmiş bir şekilde bana baktı. "Hanımefendi... orada olamadığımız için çok üzgünüz."

"Neden üzülüyorsunuz ki? Sizi gönderen bendim."

"Ama..."

"Ben iyiyim, Katy. Beni incitmek için bundan çok daha fazlası gerekirdi."

"Ama solgun görünüyorsunuz," dedi Ruslan.

Kyle iki parmağını çenemin altına koyup kaldırdı, böylece ona baktım. "Öylesin."

"Önemli değil." Gülümsedim, etrafımızdaki durumu değerlendirebilmek için Kyle'ı beni bırakmaya zorladım.

Arnavutlar tamamen yok edilmişti, en azından buradakiler. Damien'in ifadesine bakılırsa, bu kadar çabuk bitmesinden pek hoşlanmamıştı.

Kirill korumalarına emirler yağdırıyordu, muhtemelen temizlik yapmaları için çünkü yetkililerin peşimize düşme-

sini istemezdik. Aleksandra kenarda duruyor, yardım etmeye çalıştığında Kirill onu başından savıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ona gülümsedim. Bana yaklaştı, boğazını temizleyerek "erkek" sesini takındı. "Teşekkür ederim."

"Ben de, Aleksander." Onu halkın önünde kullandığı isimle çağırmam gerektiğini anladım. Eğer insanların bilmesini istemiyorsa, ben de söylemezdim.

"Bana Sasha diyebilirsiniz, hanımefendi." Selam verdi ve gözlüklerindeki kanı silerken başından beri bizi izleyen Kirill'in yanına gitti.

Aleksandra -Sasha- ona katılır katılmaz, bana "seni izliyorum" işareti yaptı. Sonra dışarı çıkarken Sasha'yı önünden yürümesi için itti.

O pislik, onun gibi çalışkan birini hak etmiyordu. Erkekken cesaretini ve Kirill'e olan iğrenç sadakatini sevmiyordum. Ancak artık bir kadın olduğunu öğrendiğime göre, korkunç koşulların onu cinsiyetini gizlemeye ittiğinden emindim. Belki onu çalardım.

"Ne düşünüyorsun?" Kyle beni kendisine dönmem için çevirdiğinde sendeledim. Oda dönmeye başladı ve görüşüm bulanıklaştı.

Kyle belimden yakalayarak beni ayakta tutmak için elini koluma geçirdi. "Ne oldu?"

"Ben... bilmiyorum."

"Bir doktora görünmelisin."

"Gerek yok. Sanırım bize verdikleri şeyden kaynaklanıyor." Sesimi alçaltarak yakasını okşadım. "Beni eve götürmeye ne dersin?"

"Seni doktora götürüyorum, Rai," dedi tartışmaya açık olmayan bir ses tonuyla.

Beni arabaya doğru taşırken başımı salladım.

Şu anda aklımdaki en son şey bir doktordu. Tek istediğim Kyle'ın bana ait olmasıydı.

21. BÖLÜM

Rai

Kyle beni en yakın hastaneye götürdü.

Kendimi harika hissettiğimi, tıbbi müdahaleye ihtiyacım olmadığını söylemeye çalıştım ama Kyle, Kyle olduğu için bu itirazları dinlemedi. Bu inatçı adam neden o anda bizim yatağımızda olmayı tercih ettiğimi anlayamıyordu ki?

Karşı koymaya çalışsam da, bir an için tecavüze uğrayıp öldürüleceğimi ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm.

Bunların hiçbiri gerçekleşmemiş olsa da, bu düşünce ruhumun karanlık köşelerine çoktan yerleşmişti ve bu fikir beni yavaş yavaş öldürüyordu. Bu düşünce kalbimi kırmış, onu tekrar gördükten sonra kalbim yeniden atmaya başlamıştı.

Yani hayır, o anda gitmek istediğim yer hastane değildi.

Onun beni almasını, o sarkık aletini ağzıma sokan pisliği unutmamı sağlamasını istiyordum. Her şeyi ve herkesi silip süpürmesini, geriye sadece onun kalmasını istiyordum.

Ancak benim neye ihtiyacım olduğu konusunda açıkça farklı fikirlerimiz vardı. Bu kadar zeki biri için Kyle bazen tam bir aptal olabiliyordu.

O sırada araba kullanıyordu. Güçlü ellerinden biri direksiyondaydı, diğeri ise kucağında hareketsiz duruyordu. Yan profili bile güçlü bir erkeklik yayıyordu. Sessiz ve kendi dünyasında olduğu zaman onu izlemeyi hep sevmiştim. Kyle genellikle çok enerjik olsa da, bu çoğunlukla bir kamuflajdı. O anda daha rahattı, ona baktığımda huzur duyuyordum.

Tabii, Arnavutların yerleşkesinden ayrıldığımızdan beri içimdeki durmayan o karıncalanma hariç.

Az önce olanlardan sonra onu bu kadar çok istemem yanlış ve delice olmalıydı ama istiyordum. O adamları öldürdüğü sırada beyaz gömleğine bulaşan kan lekeleri bile beni caydırmıyordu.

Ben de bir katildim, bu yüzden yargılama hakkım yoktu. Üstelik, bana gerçek yüzünü gösterdiği o anda garip bir şekilde çekiciydi.

Kyle'ın bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi ara sıra bana dönüyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Gerçekten iyi misin?"

"İyiyim ve hastaneye gitmek yerine eve gitmeyi tercih ederdim."

"Hayır. Solgunsun ve az önce neredeyse bayılacaktın."

"Bütün gün düzgün bir yemek yemedim de ondan."

"Neden yemedin?"

"Sabah acelem vardı ve Japonlarla toplantı sırasında yemeklere pek odaklanamadım."

"Lanet olsun, Rai. Sağlığına dikkat etmelisin."

Sesinden ne kadar endişeli olduğu anlaşılıyordu, gülümsememi zor tuttum. Neden bu hissi biraz fazla seviyordum? "Bundan sonra daha dikkatli olacağım. Mutlu oldun mu?"

"Bunu uygulamaya başladığında mutlu olacağım. Bu arada, hastaneye gidiyoruz."

"Of. Sinir bozucusun."

"Öyle olduğuma sevindim." Duraksadı, sanki konuşmak istemiyormuş gibi sesi alçaldı. "Sana bir şey yaptılar mı?"

"Bana tecavüz etmediler," dedim sessizce. "Ya da Sasha'ya."

"O zaman ne yaptılar?" Sanki soğukkanlılığını korumaya çalışıyormuş gibi çenesindeki kaslar gerildi. "Hiçbir ayrıntıyı atlama."

"Onlar... şey, içlerinden biri beni onu yalamaya zorladı." Sesim sonunda boğuk çıktı ve yutkundum. Bu da neydi böyle? İyi olduğumu sanıyordum, o zaman neden birdenbire kendimi kirlenmiş hissediyordum?

"Siktir!" Kyle direksiyona vurduğunda, normalde etkilenmesem de ani sesten irkildim. Sanırım sandığımdan daha fazla duygusal olarak sarsılmıştım.

Elimi eline alıp parmak eklemlerimi öptü, ardından parmaklarımın üzerine konuştu. "Daha önce gelemediğim için üzgünüm, prenses. Çok üzgünüm."

Dudaklarının tenime değmesi içimde bir şeyleri tetikledi ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Yine de başımı salladım. "Önemli olan tek şey, gelmiş olman."

"Yeterince erken gelemedim."

"Benim için yeterliydi. Hem, Sasha ve ben kendimizi kurtardık."

"Ya başaramamış olsaydın?"

"Ama başardım. Buradayım, Kyle."

"Sana dokunan o pislik, infaz ettiğim korumalardan biri miydi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Oraya geri dönüp onu diri diri yakacağım."

"Gerek yok. Onun hayatını çoktan sonlandırdım." Göğsümü kabarttım. "Onu penisini ısırıp kopardıktan sonra tam oradan vurdum, sonra da alnından vurdum."

Kyle hafifçe kıkırdadı. "Güzel karımdan başka bir şey beklemezdim. Seninle gurur duyuyorum, prenses."

Sözleri diğer şeylerin yanı sıra, mırıldanıp yanına sokularak ona sarılmak istememe neden oluyordu. Her zaman güçlü ve bağımsız olmuş, insanları kendime yaklaştırmamıştım. *Dedushka*, kimse benim için yapmayacağından, bana kendimi korumam gerektiğini öğretmişti fakat Kyle'ın yanımda olmasını ne kadar sevdiğimi fark ettiğim bu tür durumlar da vardı.

Mesele sadece benim için gelmiş olması değildi, aynı zamanda benim onun arkasında olduğum kadar, onun da benim arkamda olduğu gerçeğiydi.

Bunun için de minnettarlığımı göstermek istiyordum. Elimi onunkinden çekip emniyet kemerimi çözdüm, sonra onunkini de çözmeye çalıştım. Onun kemerini çözüp aletini serbest bırakmak için harcamam gereken birkaç saniye, benim için çok değerliydi.

İlk dokunuşumda yarı sertleşti. Dün gece içimdeydi ama boyutuna her baktığımda hâlâ beni heyecanlandırıp titretiyordu.

"Ne yapıyorsun, prenses?" Kyle ateşli bir şehvetle bana baktı.

"Sadece sürmeye devam et," diye mırıldandım, başımı eğip onu boğazımın derinliklerine alabileceğim kadar aldım. O benim için çok büyüktü, hepsini alamıyordum, bu yüzden bunu onun hayalarını okşayarak telafi ettim.

Kyle inledi, gözleri bir an için kapandı, sonra tekrar yola odaklandı. Bir eli direksiyonda sıkılaştı, diğeri ise saçlarımda kayboldu. "Siktir, prenses. Ağzın günah gibi geliyor."

Sözleri daha çok çalışmama sebep oldu. Hayalarını okşadım ve onun tercih ettiği hızda başımı yukarı aşağı salladım. Ona ilk kez oral seks yaptığımda acemi olsam da onun ritmine uyum sağlamayı öğrenmiştim. Kyle, oral seks söz konusu olduğunda bile sert ve hızlıyı severdi. Sonsuz hareket akışından zevk alıyordu, beni de kendisiyle birlikte karanlık tarafa çekmişti. Ya da belki de o taraf başından beri oradaydı, o sadece onu ortaya çıkarmıştı.

Her saniye, ağzımda daha da büyüyordu ve bitiş çizgisine çok yakın olduğundan emindim. Boyutu yüzünden çenem ağrısa da hızımı artırdım.

Kyle beni saçımdan geri çekip onu bırakmamı sağladığında, dudaklarıma bir damla ön sıvı yapıştı.

"Ama... Neden..." diye nefes nefese sordum.

"Öncelikle, bu hâlde araba kullanamam." O ana kadar arabanın bilinmeyen, ıssız bir yolda durduğunu fark etmemiştim. "İkincisi, ağzını seviyorum ama bugün içine boşalmayacağım."

Bana atladı, kelimenin tam anlamıyla. Bir an önce oturuyordu, bir an sonra üstümdeydi ve koltuğumu geriye doğru itmek için uğraşıyordu. Çığlık attım, ellerimi göğsüne bastırdım ama o, dudaklarımı hayvani bir öpücükle ele geçirdiğinde sesim kesildi.

O anda dokunuşunda nazik bir yan yoktu. Beni öperken, sanki tadına sarhoş olmuş gibi dudaklarımı emip ısırırken yoktu; elbette elbiseyi yukarı çekerek iç çamaşırımı aşağı indirirken de yoktu. Vücudunu benimkiyle birleştirirken tırnakları somut bir aciliyetle derime batıyordu.

Sanki görüş alanında benden başka bir şey olmayan bir canavar gibiydi.

Minnettarlıktan ağlayabilirdim.

Bana farklı davransaydı, sanki kırık bir oyuncak bebekmişim gibi, çok acı verirdi. Artık beni istemediğini, o gün yaşadıklarımın benden nefret etmesine sebep olduğunu düşünürdüm.

Oysa o anda durum bundan çok uzaktı çünkü beni yetişemeyeceğim kadar vahşice öpüyordu. Sanki hayatımın özünü emiyor, karşılığında bana kendininkini veriyormuş gibi.

Elini vücudumda aşağıya doğru kaydırdı, ta ki kalçalarımı kavrayana kadar. "Yakında buna sahip olaçağım, bebeğim. Buna hazır olsan iyi olur."

Onun sözlerinden mi, yoksa garip bir tahrik dalgasından mı bilmiyordum ama içimi bir sabırsızlık kapladı. Onu içimde istiyordum. Nerede olursa olsun, hatta acıtsa bile, özellikle acıtsa bile.

Penisi girişime sürtündüğünde bacaklarımı genişçe açtım, o tek bir acımasız hamlede içime girerken ayak bileklerimi beline doladım. Çığlık atıp kendimi onun kaslı göğsünün sert çıkıntılarına yapıştırdım.

"Siktir, prenses." İç duvarımın onun uzunluğu etrafında nasıl sıkılaştığını hissediyordu.

Nefes nefese kalmıştım ve o, dudaklarımı yeniden ele geçirmeden önce bana nefes almam için sadece bir saniye süre tanıdı. Bu, onun büyüklüğüne alışmam için bana tanıdığı tek saniyeydi, zaten buna ihtiyacım yoktu. Evet, acıtıyordu ama o anda acı çekmek istiyordum. Bu hayatta olduğum anlamına geliyordu. Hayatta kaldığım ve Kyle'ın tam orada, yanımda olduğu anlamına geliyordu.

O, sert ve hızlı bir şekilde içime girerken dili benimkiyle dans etti, kalçaları bu hareketle sarsıldı. Kalçalarının gücüyle koltuk gıcırdadı. Biri oradan geçse, orada bir savaş olduğunu düşünürdü, bu da aslında doğru olabilirdi.

Bu savaşta ikimiz de savaşçıydık ve o anda birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

Yenilenmiş bir enerjiyle onu öptüm, o aşağı doğru vurduğunda kalçalarımı yukarı ittim. Kollarımı boynuna doladığımda, eli boğazımı kavradı.

Şaşırtıcı bir şekilde -ya da pek de değil- beni doruğa çıkarmak için tek gereken buydu. Nefes nefese boşaldım, bacaklarım belinde titredi.

Kyle da kısa süre sonra boşaldı, artık Kuzey İrlanda aksanı olduğunu anladığım şekilde küfretti. Bu kadar tahrik olduğunda kendi aksanına dönmesini garip bir şekilde erotik buluyordum. Sanki aksanını değiştirecek kadar düzgün düşünemiyormuş gibiydi ve bunun sebebi olmak hoşuma gidiyordu.

Kafası omzumda olmasına rağmen, beni ezmemek için iki elini de başımın iki yanına koydu.

Parmaklarımı gömleğine geçirdim, dokunuşumun altında sert kasları hissediyordum.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Şu anda tam bir hayvan gibi davrandığım için. Sana karşı daha nazik davranmalıydım."

Başımı eğip yanağına öpücük kondurdum, sonra kollarımı onun geniş sırtına sıkıca doladım. "Özür dileyecek bir şey yok. Bu... iyiydi."

"İyi mi?" diye alay etti. "Kendimi geliştirmeliyim."

"İyiden de öte. Mükemmeldi."

"Sen bir mazoşistsin, değil mi, prenses?"

"Sadece seninle, Kyle."

Geri çekildi, yoğun bakışlarında gizlenemeyen bir sahiplenme parıldadı. "Sadece benimle."

"Hmm." Gülümsedim. "Şimdi, eve gidebilir miyiz? Duş almak istiyorum. O kırmızı geceliği de giyebilirim."

"Beni öldürüyorsun, prenses."

"Bu bir evet mi?"

"Önce doktor."

Çekildi, mendille beni temizledi ve sonra hastaneye gitmeden önce kendiyle ilgilendi. Neden seksten sonra unutacağını düşündüm ki?

Boş hayaldi.

Muayene odalarından birine oturup test sonuçlarını bekledik. Kyle'ın sözleri, aynen alıntı yapıyorum, "Onu baştan aşağı kontrol edin," oldu. Hemşire gülümsedi ve ben onun otoriter tavırları için özür dilemek zorunda kaldım.

"İyi olacağım." İç çekerek başımı hastane yatağına yasladım. Yastık dokunulduğunda yumuşak geliyordu. Hemşire kan aldıktan sonra dinlenmemi ve çok erken ayağa kalkmamamı söyledi.

"O zaman bunu teyit edeceğiz." Kyle, yatakta yanımda otururken sinir bozucu şekilde gülümsedi.

"Başka şeyler yapabileceğimiz hâlde burada zaman kaybediyoruz."

Gözleri parladı. "Ne gibi başka şeyler?"

"Bilirsin."

"Hayır, korkarım bilmiyorum. Bana açıklayabilir misin?"

"Söylememi mi istiyorsun?"

"Tabii ki, bebeğim."

Bana öyle seslendiği için yanaklarım kızardı.

"Peki ne tür şeyler?" diye sordu, ben bir şey söylemeyince.

"Karı koca işleri."

"Karı koca işleri, ha? Bu gece şaşırtıcı derecede azgınsın. Tabii ki benim için sorun değil."

"Kapa çeneni," dedim ona, her ne kadar bu kesinlikle doğru olsa da. Neden üzerine atlayıp bütün gece beni becermesine izin vermek istediğimi bilmiyordum.

Bunun bir kısmı, o günkü berbat olayların ardından içime çöken hayatın koşuşturmacasından kaynaklanıyordu. Diğer kısmı ise tam olarak ne olduğunu anlayamadığım başka bir şeydi.

Kyle çenemi kavradıktan sonra parmaklarını boğazıma kaydırdı ve elini boğazımın etrafına doladı. Bu hareket o kadar tanıdık hâle gelmişti ki, ne zaman yapsa kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Yine de bu durum libidoma pek yardımcı olmuyordu çünkü vücudum bu hareketi seksle ilişkilendiriyordu. Test sonuçlarını beklerken bunu yapmayacağı da çok açıktı.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olduğumda, yarına kadar seni becereceğim, prenses."

"Yarına kadar mı?" diye fısıldadım.

"Tıpkı senin sevdiğin gibi sert olacak."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle, o yüzden bana yavaşlamam ya da durmam için yalvarmaya kalkma."

"Bu gece yalvarmayacağım."

"Hmm. Bu istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına mı geliyor?"

Alt dudağımı ısırarak bir kez başımı salladım.

Kapı açıldığında, yastığa doğru çekildim ama Kyle beni bırakmadı.

"Bırak beni," diye mırıldandım doktor bize yaklaşırken.

Kyle, söyleneni yapmadan önce bir saniye boğazımı daha sıkı kavradı. Doktor yanımızda dururken yüzüm tamamen kızarmış olmalıydı. Kızıl saçlarında birkaç beyaz tel olan elli-lili yaşlarında birine benziyordu.

Bu sahneyi fark etmiş olsa da yorum yapmadı, sadece elindeki kâğıtlarla meşgul oldu. "Test sonuçları normal çıktı. Vücudunuzda propofol izleri var ama neyse ki bebeğe zarar verebilecek tehlikeli bir miktarda değil." Bakışları Kyle'a kaydı. "Karnınızda da birkaç çürük var, onlar da ciddi değil ama biriyle konuşmak isterseniz lütfen bana haber verin."

Ağzım açık kaldı çünkü söylediği bir kelime aklımda takıldı. "Durun, geri gidelim. Az önce bebek mi dediniz?"

Doktor kâğıtları çevirirken bakışları değişmedi. "Evet. Hamilesiniz."

22. BÖLÜM

Rai

Hamile.

Sanırım doktor az önce hamile olduğumu söylemişti.

"Hamile olamam," dedim aniden. "Hap kullanıyorum."

Doktor elindeki kâğıtları tekrar kontrol etti. "Öylesiniz, hanımefendi."

"Bir yanlışlık olmalı."

"Hayır. Kan tahlillerinizde hamilelik hormonu olan *HCG*'nin oldukça yüksek bir miktarı tespit edildi."

Ağzım açık kalmış hâlde yüzüne baktım. "O zaman... O zaman... Hap kullanıyorsam nasıl hamile kalabilirim?"

"Bir gün falan atladıysanız, bu olabilir."

"Hiç atlamadım." O kaba Kyle sürekli içime boşalıyordu ve lanet olası prezervatif takmaya şiddetle karşı olduğu için hapları düzenli olarak alıyordum.

Bakışlarım yavaşça onun gözlerine kaydı. Sessizleşmişti, yüzü ifadesizdi. Bu ne anlama geliyordu? O da şok mu olmuştu?

Seni hamile bırakacağım.

Daha önceki sözleri aklıma gelince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hayır, yapmamıştı.

O... yapmazdı.

"Hamileliği ilk kez mi öğreniyorsunuz? Öyleyse bir kadın doğum uzmanına görünmelisiniz," diye devam etti doktor. "Bu mümkün olduğunca çabuk yapılmalı."

Ona cevap veremedim, bu yüzden yanıt olarak başımı salladım. Doktor bir saniye boyunca bize tuhaf bir şekilde baktı, sonra odadan çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Kyle'a döndüm, soğukkanlılığımı korumak için uğraşıyordum. İçimde beni yutmaya niyetli bir volkan kükreyip duruyordu.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Gözleri gözlerime takıldı ve o kurnazlığı, lanet olası zaferi gördüm. Eğer herhangi bir şüphem varsa, artık tamamen ortadan kalkmıştı.

Adi herif.

Lanet olası adi herif.

Kyle elimi eline alıp yüzüne götürdü ama öpmeden önce elimi çektim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu kayıtsızca, neredeyse *masumca.*

"Bir sorun mu var? Lanet olası bir sorun mu var? Hap kullanıyordum. Hamile kalmamam gerekirdi."

Kyle soğukkanlılığını korudu. "Yalnızca yüzde doksan dokuz etkili olduğunu duymuştum."

"Ya da onları değiştirmişsen yüzde sıfır."

"Muhtemelen."

"Senin sorunun ne?" Yatağın üstünden zıpladım, ona yumruk atmaya hazırdım ama dünya dönerek planlarımı durdurdu.

Kyle kolumdan tuttu ama ben kolumu çekip ondan uzaklaşarak yatak direğine tutundum. O lanet suratını tırmalamak, pençelemek istedim. Onu tekmelemek, ona vurmak istedim ancak ona herhangi bir acı çektirmek için fiziksel olarak fazla güçsüz hissediyordum.

"Neden bu kadar kızgınsın? Er ya da geç olacaktı."

Dudaklarım aralandı. İnkâr etmeye ya da kendini savunmaya bile çalışmıyordu. Lanet olası haplarımı değiştirdiğini açıkça itiraf ediyordu.

"Vay canına. Şu anda seni gerçekten öldürmek istiyorum."

"Bu seni bebeğimizle baş başa bırakır, o yüzden bu seçeneğe karşı oy veriyorum."

Arkamı döndüm ve yavaş yavaş iyileşen yüzüne yumruk attım. Geleceğini görmüş olmasına rağmen kaçmaya çalışmadı. "O *bizim* bebeğimiz değil."

"Sen ve ben onu yaptık, bu da bebeği bizim yapar."

"*Sen* bunu gerçekleştirdin."

"Peki ama fazla sinirlenme. Sağlığın için iyi değil."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Neden olmayayım ki?"

"Doğru, neden olmayasın ki?" Sesim, öfkeye çok yakın bir alaycılıkla yükseldi. "Bunu başından beri planlayan sensin ve her şey tam da planına göre gidiyor. Peki şimdi ne olacak? Büyük planının bir sonraki adımı ne? Bana birkaç bebek daha mı vereceksin?"

"Eğer istersen."

"İstemiyorum! Bu yüzden o lanet hapları aldım."

"Bitti mi?"

"Hiç bitmedi! Biliyorsun, işte bu yüzden sana güvenemiyorum, Kyle. İşte *tam da* bu yüzden. Bir an önce dünyayı parmaklarımın ucunda hissettiriyorsun, sonra gidip sırtımdan bıçaklıyorsun."

"Bu kadar dramatik olma."

"Dramatik mi? Sence bu mu dramatik? Ah, sana dramatiğin ne demek olduğunu göstereceğim." Göğsünü ittim. "Sen ve ben artık konuşmuyoruz."

"Peki."

"Benimle konuşma!"

"Ben konuşmuyorum, sen konuşuyorsun."

Damarlarımda öfke kaynıyordu ama içime atıp odadan fırlayarak çıktım. Kyle'ın hemen arkamdan geldiğinin farkındaydım. Ruslan'la Katia'yı arayacak bir telefonum bile olmadığı için arabanın önünde durdum. Kapıyı açar açmaz yolcu koltuğuna kaydım ve pencereden dışarı baktım.

Bu koltukta oturmanın getirdiği anıları görmezden gelmeye çalıştım. Bir saatten az bir süre önce, beni bulutların üstünde hissettirmişti. Şimdi ise tamamen farklı bir şekilde aynı şeyi yapmıştı.

Derin bir nefes aldı, gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Miden bulanıyor mu? Doktor bana bir ilaç yazdı."

Cevap vermedim ve pencereden diğer arabalara bakmaya devam ettim.

"Demek böyle olacak? Sessiz muamele mi?"

Aynen öyle.

İçimde büyüyen hayatla ve onu oraya koyan adamla ne yapacağıma karar verene kadar.

Çünkü bundan sonra asla eskisi gibi olamayacaktık.

23. BÖLÜM

Kyle

Eve dönüş yolu tam bir sessizlik içinde geçti, boğucu türden bir sessizlik.

Rai beni tamamen görmezden gelmiş, tüm dikkatini dışarıdaki dünyaya vermişti.

Onu yakalayıp biraz aklını başına getirmekten kendimi alıkoymak için direksiyonu yumruğumla sıkıca kavradım. Bu durum işleri daha da kötüye götürürdü, o yüzden kendimi durdurdum.

Sonuçta, sebepsiz yere kızgın değildi. Hastanede sinirlerini bozmaması için olayı hafife almış olabilirdim ama öfkesinin haklı olduğunu ben bile biliyordum.

Rusların yerleşkesine varır varmaz, dışarı fırladı. Katia ile Ruslan girişte onu karşıladı ama o sadece onlara doğru başını salladı.

Onun yanında yürüdüm, öfkeli adımlarına ayak uydurdum. Öfke bazen iyiydi. Bu, öfkelenecek kadar önemsediği anlamına gelirdi. Sinirlerimi bozan şey, tepkisiz kalmasıydı.

İçeri girip iki adım atmıştık ki, Anastasia merdivenlerin altındaki yerinden fırladı ve tırnaklarını birbirine vurmayı

bıraktı. Bütün bu süre boyunca orada mı oturuyordu? Pijamaları üzerindeydi, beyaz-sarı saçları zar zor taranmıştı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar uykusuz geceler geçirdiğini gösteriyordu.

O koşup Rai'yi kucakladığında durduk. "İyi misin, *Rayenka?* Olanları duydum ve senin için çok endişelendim."

Karım, bana karşı somurtkan davranmasına rağmen, kuzeninin hatırı için sahte bir gülümseme takındı. "Tamamen iyiyim, Ana."

"Ama babam Arnavutların seni yakalayıp götürdüğünü söyledi ve..." Sesi kesildi, burnunu çekti.

"Anastasia Sokolov, bu kadar önemsiz bir şey için ağlama," dedi Rai, sevgi dolu bir anne gibi azarlayarak. Bu benzetme, kendi oğlunu ya da kızını kucağında taşıdığı görüntüsünü gözümün önüne getirdi. *Benim* oğlumu ya da kızımı.

Bakışlarım karnına kaydı, düz olmasına rağmen doktor çocuğumuzun orada olduğunu söylemişti. Bizimdi. Benim ve Rai'nin.

Vay canına. Bunun bu kadar... coşkulu hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Gerçekten büyüleyiciydi.

"Bu önemsiz bir şey değil," diye itiraz etti Anastasia. "Tehlikedeydin."

"Ama artık değilim, seni ağlak."

"Ama geçmişte öyleydin ve gelecekte de olacaksın." Anastasia'nın bakışlarında bir şey parladı; onun gibi yumuşak, korunaklı birinin asla göstermeyeceğini düşündüğüm bir şeydi.

Kin. Öfkeli bir kindi.

Bu ilginç miydi ne?

Rai onu sevgiyle kucakladı. "Merak etme, Ana. Seni korumak için her zaman yanında olacağım."

"Ama ne kadar süreyle?" dedi genç kadın, bakışları hiçbir şeye odaklanmamış hâldeydi.

"Ne kadar sürerse." Rai geri çekildi. "Tamam mı?"

Kız başını salladı, bakışları bana kaydı, sonra tekrar Rai'ye döndü. "Ben... seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Yarına kadar bekleyebilir mi?"

"Evet, tabii ki." Onu öptü. "Güvende olduğuna çok sevindim." Sonra Anastasia bana gülümsedi. "Onu geri getirdiğin için teşekkür ederim."

"O benim karım. Bunu her zaman yaparım." Rai'ye uzanmaya çalıştım ama o benim ulaşamayacağım bir yere çekildi.

Anastasia merdivenlerden yukarı kaybolur kaybolmaz, Rai'nin gülümsemesi de yok oldu.

Olanları Sergei'ye rapor etmek için ofisine doğru ilerlerken tepkimi bastırdım.

"Gerisini o sana anlatır." Bana bakmadan, bana doğru belirsiz bir hareket yaptı. "Yorgunum, odama çekileceğim."

"Elbette, elbette." Sergei'nin kaşları çatıldı. "Kendine ve bebeğe iyi bak."

Bunu duyunca dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Bunca zamandır hamileliği hakkında yalan söylemekte bir sorun görmemişti ama şimdi gerçek olduğu için beni öldürmek istiyormuş gibiydi.

Sergei'ye iyi geceler diledi ve sanki omuzlarında cehennem varmış gibi ofisten fırladı.

Ona katılmadan önce durumu ona en iyi şekilde nasıl özetleyebileceğimi düşündüm. Bu gece onun bu hâlde uyumasına izin vermemin imkânı yoktu. Sergei'nin sorularını yanıtlamak yirmi dakikamı aldı, sonra artık yeter dedim.

"Bence tüm Arnavutları öldürmedik çünkü bu onların tek sığınağı değil. Kirill ve Adrian sabah sana tam bir rapor verecekler."

Tam ayrılmak üzereyken, Sergei kaçma girişimimi engelledi. "Bir suikastı gerçekleştirmeni istiyorum."

"Kime karşı?"

"Yakında söylerim." Bir an durdu. "Sadece hazır ol ve bunu aramızda tut."

"Anladım." Kimi ortadan kaldırmaya çalıştığını bilmiyordum ama bunu sır olarak saklıyorsa, kesinlikle bir şeyler dönüyordu. Bana bir isim verir vermez bu konuyu araştıracaktım. Acaba kendilerinden çalan hainin kimliğini mi bulmuşlardı?

Gözlerindeki kırışıklıklar yumuşadı. "Ve teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Rai'yi korkunç bir kaderden kurtardığın için."

Neden o ve Anastasia bunu onlar için yaptığımı düşünüyorlardı? Ben bunu sadece onun için yapmıştım, dolayısıyla kendim için de.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. O benim karım."

İyi geceler dedikten sonra odamıza çekildim. Yatağın üzerinde uyuyan hâlini gördüğümde eşikte durdum. Top gibi kıvrılmıştı, bu Rai'nin uyuyacağı son pozisyondu.

Bu durumun kırılganlığı gözümden kaçmadı. Bugün saldırıdan kaçırılmaya kadar pek çok şey yaşamıştı ve günü hamileliğini öğrenerek bitirmişti.

O pisliklerin ona yaptıklarını hatırlamak, zamanda geriye gidip o piçlerin her birinin boğazını kesmek istememe neden oldu.

Kirill o korumayı yakalamamış olsaydı ya da ben biraz geç kalsaydım, şu anda bizim yatağımızda böyle uyuyor olmazdı. Onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

O düşünceleri kafamdan silip atarken ciğerlerimden derin bir nefes verdim. Her şey bitmişti. O buradaydı ve her ne pahasına olursa olsun, onu her an gözümün önünde tutmak zorunda kalsam bile, bir daha böyle bir şeyin yaşanmamasını sağlayacaktım.

Gerçi o bundan kesinlikle hoşlanmayacak.

Yorgan vücudundan kayarak, çıplak uyluklarına kadar çıkan geceliğini ortaya çıkardı. Sade beyaz bir gecelikti, bu gece bana söz verilen kırmızı değildi ama neyse. Hastanedeki fiyaskodan sonra onu giymesini beklemiyordum.

Saçları hafif nemliydi, yani hızlıca duş almıştı.

Böyle yanına uzanmak istesem de giysilerimdeki ve tenimdeki kanın ona bulaşmasını istemiyordum. O, bana ellerimin kirli olduğunu hissettirme yeteneğine sahipti; o eller onu tekrar tekrar lekelemeye devam ediyordu.

Yeterince aklı başında olsaydım, her adımda onu lekeleme döngüsünü durdururdum ama söz konusu bu kadın olunca deliye dönüyordum.

Banyoya giderken soyundum ve hızlıca duş aldım, kanın giderden akıp gitmesine izin verdim.

Odaya döndüğümde Rai hâlâ yanına kıvrılmış yatıyordu ancak bu sefer kaşlarının arasında derin bir kırışıklık vardı. Rüyasında ne gördüğünü düşününce içim sıkıldı; bugünkü anılar.

Tek istediğim onları silip onu korumaktı. Sadece o iğrenç anılardan değil, dünyadan da.

Giysilerle uğraşmadan yorganı kaldırıp arkasına kaydım. Kolumu onun kolunun altına sokarak avucumu karnına koydum ve kumaşın üzerinden okşadım. Neyi aradığımı bilmiyordum. Bu kadar erken bir aşamada orada büyüyen hayatı hissedebileceğimden değildi.

Daha önce baba olmayı hiç düşünmemiştim. Rai gibiydim ve çocuk fikrini saçma buluyordum. Ancak bu kadını tekrar gördüğümden beri, tek istediğim o hayatı onun içine yerleştirmekti.

Bu, onu yanımda tutmanın, bana bağlamanın bir yoluydu; böylece beni terk etmeyi asla düşünmezdi. Haplarını değiştirerek aşırıya mı kaçtım? Muhtemelen. Ancak söz konusu bu kadın olunca ahlaki bir pusulam yokmuş gibi görünüyordu. Çoğu zaman, lanet bir hayvan gibi tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum.

"Hmm," diye mırıldandı Rai, sesi acı doluydu. Kaşları daha da çatıldı ve nefes alışı sertleşti. "Hayır... mmmm... h-hayır..."

"Rai," diye hafifçe adını söyledim.

"H-mm... hayır..."

"Rai." Yüzünü tuttum, dokunuşum nazik olsa da sesim hiç de öyle değildi. "Uyan."

"Hmm..."

"Hadi, bebeğim. O güzel gözlerini aç."

"Hayıır!" Sesi boğuktu ve bir gözyaşı yanağından süzülüp üst dudağına yapıştı.

Omzunu salladığımda irkilerek uyandı, ağzı açık, parlak gözleri odaklanmamış hâldeydi. Şakaklarıyla kaşları terle kaplıydı.

"Sorun yok. Ben buradaydım." Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sildim.

Omzunun üzerinden bana bakarken çenesi titriyordu. "Onlar... beni tutuyorlardı... Ben... yapamadım... karşı koyamadım..."

"Bitti, Rai. Her şey bitti, tamam mı?"

"Onlar... Sasha'yı gözümün önünde soyup neredeyse tecavüz edeceklerdi ve ben... ona yardım edemedim."

Demek Rai sonunda Kirill'in sağ kolunun aslında bir kadın olduğunu anlamıştı. Birinin bunu fark etmesinin vakti gelmişti.

"Ama yardım ettin." Alnına bir öpücük kondurdum. "Harika idare ettin. Güçlüydün, prenses."

Nefes alışı yavaşça sakinleşirken, beni daha iyi görebilmek için başını biraz daha eğdi. O elektrik mavisi gözlerindeki hüzün beni rahatsız ediyordu, özellikle de kaçırılma kâbusundan tamamen farklı bir şey yüzünden üzgün görünürken.

Diğer tarafa dönmeye çalıştı. "Benden uzak dur."

"O kadar acele etme." Çenesini tutup bana dönmesini sağladım. "Bütün gece boyunca dedin, hatırladın mı?"

"Ne?"

"O pislikleri unutmanı sağlayacağım."

Gözleri büyüdü ama dudaklarım dudaklarını yutarken itiraz etme şansı bulamadı. Vücudu gerilse de beni itmeye çalışmadı, kolları vücudunun iki yanında gevşekçe durdu.

Tıpkı benim gibi, bedenlerimiz birbirine yaklaştığında birdenbire ortaya çıkan o uyumu görmezden gelemedi.

Dudaklarımı onunkilerden çekip, "Beni istediğini söyle," diye kulağına fısıldadım.

"Hayır."

"Rai... lütfen."

Dudaklarını büzüp sonra bıraktı. "Şu anda seninle konuşmuyorum."

"Ama ben seninle konuşmak istiyorum. Sana dokunmak ve unutturmak istiyorum. Yine de istemiyorsan, başka bir odaya gidebilirim."

"Gitme," diye fısıldadı ve ben rahatlamadan önce devam etti. "Bu sadece hormonlar yüzünden kendimi garip hissettiğim içindi. Hiçbir anlamı yoktu. Seni affetmiyorum ve hâlâ seninle konuşmuyorum."

Çenemdeki bir kas gerildi ama bu gece on ikinci kez tepkimi içime attım. *Bunun hiçbir anlamı olup olmadığını göreceğiz.*

Kumaşın üzerinden meme ucunu sıkarken alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Anında sertleşip sıkı bir tomurcuk hâline geldi ve Rai sırtını kavisledi. Göz bebekleri büyüdü, kıçı sert aletime sürtündü. Hormonlardan mı, yoksa bugün olanlardan mı bilmiyordum ama yüzündeki o coşku dolu ifade daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

Hâlâ çenesinden tutarken, diğer elimi vücudunda aşağı kaydırıp geceliğinin eteğini buldum. Onu beline kadar toplayarak bacaklarını, aletimin başını içeri sokacak kadar ayırdım.

"Siktir," diye inledim ağzına doğru, tam o anda onun da nefesi kesildi.

Lanet olsun. Bu normal değildi sonuçta.

Başta mantıklı gelmediği için inkâr etmiştim ama şimdi her şey açıkça ortadaydı. Rai'nin içinde olmak, evimi bul-

mak gibiydi; hiç evim olmadığı düşünülürse bu çok tuhaftı. Ayrıca ona kadar, bunu arzulamaya hakkım olduğunu düşünmüyordum.

Şimdi ise bunu istiyordum, buna ihtiyacım vardı, tüm varlığımla.

Daha önce hiç denemediğim bir ritimle -yavaş, ılımlı ve çok derin- içine girip çıkarken bacaklarının beni sıkıca sarmasına izin verdim. Kalçalarımı döndürürken acele etmedim, neredeyse tamamen dışarı çıkıp sonra tekrar içeri girdim. Kendime bunun bebeğe zarar vermek istemediğim için olduğunu söyledim ama kısa süre sonra tempo beni yakalayıp dibe çekti.

Vücudum hiç bu kadar onunla uyum içinde olmamıştı. Rai nefesini tuttu, ardından hırıltıyla nefes aldı, sonra yine nefesini tuttu. Tahrik olduğunda nefesini kontrol etmekte hiç iyi olmamıştı.

İki parmağımı ağzına sokup ağzını açtım, bu fırsatı değerlendirerek parmaklarımı diline sürttüm. "Nefes al, prenses. *Nefes al. Nefes ver.* İşte böyle."

Benim talimatlarımı yerine getirirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Parmaklarımı ağzından çekip, onları kullanarak kalçalarını ayırdım. Orta parmağımı yavaşça içeri ittiğimde Rai'nin nefesi kesildi. Boğazından bir inilti koparken, duvarları aletimi daha da sıkı sardı.

Siktir. Onun her santimini burada, şimdi sahiplenmek istiyordum ama o çok sıkıydı.

Hâlâ kıçını becerirken, kadınlığına vuruşlarımı hızlandırdım ve o yataktan sıçrayarak, "Orası... orası..." diye mırıldandı.

"Burası mı?" diye kulağına boğuk bir sesle fısıldadım. İçinden çıkıp tekrar sertçe girerken, en hassas noktasına vurdum.

O etrafımda paramparça olurken titredi ve bacakları sallandı. Rai, dışarıda kimseye ihtiyacı yokmuş gibi davranabilirdi ama şüphesiz ki benim yanımda her zaman kendini kaybediyordu.

Bir bakıma, o da bana aynı etkiyi yapıyordu. Onu arzuladığım kadar kimseyi sahiplenmek istememiştim hiç. O gelmeden önce, tam anlamıyla ait olmayı hiç düşünmemiştim. Beni her gün çılgına çeviren tek kişi oydu.

Kendi orgazmım beni altüst etmeden önce ona birkaç kez daha girip çıktım. Onun sıkı duvarlarının içine boşalırken dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Rai yavaşça gözlerini kapattı, dudaklarını büktü. Kollarımı beline dolayarak onu sıkıca sardım. Başımı boynunun kıvrımına dayadım ve dün bıraktığım öpücük izini ısırdım.

Bir dakika boyunca hareketsiz kaldı, nefes alışı sonunda normale döndü.

Uyuyakaldığını sandım ama sonra fısıldadı: "Bebeği aldıracağım."

24. BÖLÜM

Rai

Sabah uyandığımda Kyle yanımda değildi.

Aslında, o sözleri söylediğimden beri yanımda değildi. Benden uzaklaşmıştı; yataktan kalkmamıştı ama bana sarılmamıştı.

Bedenen orada olsa da ruhu yoktu. Evlendiğimizden beri ilk kez, aramızda o kadar mesafe bırakarak uyumuştu ki soğuktan titremiştim.

Bir bakıma, sanki yine ortadan kaybolmuş gibi hissetmiştim.

Kürtaj yaptıracağımı söylediğimde bunun olacağını tahmin etmeliydim ama bir şeyi tahmin etmekle, onun benden uzaklaştığını gerçekten görmek tamamen farklı şeylerdi. Sanırım içimdeki aptal bir parça, son kararı bana bırakıp onun gerçekten saygı göstererek hatasını düzelteceğini ummuştu.

Oysa benimle konuşmamıştı, tartışmamıştı, hatta o iğrenç pasif-agresif yorumlarından birini bile yapmamıştı. Her zamanki gibi çekip gitmişti.

Güne hazırlanırken bacaklarımın arasındaki acıyı görmezden gelmeye çalışıyordum. Dün gece onunla yatmamalıydım.

Gerçekten, *gerçekten* yapmamalıydım.

Ancak onun yatıştırıcı sesini duymak ve sırtımda sıcaklığını hissetmek beni gevşetmişti. Lanet olası hormonlar; sağduyumu çalıp havaya dağıttıklarını hissedebiliyordum.

Bu yüzden işimiz biter bitmez o sözleri söylemiştim. Mücadele etmeden her şeyimi elinden almasına izin veremezdim. Bana haksızlık etmişti. İznim olmadan içime bir bebek koymuştu, o yüzden onun ve benden çekip gitme şeklinin canı cehennemeydi.

Ruslan ve Katia odamın önünde endişeli ifadelerle beni bekliyorlardı.

"Hiç uyudunuz mu?" diye sordum.

Ruslan sertçe başını salladı. "Evet, hanımefendi."

"Hayır, uyumadınız. Şu kan çanağına dönmüş gözlere bakın."

"Eninde sonunda geçer." Katia başını eğdi. "Eğer size bir şey olsaydı... kendimizi asla affedemezdik. "

"Orada olsaydık, bunları yaşamak zorunda kalmazdınız, hanımefendi," diyerek Ruslan da ona katıldı.

"Hey, siz ikiniz, Asher ve Gareth'ın güvende olmasını sağlamanızı söyleyen bendim. Tamam mı?"

"Ama..."

"Ama yok, Katia. Olan oldu ve olanların peşine düşmeyeceğiz, o yüzden sadece geleceğe odaklanacağız." İkisinin de omzuna hafifçe vurdum. "Siz ikinizin arkamda olduğunu bilmek kendimi çok daha güvende hissettiriyor."

"Her zaman," dediler ikisi de, üçümüz merdivenlerden inerken gülümsedim.

Kyle'ın genellikle evde aylak aylak dolaşan yalnız koruması Peter, bir kapkekle karnını doyuruyordu. O, gördüğüm en işe yaramaz korumaydı ve bunun sebebi sadece ağar-

tılmış saçlarıyla kaş *piercing*'leri değildi. Gördüğüm tüm korumalardan daha beceriksizdi, bu da Igor'un onu neden işe aldığını merak etmeme neden oluyordu. Sürekli Kyle'a karşılık veriyordu, bu da genellikle kafasına bir tokat yemesine neden oluyordu. Ayrıca Kyle onu tehlikeli görevlere de götürmüyordu, bu yüzden genellikle yemek yiyip tembellik ediyordu.

O buradaysa Kyle da buralarda olabilirdi. Onu görecek ve dolayısıyla onunla konuşacak olma ihtimali nefesimi kesiyordu. Dün gece olan her şeyi düşünürsek, durum pek hoş olmayacaktı.

Yine de kararımın arkasındaydım.

"Katia, öğleden sonraki programımı boşalt."

"Tamamdır, hanımefendi."

"Arabaya ihtiyacınız olacak mı?" diye sordu Ruslan.

"Evet." Madem kürtaj olacaktım, o yara bandını bir an önce yırtıp atsam daha iyiydi.

Derin nefesler alırken her zamanki sabah toplantısı için yemek odasına girdim. Kyle tam yanımda otururken bu işin nasıl gideceğini kim bilebilirdi...?

Onu masada bulamayınca düşüncelerim dağıldı. O ve Adrian dışında herkes buradaydı.

Ben olduğum yerde kalınca, "Rai," diye seslendi Sergei. "Gel, otur. *V* Şirketi'nin tugaylara aktardığı fonları tartışmak üzereydik."

Kendimi zorlayarak koltuğa doğru yürüdüm ve Damien'in yanına çöktüm. Bana dirsek atıp sesini alçalttı, böylece sadece ben duyabiliyordum. "Bugün daha iyi misin?"

"Evet," diye uysal bir şekilde cevap verdim.

"Bebek de mi?"

"Evet." *Görünüşe göre.*

"Yazık. Bebek olmasaydı, o piç Kyle'ı terk edeceğini düşünüyordum."

"Bebek olsa bile onu terk edebilirim."

"İşte benim *Rayenka*'m. Onu terk etmeni destekliyorum."

"Neden bu kadar ısrarcısın?"

"Beni muhtemelen votka içmeyen bir Japon kızla eşleştiriyorsun. Madem mutsuz olacağım, seni de kulübüme katmam gerekiyor." Kaşları kalktı. "Bir ilişkiye ne dersin?"

"Belki hayatta kalan son erkek sen olursan, Damien."

"Bunu gerçekleştirebilirim," diye son derece ciddiyetle mırıldandı, sanki bunu yapmanın en iyi yolunu gerçekten düşünüyormuş gibi.

Başımı salladım, ona çılgın fikirler aşılamamayı tercih ediyordum. Daha da önemlisi, sıradan sohbetlere odaklanacak ruh hâlinde değildim. İçeri girip Kyle'ı bulamadığım anda ruh hâlim kötüden berbat bir hâle dönüştü. Neredeydi bu adam? Gerçekten de bu konuyu konuşmadan kürtaj yaptırmama izin verecek miydi?

O pisliğin tepki vermemesi, tepki vermesinden daha çok sinirimi bozuyordu.

Arkamda duran Ruslan eğilirek, "Aleksander size bakıp duruyor, hanımefendi. Onu yerine oturtmamı ister misiniz?" diye kulağıma fısıldadı.

"Hayır," diye mırıldandım ve Sasha'ya gülümsedim, o da gizlice gülümsedi.

Kirill ise gözlüklerini düzeltirken bana öfkeyle bakıyordu. Gözlerindeki o çılgın bakış iyi haber olamazdı. O piç, Sasha'nın yanında olmasını gerçekten hak etmiyordu.

Acaba onun bir kadın olduğunu biliyor muydu? Ne diyordum ben? Tabii ki bilmiyordu. Bilseydi, onu vurup öldürürdü. Aldatma onun çalışma tarzı olduğundan, Kirill

kendisine yalan söyleyen veya onu aldatan herkese kızardı. Üstelik, erkek kılığına giren bir kadın, *Pakhan*'ın kendisine doğrudan bir hakaretti.

Bu da onu kendi tarafıma çekmem için bir neden daha olmuştu.

Bu, kadın korumalara bile izin verilmeyecek kadar erkeklerin yönettiği bir dünyaydı. *Dedushka*, Katia için bir istisna yapmıştı çünkü onun için ayak diremiştim. Ruslan hariç herkes, onun birinci sınıf becerilerine rağmen hâlâ ona tepeden bakıyordu. Tabii ki bunu arkamdan yapıyorlardı çünkü benim huzurumda onun hakkında kötü konuşurlarsa onları paramparça ederdim.

Toplantı sırasında finansman hakkında konuşuyorduk ve koşullar nedeniyle *V* Şirketi'nin net kârının daha yüksek bir yüzdesini serbest bırakmayı kabul ettim. Ancak Sergei, tugayların parayı geri ödeyecekleri bir son tarih belirlememizi kabul edene kadar direniş gösterdim; bu Kirill'in ve özellikle Mikhail'in hoşuna gitmemişti. Kirill buna karşı çıktı çünkü benim -ya da temelde herhangi birinin- ona ne yapması gerektiğini söylemesinden nefret ediyordu. Ancak Mikhail çok kötü bir durumdaydı. Tugayının rakamlarını görmüştüm, berbatın da ötesindeydi.

Toplantıdan sonra, ikiz kız kardeşimden bir mesaj bulduğum için yemek odasında oyalandım.

Reina: Benimle değil de Gareth ve Asher'la karşılaştığına inanamıyorum. Seni son gördüğümden beri aylar oldu, Rai. Gelecek yıl için başvurmalı mıyım?

Ses tonundaki alaycılığı ve incinmişliği neredeyse duyabiliyordum.

Sohbetin üst kısmındaki minik resmine bakarken göğsüm sıkıştı. Resimde Gareth'ı kucaklamış gülüyordu, Asher ise yanağına öpücük konduruyordu.

Reina'nın her şeyi gibi, bu fotoğraf da çok doğal ve hayat doluydu. Onu çok özlüyordum, şimdi her zamankinden daha fazla. Keşke onunla bir süreliğine bile olsa buluşup sadece... konuşabilseydim. Küçükken birbirimize sırlarımızı anlattığımız gibi, ona her şeyi anlatmak istiyordum.

"Bizi yalnız bırakın. Rai ile konuşmam gerekiyor." Kirill'in sesi beni dalgınlığımdan çıkardı ve hemen telefonumu sakladım.

Burada sadece dördümüz kaldığımız için Ruslan ve Sasha'ya söylediğini anladım.

Ruslan, ona başımı sallayana kadar kıpırdamadı. Sasha tereddüt etti, benimle Kirill arasında bakışlarını gezdirdi, dudakları açıkça endişeyle aralandı.

"Patron..."

"Lanet olası 'bırakın' kelimesinin hangi kısmını anlamadın?" Ona bir bakış bile atmadan sözünü kesti.

Alexander, sanki emri bir kırbaçmış gibi birden dikleşti, sonra keskin bir şekilde başını salladı. Hareket etmeden önce bana son bir kez tedirgin bir bakış attı, ardından dışarı süzüldü ve arkasından kapıyı kapattı.

Kirill'le karşılıklı oturduk. Sasha'ya bağırdığı için gözlüklerini kırıp gözlerine saplamak istiyordum ama o, şiddetli duygulardan zevk alan bir ucube olduğu için sakin kaldım.

"Kahvaltıdan sonra çay içecek kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim, Kirill." Fincanımın kenarından ona bakmaya devam ederken kahvemi yudumladım. Bu kurnaz tilkiyi bir şekilde anlayabilmek için onu sürekli izlemem gerektiğini hissediyordum.

"Değiliz. Neyse ki."

"Neyse ki. Peki bu onurlu buluşmayı neye borçluyum?"

"Merak ediyorum."

"Neyi?"

"Ne gördüğünü Sergei ve diğerlerine ne zaman anlatacaksın?"

"Ne gördüğümü mü?"

"Kulüpte. Şimdi hatırlıyorsun, değil mi?"

Asla unutmadım, aptal.

"Ah, cinsel tercihlerini mi kastediyorsun? Söyledim ya, beni zorlamadıkça bunu aleyhine kullanmak istemiyorum."

"O zaman seni zorluyorum. Anlat onlara."

"Neden anlatmamı istiyorsun?" Kendi mezarını kazması hiç mantıklı değildi.

"Beni mahvetmek istemiyor musun? Elinde bir şans var, o yüzden onu değerlendir."

"Hayır." Sasha'ya hayatının o kısmıyla onu asla tehdit etmeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Bu dünyada eşcinsel olmak kadın olmak gibiydi, gerçi onun biseksüel olduğundan şüpheleniyordum. Mesele şuydu ki, onlar herhangi bir suç örgütü içinde ezilen bir azınlıktı. Bratva için yaptığı tüm başarılara rağmen bu ortaya çıkarsa, Kirill ve ailesi normalden farklı muamele görmemesi gereken bir şey yüzünden tamamen gözden düşerlerdi.

"Dedim ki. Yap. Şunu."

"Hayır, Kirill. Senin neyin var böyle?"

"Eğer yapmazsan, kız kardeşini öldürürüm."

Donakaldım ama yüzümü ifadesiz tuttum. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Reina Ellis. Gerçi artık Reina Carson, değil mi?"

Kahve boğazıma takıldı ve masaya sıçradı. "Nasıl..."

"Elinde bana karşı bir koz varken onu öğrenemeyeceğimi mi sandın? Onu iyi sakladın ama benim de yöntemlerim var."

"Kirill," diye uyardım.

"Çocukluk aşkı ile yedi yıldır evli, değil mi? Adam avukat ve babasının şirketinde çalışıyor. Ayrıca, babanın adını taşıyan güzel bir oğulları var. Önce çocuktan mı başlayayım? Bu sana yeterince iyi bir teşvik olur mu?"

Ayağa fırladım, çantamdan silahımı çekip kafasına doğrulttum. "Beynini şu anda, burada patlatacağım."

"Beni öldürürsen, talihsiz bir gaz kazası evlerini havaya uçurur. Üstelik hafta sonu olduğu için bugün hepsi evde. Bu trajik olayı anlatan manşetleri gözünde canlandırabiliyor musun?"

Reina'ya ne olacağının gerçekliği yüzüme çarptığında elim titredi. Kirill bunu yapmakta tereddüt etmezdi. Her cinayeti kaza gibi gösterme konusunda lanet olası bir yeteneği vardı.

En kötü kâbusum gerçek olmuştu. Reina'yı hayatımdan korumak için yaptığım her şey şimdi başıma bela oluyordu. Onca insan arasından, tam da Kirill olmak zorundaydı.

"Ne halt istiyorsun?" diye çıkıştım.

"Kardeşliğe benden bahsedersen, Reina'nın varlığından habersizmişim gibi davranırım."

"Neden kendin ortaya çıkmıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez. Sadece sana söyleneni yap." Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklediği; hâlâ kendisine doğrultulmuş olan silahı umursamıyordu. "Bomba patlamadan önce bir günün var."

O ayrılır ayrılmaz, elimdeki silahla birlikte kolum da yanıma düştü. Kafamdaki tek düşünce bana tıpatıp benzeyen kız kardeşimdi.

Reina.

Reina'yı kurtarmam gerekiyordu.

25. BÖLÜM

Rai

Rei'nin evine vardığımda havasızlıktan boğuluyordum.

Bina modern bir mimariye sahipti, iki katlıydı ve çatı katı vardı. En azından güvenliğe özen göstermişlerdi çünkü etrafı yüksek, sağlam duvarlarla çevrili bir mülk seçmişlerdi. Garajları bile duvarların içindeydi.

Güvenliğe özen göstermişlerdi derken, onları böyle bir ev almaya ikna ettiğimi kastediyordum çünkü yedi yıl önce bile böyle bir şeyin olabileceğine bir şekilde hazırlıklıydım.

Buraya ikinci kez geliyordum. Kız kardeşimin evini, yedi yıl önce evlendiğinden beri sadece ikinci kez ziyaret etmem garip gelebilirdi ama benim için bu tamamen normal bir karardı.

Kirill, Damien ya da Mikhail'in beni takip ettirmesi ihtimaline karşı daha önce gelmek istememiştim. Onların onu bulup zarar vermeyeceklerine güvenmiyordum.

Ancak artık her şey bitmişti. Artık Kirill biliyordu ve onun acımasız taleplerini yerine getirene ya da kız kardeşime zarar verene kadar durmayacaktı.

Gerekirse hayatım pahasına koruyacağıma dair anneme söz verdiğim kız kardeşim. Reina, annem ve babamla olan son bağımdı. Hayatımda bir amacım olduğunu hissettiren birkaç kişiden biriydi.

Ruslan'la Katia, ben kapı zilini çalarken yanımda duruyorlardı. Kirill onların canını avlarken, onu ve ailesini korumak için yaptığım her şeyin artık bir önemi yoktu.

Onları buradan çıkarmam, bir yere göndermem ve...

Kapı açıldı, ağzım da onunla birlikte açık kaldı. Karşımda duran kişi, burada bulmayı en son beklediğim kişiydi.

Kyle.

Ne halt oluyor...

Küçük Gareth'ı omuzlarında kaygısızca taşıyordu. Yeğenim kıkırdıyor, oyuncak arabasını kocamın saçlarının arasında gezdirirken eksik dişlerini gösteriyordu.

"Ne... ne işin var burada?" Sesim, hissettiğim kadar şaşkın çıkmıştı.

"Reina ve Asher'ı ziyarete geldim." Yüz ifadesi, sesi kadar boştu.

Neden bundan bu kadar nefret ediyordum? Kyle daha önce uzakta olabilirdi ama ne zaman benimle olsa, aklındaki tek kişi hep ben olurdum.

Dünden beri, sanki parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum ve sonunda yine ortadan kaybolacaktı.

"Teyze!" diye bağırdı Gareth, oyuncağını havada sallayarak.

"Merhaba, ufaklık." Onu Kyle'ın kollarından almaya çalıştım ama o omuzlarını kaldırıp Kyle'ın boynuna sarıldı.

"Artık beni tanıyor musun, teyze?" diye somurttu.

"Tanıyorum. Dün için çok üzgünüm, Gareth. Yorgundum ve seni başka biri sandım."

"Önemli değil. Annem teyzelerin bazen unuttuğunu söyledi."

"Rai!" Kız kardeşimin haykırışı bana ulaştı, ardından beni kucaklamak için hamle yaptı. "Seni çok özledim."

Onu içeri iterek kollarımı ona doladım, kapıyı kapatmadan önce omzumun üzerinden Ruslan ve Katia'ya dışarıda nöbet tutmaları için başımı salladım.

Reina, sanki son görüşmemizden bu yana yıllar geçmiş gibi geri adım atıp bana baktı. Üzerinde sade, dar bir kot pantolonla dar bir mavi tişört vardı. Saçları omuzlarına dökülmüştü, makyajı hafif ama çarpıcıydı. İkimiz arasında güzellik kraliçesi hep oydu. Eski lise ponpon kızıydı, balo kraliçesiydi ve okulunun kısmen kötü kızıydı.

Eğer aynı okula gitseydik, muhtemelen ona yaklaşmaya cesaret eden herkesi tekmeleyen sessiz ikiz ben olurdum. Ancak sanırım Asher benim yerime o rolü üstlenmişti.

Gülümsüyordu ve garip bir şekilde aynada kendime bakıyormuşum gibi hissediyordum, gerçi benim gülümsemem onunki kadar parlak ya da kaygısız değildi.

"Kyle haklıymış."

"Ne konuda?" Bakışlarım ondan ona kaydı. Göz teması bile kurmuyordu, Gareth'la meşgulmüş gibi davranıyordu ve kurduğunda da ruhu kadar boş bir bakış atıyordu.

Adi herif.

"Bugün bizi ziyarete geleceğini söylemişti ama ona inanmadım." Yanağımı okşadı. "Ama işte buradasın. Çok... farklı görünüyorsun."

"Hâlâ benim, Rei." Kyle'a gizlice bakmaya devam ediyordum. Ben gelmeden önce buraya geleceğimi nasıl biliyordu?

"Hiç de değil." Gülümsemesi kayboldu ve anneminkine çok benzeyen sert bir ses tonuna geçti. "Bana söyleyeceğin bir şey yok mu?"

"Ne gibi?"

Elimi tutup yüzüğümün takılı olduğu elimi yüzüme doğru uzattı.

"Ah."

"Tabii. *Ah*. Bana haber vermeden evlendiğine inanamıyorum." Sesi alçaldı. "Düğünün için çok şey planlamıştım ama davet bile edilmedim."

Kahretsin.

Onu bu kadar kederli görmekten nefret ediyordum. Sanki bir uzvumu kesiyormuşum gibi hissediyordum. Onu omzundan tutup yanıma çektim. "Çok üzgünüm, Rei. Herkes oradaydı ve hayatını tehlikeye atamazdım." Kaşları çatık kaldı, hiç ikna olmuş gibi görünmüyordu, ben de devam ettim: "Senin yokluğun göğsümde boş bir delik açmış gibiydi ama seni oraya getiremezdim. Senin, Gareth'ın ve Asher'ın hayatı tehlikedeyken olmazdı."

Bu sözler üzerine kolunu belime doladı. "Biliyorum ama yine de berbat bir durum."

"Üzgünüm."

"Üzgünüm demek, bunu benden sakladığın gerçeğini değiştirmez." O geri çekildi. "Davet edilmememi anlamaya çalışabilirim ama sürekli konuşuyorduk, neden hiç bahsetmedin? Kyle ziyarete gelmeseydi, bana söyler miydin?"

Ona sertçe baktım. Bu serseri, kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokuyordu.

Yüzündeki ifade değişmedi. Gareth'la oynuyor olmasına rağmen, zar zor gülümsüyordu.

"Anlaşmalı bir evlilikti. Uzayacağını düşünmemiştim," dedim Reina'ya. "Hâlâ da düşünmüyorum."

Kyle'dan bir tepki beklediysem hayal kırıklığına uğradım çünkü hiçbir tepki vermedi, Gareth'ın oyuncak arabasını göğsünde sürmesine izin vererek onu şımartıyordu.

"Ama neden?" Reina kaşlarını çattı. "Kyle harika birine benziyor. Yedi yıl önce senin korumandı, değil mi?"

Tabii ki Reina böyle aptalca ayrıntıları hatırlayacaktı.

"Başka bir yerde konuşalım." Elini tuttum. "Buraya acil bir iş için gelmiştim."

Kyle telefonunu çıkarıp, diğer eliyle Gareth'ı tutarken bir şeyler yazdı. Telefonum titredi ve Reina'nın elini tutmaya devam ederken baktım.

Kyle: Onu sebepsiz yere telaşlandırma. Kirill'in eve bir şey yerleştirmek için gönderdiği adamı hallettim bile. Ona toparlanıp gitmesini söyleme çünkü bu onu daha da tehlikeye atar. Nerede olduğunu her an bildiğinde onu daha iyi koruyabilirsin.

Ne kadar haklı olduğunu görmekten nefret ediyordum. Ayrıca Reina'yı tanıyorsam, o da tehlikede olanın ben olduğumu düşünecek ve buradan kıpırdamayacaktı. Hem onun hem de Asher'ın hayatlarının burada olduğundan bahsetmiyorum bile. Tüm arkadaşları ve tüm sosyal çevresi buradaydı.

Cevap yazarken ona bakmadım.

Rai: Bunu nereden öğrendin?

Kyle: Adrian bana Kirill'in planlarından bahsetti. Bana bir borcu vardı.

"Rai, ne oldu?" Reina elimi çekiştirdi.

"Hiçbir şey." Nefes verip gülümsedim. "Küçük kız kardeşimi ziyaret edemez miyim?"

O sırttı. "Ziyarete gelmenin tam zamanıydı. Sana etrafı gezdireyim."

Reina yaptıkları tadilatlardan ve şöminenin, yıllar önce buraya son geldiğimde gördüğümden çok daha yeni bir model olduğundan bahsetti; bunu bana hatırlatmayı seviyordu.

Asher'ı mutfakta, muhtemelen kendisi ve Kyle için bira seçerken bulduk. Beni görünce gülümsedi. Sade gri pantolonla beyaz tişört giymiş olmasına rağmen bakımlıydı ve her an mahkemeye çıkmaya hazır gibi görünüyordu.

"Dün olanlar için özür dilerim," dedim.

"Endişelenme." Bana bir bira uzattı. "Senin gibi ben de oğlumun o çetenin yakınında olmasını istemiyorum."

Küçümseyici bir tavırla söylemese de ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Asher, ülkedeki en başarılı avukatlardan biri tarafından yetiştirilmişti. Ahlak polisi olmasa da, Reina'nın suçlu geçmişinden pek de hoşnut değildi. O sadece ailesiyle normal bir hayat sürmek istiyordu ve buna tamamen saygı duyuyordum.

"Teşekkürler." Birayı işaret ettim. "Ama içmiyorum."

"Rai!" Reina kolumdan tuttu. "Sen..."

Elimi ağzına koyup onu yanımda sürükledim. "İzninizle."

"Acele etme," dedi Asher, bilmiş bir gülümsemeyle.

Yan odadaki yemek salonuna girip kimse bizi duyamayacak duruma gelir gelmez, Reina'nın elimi ağzından çekmesine izin verdim.

Karşımda durdu, bir elini beline koydu ve ayağıyla yere vurdu. Bazen gerçekten annem gibi davranıyordu.

"Söyle bakalım, Rai."

"Ne?" Masum numarası yaptım.

"Hamilesin, değil mi?"

"Bu fikri nereden edindin?"

"*Teşekkürler ama içmiyorum.*" Kullandığım ses tonunu taklit etti.

"Sadece bu mu?"

"Gareth'a hamile olduğumu öğrenir öğrenmez Asher'a söylediğim cümlenin aynısı bu. Ayrıca ışıl ışılsın, cildin parlıyor ve saçların daha parlak. Sende farklı olan şey bu."

"Hayal kuruyorsun."

"Hayır, kurmuyorum. Ayrıca Kyle'a sanki onu ayakta sürmek istermiş gibi bakıyorsun. Ben de ilk üç aylık dönemde öyle yapardım. Pozisyon pek rahat değil ama çok seksi."

"Fazla bilgi verdin, Rei."

"Bu kadar iffetli davranmayı bırak."

"İffetli değilim. Sadece bu tür şeyleri yüksek sesle konuşmayı sevmiyorum."

"Bu da iffetli olmanın tanımı. Peki haklı mıyım, yoksa haklı mıyım?"

Onunla asla kazanamazdım, bu yüzden iç çektim. "Evet, tamam, hamileyim."

O, annem bizimle saklambaç oynarken kazandığında yaptığı gibi, zıplayarak çığlık attı. Sanırım Reina, çocukluğunu benden daha fazla korumuştu. Benim o yanım, kardeşliğin bir parçası olmanın ne anlama geldiğini anladığımda ölmüştü; yani öldürmezsem, öldürülürdüm.

"Onu doğurmayacağım." O kadar alçak sesle söyledim ki, beni duymadığından neredeyse emindim.

Ancak Reina zıplamayı kesti, yüzündeki ifade yargılayıcı olmaktan çok endişeliydi. "Neden?"

"Çünkü... yaşadığım bu dünyaya bir çocuk getiremem."

"Neyden bahsediyorsun? Bu gidişle hayatını boşa harcıyorsun."

"Hayatımı boşa harcamıyorum. Onu inşa ediyorum. Arada fark var."

"Tamam, peki ama bir soruma cevap ver."

"Ne?"

"Çocuk istiyor musun?"

"Ben... bilmiyorum."

"Annelik hakkında hiç düşündün mü? Annem hakkında?"

"Onu sürekli düşünüyorum." Sesim kısılınca boğazımı temizledim. "Ama ben o olmayacağım, Reina. Suç dünyasında acı çekeceklerini çok iyi bilerek çocuk doğurmayacağım."

"Sen acı çektin mi?"

"Hayır ama bunun sebebi *Dedushka*'nın olmasıydı."

"Senin çocuğun da sana, Kyle'a ve havalı teyzesine sahip olacak. Ash'le *Muay Thai* derslerine başladık, resmen ortalığı kasıp kavurabiliriz." Bana bir poz göstermek için geri adım attığında, hafifçe gülümsedim. "O yüzden herhangi bir karar vermeden önce bunu bir düşün, tamam mı?"

"Düşündüm ve kararım kesin."

"Kyle buna razı mı?"

"Hayır ama onun görüşü önemli değil."

"O babası, Rai."

"Bu da benim vücudum. Benim iznim olmadan oraya tohumunu ekmeye hakkı yoktu." Sesim yükseldi ve sakinleşmek için burun deliklerimden nefes aldım. "Bunu ben istemedim. Ben... ben anne olmaya *uygun* değilim. Ben sen ya da annem değilim, Rei. Ya... bir şekilde ölürsem çocuğuma ne olur? Ha? Peki ya Kyle? O piçin yaşam tarzı benimkin-

den bile daha tehlikeli. Er ya da geç, kendi isteğiyle ya da bir kurşunla olsun, gidecek. Peki sonra ne olacak? O yükü tek başıma nasıl taşıyacağım?"

"Neden yapamayasın ki?" Kolumu okşadı. "Sen tanıdığım en güçlü insansın, Rai. Ivan'ın önüne çıkıp, 'Ben Rai Sokolov,' dediğin andan beri benim kahramanımsın. Ben köşede yağmurda ıslanmış bir sokak kedisi gibi titriyordum ama sen tereddüt etmedin ya da geriye bakmadın. Tereddüt etmeden benim yerime geçtin ve bana rahat hayatını verdin. Beni kurtardın Rai, hem de birçok yönden ve on altı yıl sonra da bunu yapmaya devam ediyorsun. Çocukluğumuzdan beri sahip olduğun annelik becerilerini neden sorguluyorsun ki?

"Ayrıca..." Yanağımdan süzülen gözyaşını sildi. "Bir gün hepimiz öleceğiz, o yüzden bunu bahane olarak kullanmak anlamsız. Sadece korkuyorsun, bunda bir sorun yok. Ben de nasıl bir anne olacağım diye sürekli endişelenirdim. Hâlâ bazen kendimden şüphe duyuyorum ama Ash'le ben tüm bu süreçte birbirimize destek oluyoruz. Sanki biri olmadan diğeri ayakta kalamazmış gibi. Gareth, alabileceğim en güzel hediye. O yüzden, iyice düşünmeden aceleci kararlar almanı istemiyorum. Bununla birlikte, yine de kürtaj olmak istersen, ben de yanında olup bu süreçte elini tutacağım."

"Reina..."

"Gel buraya, abla." Bana sarıldı, ben de gözlerimi kapatıp onun sıcaklığının beni sarmasına izin verdim. "Gerçi beş dakika çok adaletsiz bir süre. Ben önce çıkmalıydım."

Gülerek ondan uzaklaşıp saçlarını okşadım. "Seninle konuştuktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"İkizler bunun içindir ama evliliğini benden sakladığın için ayrıcalıklarını kaybediyorsun."

"Rei..."

"Tamam, tamam. Beni koruyordun falan."

"Güvende olman için her şeyi yaparım."

"Bundan şüphem yok ama beni hayatından çıkarma. Bundan nefret ediyorum."

"Daha fazla yanınızda olmaya çalışacağım."

"Olması gerektiği gibi. Şimdi, bana Kyle ile ilgili her şeyi anlat."

Ciğerlerimden derin bir iç çekiş çıktı. "Anlatacak bir şey yok."

"Anlatacak bir şey yok da ne demek? İkiniz arasında bıçakla kesilebilecek kadar gerginlik var."

"Bana nasıl baktığını gördün mü?"

"Sanki seni nefretle becerip sonra yavaşça becermek istiyormuş gibi mi?"

"Hayır, sanki beni siliyormuş gibi."

Bana inanamayan gözlerle baktı. "Vay canına. Sen umutsuz vakasın."

"Ne?"

"Mafya işlerinde karakter tahlilinde çok iyisin ama aşk konusunda berbatsın, Rai."

"Bu ne demek oluyor? Gerçekten umursamıyormuş gibi görünüyor."

"Hayır, umursuyor. Sadece biraz kalbi kırık gibi görünüyor."

"Çünkü bebeği aldıracağımı söyledim, o doğum kontrol haplarımı değiştirmeseydi bu olmazdı. Aramızda kimin kalbi kırık olmalı?"

"Bunu mu yaptı?" diye mırıldandı.

"Evet, bu yüzden gidip ona iletişim konusunda biraz ders vermeye ne dersin?"

"Bu çok pislikçe bir hareket."

"Arkadaki insanlar için bir daha söyle."

"Bebeği gerçekten istemiş olmalı."

"Neden istesin ki?"

"Bu sorunun cevabını bilmesi gereken kişi sensin. Ne de olsa o senin kocan."

"Sence bunu düşünmedim mi? Ancak aklıma hiçbir şey gelmiyor. Onun gibiler aile istemez bile."

"Neden olmasın? En kalpsiz insanlar bile aile ister."

"O değil, Rei..." Ailesinin ölümüne dair sözleri beni derinden etkilediği için sözümü yarıda kestim.

O sadece beş yaşındayken kendi anne babasının öldürülüşünü görmüştü. O zamandan beri tek ailesi, onu bir ölüm makinesine dönüştüren suikastçılardı. Aslında hiç ailesi olmamıştı.

Acaba bu yüzden mi kendi ailesine özlem duyuyordu?

Bu açıdan hiç düşünmemiştim. Yaptıklarını mazur göstermezdi tabii ki ama en azından davranışını biraz açıklıyordu.

"Sadece onunla konuş," diye ısrar etti Reina. "Kendini kapatmadan."

"Kendimi kapatmıyorum."

"İşte, az önce kapattın. Savunmaya geçmemeye çalış."

"Ama haksız olan o."

"Öyle, buna şüphe yok. Yine de hayatınızın geri kalanında bu ölümcül gerginliğin devam etmesini mi istiyorsun? İletişim eksikliği çok çabuk zehirli bir hâle dönüşebilir. Nereden bildiğimi bana sor."

Kolunu okşayarak, bana Asher'la olan geçmişini nasıl anlattığını hatırladım. "Yine de şimdi buradasın ve Asher sana layık olduğunu kanıtladı."

"Kyle kanıtlamadı mı?"

"Pek sayılmaz."

"Ve doğum kontrol haplarını karıştırması da ona artı puan kazandırmıyor."

"Bana mı söylüyorsun." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bazen ona çok yakın hissediyorum, bazen de asla yakalayamadığım bir gölge gibi. Başlangıçta bununla sorunum yok sanıyordum ama şimdi hiç de iyi değilim, Reina. Nefes alma fırsatımın bile olmadığı sürekli bir *rollercoaster* yolculuğundaymışım gibi hissediyorum. Şimdi ona nasıl güvenebilirim?"

"Konuş, Rai." Sesi yumuşadı. "İlerleyebilmen için tek yol bu."

O tür bir "konuşmaya" nasıl başlayacağımı hiç bilmesem de başımı salladım.

Reina kolunu koluma doladı. "Hadi, Gareth'la biraz vakit geçir. Dün bir uzaylının teyzesini kaçırdığını düşünüp ağlayarak bana geldi."

"Bunun için üzgünüm."

"Benden değil, küçük adamdan özür dile. Bütün gün seninle oynamasına izin verirsen, muhtemelen seni affeder."

Oturma odasına gittiğimizde, Gareth'ı elinde bambu kılıcıyla sanki atmış gibi Kyle'ın sırtına binerken bulduk. Asher olan kötü canavarla savaşırken bağırıyordu.

Bu manzarayı görünce kalbim sıkıştı. Kyle'ı bu kadar kaygısız ve hesap yapmadan gülümseyen hâlde ilk kez görüyordum.

Ebeveynlerinin korkunç ölümlerine tanık olduktan sonra böyle gülümseyebilmesi bir mucizeydi. Bir çocuğa karşı bu kadar açık olabilmesi ise daha da mucizeviydi.

Bu manzarayı görünce neden göğsümde bir şeylerin kıpırdadığını hissettiğimi bilmiyordum.

"Şunlara bak." Reina'nın sesi hayranlıkla doluydu. "Gareth insanları o kadar kolay sevmez ama şimdiden Kyle'ı atı yapmış. Geçen gün *Karmakarışık**'ı izlemiş ve at en sevdiği karaktermiş, yani herkes onun atı olamaz."

"Kyle'ın insanları büyüleyen bir tarafı var. Görünüşe göre çocuklar bile buna karşı bağışık değil."

Reina saçlarını savurarak sırıttı. "Bunu bana mı söylüyorsun, yoksa kendi kendine mi konuşuyorsun?"

"Kapa çeneni." Omzumla onun omzuna vurdum, o da aynısını yaptı.

Onu çok özlemiştim.

Neredeyse bütün günü Reina, Asher ve Gareth'la geçirdik. İkiz kardeşim, beni çok nadiren gördüğünü, zaten hafta sonu olduğu için dinlenmem gerektiğini söyleyerek gitmeme izin vermedi.

Ruslan'la Katia'yı bizimle öğle yemeğine davet ettim ama emrimle bile olsa nöbet tuttukları yerden ayrılmadılar. Ben de onlara paket yemek getirttim.

Kyle ve Asher çoğu zaman Gareth'la oynadılar ya da birlikte televizyon izlediler. Farkına bile varmadan, Gareth kanepede sızdıktan sonra hepimiz geç bir akşam yemeği için masaya oturmuştuk. Reina onu yatağına taşımak için kalktı ama Asher onu nazikçe kenara itti.

---

* Orijinal adı Tangled olan ve konusu Alman peri masalı Rapunzel'e dayanan, Disney'in 2010 yapımı uzun metrajlı animasyon filmidir. -ed.n.

"Ben taşıyabilirim," dedi Reina.

"Taşıyabileceğini biliyorum ama çok büyüdü, bu yüzden ben yapacağım."

O itiraz etmeye çalıştı ama Asher alnına bir öpücük kondurup onu suskun bıraktı.

İkiz kardeşim yemek odasında bize katıldı. Elinden geleni yapmıştı, hatta Rus çorbası bile hazırlamıştı.

"Ne zamandan beri yemek yapmayı biliyorsun?" diye sordum.

"Ders aldım. Neden?" Yanımda sessizce oturan Kyle'a döndü. "Hâlâ umutsuz bir aşçı mı?"

"Aşağı yukarı."

"Hey! O zaman sana o krepleri ve tostları ben hazırlamıştım."

"*Yanmış* krepler ve tostlar."

"Hepsini yedin."

"Başka seçeneğim yoktu. Yanmamış kısımları o kadar da kötü değildi." Hâlâ gözlerime bakmadan çorbadan bir yudum aldı.

Reina ikimizin arasına bakıp ona işaret etti. Ona surat yaptım ama bu sadece gülümsemesini genişletti.

Asher, Gareth'ı odasına yerleştirdikten sonra bize katıldı.

"Uyandı mı?" diye sordu Reina.

"Kıpırdamadı bile. Kendisi için fazla oyun oynamış." Asher, Reina'nın omzuna elini koydu ve oturmadan önce eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

Onun, sanki Reina dünyasının merkeziymiş ve diğer her şey sadece birer aksesuar gibiymişçesine ona bakışını her zaman sevmiştim. Sanki dünya griymiş de renkli olan tek kişi oymuş gibi.

Başımı eğip, sapık gibi onları izlemekten kaçınmak için çorbama daldım. Gözlerim Kyle'ın meraklı bakışlarıyla buluştuğunda irkildim. Beni izliyordu. Peki ama neden?

Kendine bir kadeh şarap doldurdu ve tek yudumda yarısını bitirdi.

"Birleşik Krallık'ın neresindensin?" diye sordu Asher. "Londra mı?"

"Evet. Hayatımın çoğunu orada geçirdim ama aslen İrlandalıyım."

"İrlandalı gibi konuşmuyorsun." Reina balık kılçıklarını çıkardı ve sanki ben bir çocukmuşum gibi temiz olanları tabağıma koydu.

"Bir İngiliz tarafından büyütüldüm, bu yüzden aksanım böyle."

"Asher üç yıl İngiltere'de yaşadı." Reina'nın sesi belirgin bir hüzünle alçaldı. "Orada üniversiteye gitti."

Kocası masanın üzerinden elini tuttu ve konuşurken elinin üstünü okşadı. "Evet, o yüzden sordum. Birkaç İngiliz arkadaşım var, hepsi de meşhur pislikler."

"Gerçekten mi?" Kyle şarap kadehini bitirdi ve bir tane daha doldurdu. "Kimler?"

"Aiden King ve Cole Nash."

"King ve Nash servetlerinin mirasçıları."

"Onları tanıyor musun?"

"İngiltere'deki herkes tanır. Şirketleri her yerde, hamam böceği gibi." Kyle şarabını yudumlamaya devam etti, daha doğrusu hızlıca içti. "Aiden'ın babası Jonathan King ile şahsen tanışıklığım var."

"Ne tür bir tanışıklık?" diye sordu Reina.

"Aile yemeklerinde konuşulacak türden bir şey değil."

"Ne iş yaptığını biliyorum, Kyle." İkimizin arasına bakarak gözlerini dikti. "Burası yargılamanın olmadığı bir yer. Kız kardeşimi ve onun 'diğer yarısını' oldukları gibi kabul ediyorum."

Kyle, "diğer yarısı" kısmına alaycı bir şekilde güldü, ben de masanın altından onun uyluğunu çimdikledim. Elimi yakalayıp nazikçe pantolonundan uzaklaştırdı. Sert ve ağır bir şey karnımın dibinde çınlarken kalbim güm güm attı.

Kyle ilk kez dokunuşumu reddetmişti. Genelde Sergei'nin yemek masasında bana yapışan, alay eden ve beni kıvrandıran o olurdu, onu uzaklaştıran da ben olurdum.

Az önce ne olmuştu?

"Rai!"

"Ha?" Reina'ya baktım, odaklanamıyordum. "Bir şey mi dedin?"

"Soda ister misin diye soruyordum."

"İstemiyorum." Bakışlarım üçüncü kadehini yudumlayan Kyle'a kaydı. Eğilip, "Sarhoş olacaksın," diye fısıldadım.

"Ne olmuş?"

"Sen... sarhoş olmayı sevmezsin." Bunu bana bir keresinde söylemişti, sarhoş olmak düşünme sürecini bozduğu için nadiren bir bardaktan fazlasını içtiğini söylemişti.

"Belki de severim." Kendine bir bardak daha doldururken bana zar zor bir bakış attı.

Akşamın sonunda, iyice sarhoş olmuştu. Ruslan ve Asher onu arabanın arkasına taşımama yardım etmek zorunda kaldı.

Bizi uğurlamaya çıkan Reina'ya sarıldım. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca sana koruma tutacağım, lütfen hayır deme. Bu beni rahatlatır."

"Ve daha sık ziyaret edeceksin?"

"Edeceğim."

"Peki." Sonra fısıldadı: "Unutma, bunu konuş. Ash'i neredeyse kaybediyordum çünkü oturup konuşmadık, o yüzden benim hatamı tekrarlama, Rai."

Onu bırakmadan önce sırtını bir kez okşadım ve arka koltuğa geçtim. Reina'ya el salladım, o da bana el salladı. Asher ise arkadan ona sarıldı, ardından süveterini çıkarıp onun omuzlarına sardı.

Ruslan koruma olarak onlarla kaldı, bu da bana Sergei'den Reina'nın yanına birkaç kişi daha göndermesini istemeyi hatırlattı. O her zaman ona koruma vermek istemişti ama ben normal bir hayat yaşamak isteyen Reina'nın isteklerine saygı duymuştum.

Araba hareket ederken yanımda baygın yatan Kyle'a baktım. Başı deri koltuğa yaslanmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı, gergin teniyle ince ve kaslı vücudunu ortaya çıkarıyordu.

Her zaman bu kadar çekici miydi, yoksa onun şaraba sarhoş olduğu kadar ben de ona mı sarhoş olmuştum?

Ona kızgındım, gerçekten ama dayanamayıp tereddütle elimi uzatarak yanağını okşadım. Dokunuşum yumuşaktı, deneme amaçlıydı. Daha önce ona hiç içimden geldiği gibi dokunmamıştım. Her zaman bunu yapanın o olduğu ve benim hiçbir şey yapmam gerekmediği hissine kapılmıştım.

Başını eğip omzuma yasladı. Derin bir nefes aldım ama ciğerlerime dolan tek şey şarapla karışmış erkeksi kokusuydu.

Bir kolunu belime doladığında, derimin altında karıncalanmalar başladı. Yavaşça gözlerimi kapatıp bu hissi içime çektim. Neden kollarında olmak bu kadar iyi geliyordu? Seksle bile alakası yoktu. Sadece böyle kollarında olmayı seviyordum.

"Doğrudan eve mi gidiyoruz, hanımefendi?" diye sordu Katia sürücü koltuğundan.

"Evet," dedim gözlerimi açmadan.

"Öğleden sonrası için planladığınız şeyi yapamadığınıza göre, yarınki programınızı boşaltayım mı?"

"Hayır, henüz değil."

Sanırım uykuya dalmış olmalıydım çünkü gözlerimi bir sonraki açışımda Katia adımı söylüyordu.

Kyle benden ayrıldı ve bu kaybı görmezden gelmeye çalıştım. Katia'nın onu yukarı taşımama yardım etmesi gerektiğini düşünmüştüm ama o kendi başına sendeleyerek yürüdü.

"Biraz dinlen," dedim ona ve Kyle'ın peşinden gittim.

Ayakta kalması için kolunu tutmaya çalıştım ama kolunu benden çekti.

Bu gece bunu ikinci kez yapmıştı. Dilimden çıkan sözleri kontrol edemedim. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardımına ihtiyacım yok," dedi dili dolanmış bir şekilde.

"Peki, denediğim için *kusura bakma*."

Onun önünden odaya doğru hızla ilerledim ve içeri girer girmez çantamı yatağın üzerine attım. Yatağın önünde dururken kanım kaynıyordu.

Arkamdaki kapının klik sesini duyana kadar kıpırdamadım.

Kısa süre sonra alçak sesi odayı doldurdu. "Benden bir çocuk sahibi olmak o kadar büyük bir trajedi mi?"

26. BÖLÜM

Rai

Havada boğucu ve nefes kesici, sadece havayı değil sağduyuyu da elimizden alan ölümcül bir gerilim dalgalandı.

Kyle'la aramızda epey bir mesafe olmasına rağmen, sanki parmaklarını boğazıma dolamış ve beni duvara sıkıştırmış gibi hissettim.

Benden bir çocuk sahibi olmak o kadar büyük bir trajedi mi?

Neden o sözleri o cansız ses tonuyla söylemişti? Neden aynı anda hem yakın hem de uzak hissediyordum? Akşam yemeğinde ya da arabada oturduğumuzda maruz kaldığım reddedilmeyi hâlâ atlatamamıştım. Daha önce hiç hissetmediğim garip duygular, bir anda ve her yönden üzerime çöktü.

Ona bakarken, "Neyden bahsediyorsun?" diye sordum yavaşça, neredeyse korkuyla.

Kapıyı itip bana doğru sendeleyerek geldi. Sesi biraz ayılmaya başlamış gibi geliyordu ama hâlâ açıkça sarhoştu. "Onu bu yüzden mi aldırıyorsun?"

"Ben sadece..." O önümde durduğunda sözüm yarım kaldı. O devasa bir adamdı ve ne zaman bu kadar yakın olsa

hâlâ durup ona bakıyordum. Alkol kokusu dalgalar hâlinde yayılarak burnuma çarptı. Kesinlikle sarhoştu.

Yarı kapalı, seksi gözleriyle bana yukarıdan baktı. Mavi gözleri karanlık ve derindi, neredeyse depresif görünüyordu. "Sadece ondan kurtulmak mı istiyorsun?"

"Öyle değil..."

"İyi."

"İ-İyi mi?" Nasıl iyi olabilirdi ki?

"Evet, iyi. Ne istersen yap."

"Senin iznine ihtiyacım yok."

"Bunun oldukça farkındayım."

Tanrım. O uysal sesi sinirlerimi bozuyordu. Ancak bu saatte bağırıp tartışmaya girmek yerine kendimi tuttum. "Sabah ayıldığında konuşalım."

"Son bir kez."

"Ne?"

"Bana izin ver. Son bir kez." Beni ensemden yakalayıp dudaklarını benimkilere indirdi. İlk başta öpücüğü yavaş ve şehvetliydi ancak sonra şiddetlendi; dillerimiz çarpıştı, dudakları benimkileri yuttu. Neredeyse... çaresizdi.

Ben de o çaresizliği paylaştım. Beni reddettikten sonra beni öpmüştü, hem de iki kez. Muhtemelen sarhoş olduğu için böyle hissetmemeliydim ama duygularım her tarafa dağılmış gibiydi. Üstelik bu, benim gerçekliğimde tek doğru şeydi.

Kyle elbisemin fermuarını indirip çılgın hareketlerle onu kollarımdan aşağı kaydırdı. Elbise ayaklarımın dibinde birikerek beni sadece iç çamaşırlarımla bıraktı.

Usta ve çevik parmaklarıyla sutyenimi açtı, parmakları göğüslerime dokunduğunda nefesim kesildi.

"Siktir, bebeğim. Çok güzelsin." Başını eğerek bir meme ucuna yapıştı ve ben sırtımı kavislendirip başımı geriye attım. Göğsümdeki sakalının hissi dayanılmaz bir sürtünme yarattı. O ısırıp açgözlü bir ritimle emdikçe meme uçlarım sert tomurcuklar gibi sertleşti.

Güzel. İçimden gülümsedim. *Beni güzel buluyor.*

Sonuçta, daha önceki reddedilmeler önemli değildi. Hiçbir anlamı yoktu.

Kemerini açmaya çalışırken bu düşünceye tutundum ama yeterince hızlı değildim, hareketlerim en iyi ihtimalle beceriksizdi. Bu tür işlerde hiç iyi olmasam da olmak istiyordum. Onun için aldığım kadarını geri vermek istiyordum.

Kyle işi devralmaya çalıştığında başımı salladım, sesim kendi kulağıma bile fazla şehvetli geldi. "Bırak ben yapayım."

Elimi sabitleyerek, sonunda kemeri çözmeyi bitirdim. Pantolonunu ve *boxer*'ını tekmeledi. Düğmelerine uzandım ama ilk ikisini zar zor çözebildim, sonra o gömleğini yırttı, düğmeleri her yere saçıldı.

Onun heykel gibi göğsü gözümün önüne gelince yutkundum. Bu manzara hiç eskimeyecekti.

Kyle iki parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı, gözleri benimkilerle çarpışırken sertçe nefes aldı. Gözleri sert ve yoğundu, orada gördüğüm şeyi sevdiğimden emin değildim. Şehvetin arkasında, ortadan kaldırmak istediğim bir hüzün vardı.

Yanağını avucumla okşadım, düzensiz nefesim onun düzensiz nefesiyle uyum içindeydi. "Kyle, ben..."

Parmağını dudaklarıma koyup bir kez başını salladı. "Bunu mahvetme. Bugün olmaz."

Orta parmağı iç çamaşırıma kaydı ve o, kumaşı bacaklarımdan aşağı indirmeden önce titredim. O, orta ve yüzük parmaklarını kadınlığıma kaydırırken, ben de isteyerek iç çamaşırımdan çıktım. Bir anlığına gözlerimi kapatıp onu bir saniye boyunca içime çektim. Reina'nın evinde olduğumuz zamandan beri onun dokunuşunu özlüyordum. Hayır, bu sabah uyandığımda onu yanımda bulamadığımdan beri özlüyordum.

Bacaklarım titredi, artık beni zar zor taşıyorlardı. Sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, Kyle bir kolunu belime doladı, beni sabit tutarken parmaklarını içime soktu ve klitorisimi okşadı. Vücudumun her yerinde karıncalanmalar patlak verirken başım omzuna düştü.

Orgazm beni pençesine alıp sürüklemeden önce, bir dakika bile dayanamadım. Sarhoş olması önemli değildi. Kyle benim vücudumu benden daha iyi tanıyordu ve sanırım ben de buna alışmıştım. Benden zevkle duyguları ne kadar kolay kopardığına alışmıştım.

Hâlâ dalganın üzerindeyken beni geriye doğru çekti, sonra ters çevirip yere itti. Halının üzerinde dizlerimin üstündeydim ama bu pozisyona tepki veremeden beni daha da aşağı indirdi. Göğüslerim halıya sürtündü, yumuşak yüzey meme uçlarımı daha da sertleştirdi.

Ne...?

Sırtım ona dönüktü, halının üzerinde tamamen düz bir şekilde yatıyordum. O çekmecesini açarken ona baktım. Bir oyuncak çıkaracağını sandım ancak bilmeliydim. Kyle onlarla bana işkence etmeyi seviyor olabilirdi ama gerçek seks sırasında onların dahil olmasını sevmiyordu. Zaten ben de onu onlara tercih ederdim.

Bir şişe kayganlaştırıcıyla bir prezervatif çıkardı, çekmeceyi kapatma zahmetine girmedi. Bekle. *Prezervatif mi?* Kyle hiç kullanmazdı, bu yüzden bir tane olduğunu bile bilmiyordum.

Ayrıca, beni zaten hamile bırakmışken prezervatifin ne faydası vardı ki?

Gömleğini çıkarmak için acele etmedi, sert kaslarını ve karın kaslarında dalgalanan dövmeleri ortaya çıkardı. Gözlerimi kaçırmaya ya da kıpırdamaya cesaret edemedim. Yaparsam çok önemli bir şeyi kaçıracakmışım gibi hissediyordum.

Kyle gömleğini bir kenara attı ve avını yutmak üzere olan aç bir avcı gibi arkamdan yaklaştı. O, açılmış bacaklarımın arasına diz çökene kadar gözlerimle onu takip ettim.

Elini karnımın altına koyup beni kaldırdı, böylece dizlerimin üzerine hafifçe eğilmiş oldum. Bu pozisyon, daha önce yaptıklarımızdan farklıydı ve bu, beni mümkün olan her pozisyonda aldığını düşünürsek bir şey ifade ediyordu.

Ya da öyle sanıyordum...

Kyle kalçalarımı ayırdı ve soğuk bir sıvı arkama temas etti. Isınmış tenime yatıştırıcı bir his veriyordu. Hâlâ orgazmın etkisindeydim, bu yüzden her dokunuş afrodizyak gibi geliyordu. Ya da belki de bunu yapan Kyle olduğu içindi.

"Önce kıçını, sonra amını sikeceğim, sonra da hepsini baştan yapacağım."

Sözlerini duyunca bacaklarım kasıldı ama üzerinde fazla düşünemedim. Parmağıyla sıvı kayganlaştırıcıyı arka girişime soktu.

Hissettiğim duygu şaşırtıcı derecede hoştu, hatta hassastı. Halının üzerinde elimi yumruk yaptım. Bir parmak daha

ekledi ve bu müdahaleyle yüzümü buruşturdum. Daha fazla kayganlaştırıcı dökerken acı, zevkle karıştı.

Ancak bu yeterli değildi. Yeterli gelmiyordu.

"S-sok onu," diye inledim.

"Neyi sokayım, prenses?"

"Senin... aletini. Sok şunu."

"Acıtacak."

"Acıtsın." Şu anda açıyı ve onunla birlikte gelen sınırsız zevk hissini istiyordum. Kyle'la birlikteyken bu sadece acı gibi gelmiyordu, bedenlerimizle ruhlarımızın tek bir bütün hâlinde birleşmesi gibi geliyordu.

Kocamın parmakları kıçımdan çıktı ve daha büyük, sert bir şey girişime dokunmadan önce prezervatif paketinin yırtılma sesini duydum. O ilk santimi içeri ittiğinde dengeyi sağlamak için halıya tutundum.

Aman. Tanrım.

Beni ikiye bölecek sandım. Bu boyutu vajinama nasıl sığdırmıştım ki?

O tekrar içeri girerken nefes almakta zorlandım.

"Aaaah..." Elimi ısırdım. "Hmm..."

"Biliyor musun?" Kyle'ın parmakları beni kaldırdığı kalçama battı ve tek seferde içeri girdi. "Siktiiiir."

Kararmış görüşümde neredeyse yıldızları görüyordum. Acı gerçekti. Beni önden sertçe aldığından bile daha gerçekti. Tamamen doldurulmuş olma hissi tüm duyularımı ele geçirdi. Sanki bir daha asla eskisi gibi olmayacak bir şekilde birleşmişiz gibiydi.

"Nefes al," diye homurdandı üstümden. Vücudu benimkini kaplarken iki parmağıyla ağzımı açtı. "Lanet olası nefes al, Rai."

O anda, içimden geçen duygu karışımını hissetmeye devam etmek için nefesimi tuttuğumu fark ettim. Gözlerim yuvalarından fırlamış olmalıydı, içinde gözyaşları birikiyordu. Kyle'ı dayanak olarak kullanarak derin nefesler aldım. Oksijen, açlıktan ölmüş ciğerlerimi yaktı ve vücuduma yeni bir yaşam akışı sağladı.

"İşte bu..." Vücudu hâlâ benimkini kaplarken hareket etmeye başladı.

Zevk dalgaları karnımın dibinde birikip tüm vücuduma yayıldı. Titreyen dizlerim beni zar zor yerinde tutsa da onun altında kıvrandım. Sert zemin o kadar iyi acıtıyordu ki, tüm vücudumda patlayan kıvılcımlara katkıda bulunuyordu.

Kyle ensemden beni kavradı ve nefesimi kesen bir güçle içime girdi. Neredeyse çıkacakmış gibi oldu, sonra tekrar sonuna kadar girdi. Beni doldurdu, genişletti, daha önce hiç yaşamadığım bir zevk hissi uyandırdı.

Her zamanki gibi fazla geldiğinde boğulmamak için nefes almayı hatırlamam gerekti.

Hiçbir şeyden çekinmeden beni yere yatırdı. Bu garip bir şekilde tutkulu, erotik ve... gerçekti. Bana yakın olduğunda, bana doğru gitmekten başka çaresi kalmadığında gerçek kendini gösterdiğini hep hissetmiştim.

Omzumun üzerinden ona bir göz attım. Arkamda o kadar büyüktü ki, sanki bir tanrı gibiydi. İtişleri uzun ve derindi, yüzündeki ifade hâlâ silmek istediğim o hüzün duygusunu taşıyordu.

Sadece ona bakmak bile beni uçurumun kenarına sürükledi. Bu orgazm, daha önce yaşadıklarımdan daha güçlüydü. Kıçımda başladı, vajinamda patladı, sonra tüm vücuduma yayıldı.

Dirseklerimle dizlerim beni tutamadı, bu yüzden yere düz bir şekilde düştüm. Kyle beni dik tuttu. Bir eli karnımın altında, diğeri kalçamda, içimde daha sert ve daha hızlı vurdu. Dizlerinin üzerinde duruyor, vücudu itişlerinin gücüyle yükselip alçalıyordu.

Sanırım yakında boşalacaktı ama boşalmadı. İçimden çıktı, beni sırtüstü çevirdi, prezervatifi çıkarıp bir kenara attı. Zemin cildime sert geldi ama gözlerim onunla buluştuğunda bunu umursamadım.

Aramızda her zaman tuhaf bir bağ vardı. Biraz dengesiz, biraz hastalıklıydı ama aynı zamanda kaosa huzur getiren bir bağdı. Her gece içinde uyuyup her sabah uyanmak istediğim türdendi.

"Bir kez daha." Tek bir sert hamlede vajinama girdi. Onu içimde çıplak hissetmek inanılmaz güzeldi.

Henüz tam olarak bitmemiş orgazmım bir diğerine aktı. *Kahretsin.* O kadar tahrik olmuştum ki, sadece içime nüfuz etmesi bile beni doruğa çıkarabiliyordu.

"Kyle... ah... Kyle!"

"Bir kez daha." Beni kucağına oturtarak daha derine, daha sert girdi, aynı anda meme uçlarımı emip ısırdı. Sanki bana yeterince yaklaşamıyormuş ya da yeterince derine dokunamıyormuş gibi, daha önce hiç yaşamadığım bir aciliyetle bana dokundu. Zevk, cildimin her santimetresinde çok sıcak ve çok terli hâle gelene kadar patladı. Çok... fazlaydı.

Kyle içime boşalmadı.

Boşalmadı. Nokta.

Ben defalarca orgazm olana kadar beni becermeye devam etti. İçimde yumuşamadı. Aksine, gittikçe daha sert ve kalın hâle geldi. Sanki beni orgazm ettirme misyonunu üstlenmiş

gibiydi. O kadar çok orgazm oldum ki sayısını kaybettim. Bir noktada, vücuduma her yönden saldıran uyarılma miktarından dolayı hıçkırarak ağladım. Terli, ağlayan bir hâldeydim ve en iğrenç yanı, bunun bitmesini hiç istememedi.

Kyle bana dokundu. Bugünkü reddedilmelerden farklı olarak, benden uzak duramayan bir deli gibi beni becerdi.

Spermi içimi doldurduğunda, bunun rüya mı, yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyordum. Sanırım bir ara bayılmıştım, yani ikisi de olabilirdi.

Yumuşak dudaklar alnıma değdi ve inledim. "Hmm."

"Seni daha önce özledim, şimdi de özleyeceğim."

Ben de seni özledim. Bu sözleri söylemeye çalıştım ama gücüm yetmedi.

Yarın. Yarın konuşacaktık ve ona kürtaj yaptırmayacağımı söyleyecektim.

İkimizin de daha önce sahip olmadığı bir aile kurmak istediğimi söyleyecektim.

Kyle, bebek ve ben.

Uykuya dalmadan önce o sahneyi hayal ederken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

27. BÖLÜM

Kyle

Yatağın üzerinde yüzüstü yatan kadına baktığımda, başımı yaran baş ağrısı sorunlarımın en küçüğüydü.

Kalçaları, kolları, uylukları, kıçı ve hatta omurgasındaki yılan dövmesinin çevresi morluklarla kaplıydı.

Siktir.

Dün gecenin anıları yavaş yavaş geri gelince birden uyandım. Ne halt etmiştim ben? Sırtının düzenli olarak inip kalkması olmasaydı, onu öldürdüğümü falan sanırdım.

Lanet olsun.

Sarhoşken ona dokunmamalıydım. Sarhoş olmamamın sebebi sadece sınırlarımı kaybetmem değil, aynı zamanda kendimi kontrol edemememdi. O hâldeyken durdurma ya da duraklatma düğmesi yoktu.

Rai söz konusu olduğunda, o düğmelere hiç sahip olduğum da söylenemezdi. Aldığım kararı her hatırladığımda, onu daha fazla becermiş, sahiplenmiş ve bir deliden farksız olmuştum.

Onu lanet bir hayvan gibi defalarca yere yatırdığıma inanamıyordum. Zaten çok narindi ve basit bir dokunuşla bile

kolayca morarırdı. Hayvan tarafımın beni bu şekilde tamamen kontrol etmesine nasıl izin vermiştim?

Bir parmağımı uzatıp saç teline dokunmak istedim ama son anda durdum, elim yumruk oldu. Artık ona dokunmaya hakkım var mıydı ki?

"Siktir," diye fısıldadım, ayağa fırlarken elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Artık her şey bitmişti.

Hızlıca duş aldım, sonra siyah pantolonla beyaz gömlek giydim. Rai hâlâ karnının üstüne yatmış, derin uykudaydı. Muhtemelen yorgunluktan dolayı bir süre uyanmayacaktı.

Masasına oturup bir kalem aldım ve parmak eklemlerim ağrıyana kadar yazdım. Hep benim gibi solakların el yazısının berbat olduğunu söylerdi, sanırım bu doğruydu. Yine de sıradan bir e-posta ya da mesaj yazmak yerine, son bir kişisel dokunuş bırakmayı tercih ettim.

Mektubu yastığın üzerine koydum, sonra dudaklarımı alnına değdirip bir saniye fazla orada bıraktım.

"Hmm... Kyle?" diye mırıldandı uykusunda.

Eğer şimdi uyanırsa, muhtemelen beni boğazlayacaktı. Bunu hak ederdim ama her şeyi kesin olarak bitirmeden ölemezdim.

Bu yüzden yorganı çenesine kadar çekip odamızın kapısını son kez kapattım.

Eğer daha önce Rolan'ı öldürmek isteseydim, bu hiç de zor olmazdı.

O, âdeta işini bitirsinler diye kulüplerinin karşısındaki binalara keskin nişancıları davet ediyordu.

Bunu yapmamamın sebebi, onun acı çekmesi gerektiğiydi; hem de annemle babamın çektiğinden daha fazla acı çekmesi gerekiyordu.

Günahlarıyla yüzleşmeseydi, bu intikam olmazdı. Onu kendi kanında kıvranırken, annemin o zaman yalvardığı gibi onu kurtarmam için bana yalvartmasaydım tatmin edici olmazdı.

Ancak koşullar ilk başladığım zamankinden farklıydı.

Rai'yi bu işe karıştırmıştı.

O hâlâ Arnavutlar'ın elinde olsaydı, şimdiye kadar hayatını kaybetmiş olurdu. Bu Rolan'ın son hamlesiydi. Bu, üzerinde adı yazılı mermiydi.

Ailemin ölümünü engelleyememiş olabilirdim ama Rai'yi korumak için son nefesimi verene kadar mücadele edecektim.

Rolan'ı ortadan kaldırırsam, İrlandalılarla olan savaşın tamamı sona erecekti. Flame, Rolan tarafındaki üst düzey yetkililerin çoğunun Ruslara ve İtalyanlara karşı çıkmanın delilik olduğunu düşündüğünü söyledi. Artık Japonlar'ın ve Triadların da katılması kesinleştiğine göre, bu tam anlamıyla bir intihar göreviydi.

Rolan, bir diktatör olarak, örgüt içinde kendisine karşı çıkan herkesi öldürmüştü. Onları korkuyla kontrol altında tutuyordu ve o gider gitmez barış geri dönecekti.

Rai güvende olacaktı.

İrlandalıların kulübünün ortasındaki bir oturma alanında oturan adama lenslerimin arkasından baktım. Artık yaşlanmıştı, altmışlarındaydı, saçları tamamen beyazlamıştı ama gözlerinde hâlâ saf kötülük gizleniyordu.

Telefonum titredi, onunla göz teması kurmayı kesmeden telefonu elime aldım. Zaten o anda ateş edemezdim. Etrafında çok fazla insan dolaşıyordu, ona raporlar ve başka şeyler getiriyorlardı. Ona net bir atış yapmam gerekiyordu çünkü ıskalamam konumumu tehlikeye atardı.

Ekranda yanıp sönen ismi gördüğümde dudaklarım aralandı.

Vaftiz babam.

On yıldır ilk kez arıyordu. Eski numarasını saklamış olsam da, yeni numaramı bilmediğini sanıyordum.

Cevap verirken yutkundum. "Alo?"

"Ne halt ediyorsun, serseri?"

Parmağım tetikte sabit kaldı. Vaftiz babam kırklı yaşlarında olabilirdi ama sesi hâlâ ben beş yaşındayken her adımında ona yapıştığım zamanki kadar otoriter geliyordu.

"Birkaç kafayı patlatıyorum," diye şaka yaptım çünkü bunca yıldan sonra onunla konuşmayı bildiğim tek yol buydu.

"Vurulduğunu duydum."

"Boş ver. Kurşunlar beni öldüremez. Bu hayatta olmaz."

"Evlendiğini duydum."

"Sayılır ama... bitti." Şaka yapmaya dönmeden önce sesim alçaldı. "Herkes senin gibi evlilik hayatına uygun değil, vaftiz baba. Bazıları karılarını geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükleyen tam bir piç kurusu."

"Ciddi ol. Bu sefer kendini ne tür bir belaya bulaştırdın?"

"Eski usul intikam." Bir an durdum. "Sana annemle babamı öldürdüğünü söylediğim adamları hatırlıyor musun? Onlardan birini buldum. Anneme ihanet eden o Rus pisliğin kim olduğunu hâlâ bilmiyorum ama şu anda bununla uğraşacak vaktim yok, o yüzden amcamla yetineceğim."

"Sonra ne olacak? Rahatlayacağını mı sanıyorsun, yoksa anne babanın hayata döneceğini mi?"

"Hayır ama lanet olası harika hissettirecek."

"Kyle..."

"Ve geri dönüşü olmayan noktaya sürüklediğim o karımı güvende tutacak."

"Neredesin?"

"Büyük finalin gerçekleşeceği yerde."

"Tam olarak nerede?"

"Neden soruyorsun?"

"Buradayım."

Bir an duraksadım. "Burada derken?"

"Amerika'da. Gel, benimle buluş."

"Neden... Neden olan onca şeyden sonra benimle buluşmak isteyesin ki? Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Yaptıklarından nefret ettim ama senden asla nefret etmedim, Kyle. Sen, babalığın ne demek olduğunu bilmeden önce sahip olduğum oğlumdun, kendi çocuklarım olduktan sonra bile bu değişmedi."

Yutkundum, sonra boğazımı temizledim. "Duygusal davranıyorsun, vaftiz baba."

"Sen de yine pervasız davranıyorsun. Gelip beni gör. *Hemen*."

"Dur, bitirmeme izin ver..."

Arkamdan gelen bir sesle sözümü yarıda kestim. Hemen ayağa fırlasam da çok geçti. Omzumda bir şey patladı. İlk başta silah olduğunu sandım ama kan akmıyordu. Telefon yere düştü, ekranı kırıldı.

Geriye doğru sendeleyerek dizlerimin üzerine çöktüm ve bana ateş eden piçe baktım. Ağartılmış saçları her yöne da-

ğılmış hâldeydi, içinde anestezi bulunan silahına üflüyordu. "Sana bunun çok güçlü olabileceğini söylemiştim, Kyle."

Siktir.

Peter bana yaklaşarak aşağıya doğru bakacak şekilde durdu. "Rolan'ı öldürmemen gerekiyor. Patron henüz bunu istemiyor."

Gözlerimi zar zor açık tutarak, "B-Bunu sana Igor mu yaptırdı?" diye sordum cızırtılı bir sesle.

Peter, bir bebekten şeker almak kadar kolay bir şekilde tüfeği elimden çekip aldı. "Patron, senin yoldan sapmamandan emin olmamı söyledi, ben de başından beri bunu yapıyorum. Rai'yi, planını duyduktan sonra iten bendim."

Bu piç kurusuydu.

Boğazını kesecektim.

Hayır, aslında daha çok acı çekmesi için keskin olmayan bir bıçakla kalbini oyup çıkaracaktım.

"Onu susturmak için her şeyi yaptım, peki sen ne yaptın? Uğruna çalıştığımız her şeye karşı geldin. Bunu yapamazsın. Bu patrona ihanettir ve buna izin veremem. Artık sonsuza dek ortadan kaybolmanın zamanı geldi. Sen Rus bile değilsin, yani en başından beri kardeşliğin bir parçası olmamalıydın, seni pis İrlandalı."

Tüfeği savurup kafama vurdu. Vücudum yere güm diye düştü.

Aklıma gelen son görüntü Rai'nin yüzü ve yumuşak gülümsemesiydi.

En azından mektubum bir veda görevi görebilirdi.

28. BÖLÜM

Kyle

Bayan Sokolov,

Sana böyle hitap etmemi hiç sevmediğini biliyorum ama bunu yazabilmek için şu anda biraz mesafeye ihtiyacım var. Seninle ilk tanıştığımda, seni sıradan bir şımarık mafya prensesi sanmıştım ama senin ne kadar sert bir kadın olduğunu gördüm. Kimsenin sana ne yapacağını söylemesine izin vermeyip kendin için mücadele ettin. Bununla yetinmedin ve senden daha zayıf olanlara yardım etmeyi kendine görev edindin, bu seninle daha fazla nüfuza sahip insanlara karşı gelmek anlamına gelse bile.

Şöyle ki, sana bu kadar yakınlaşmayı ya da seni bu kadar yakından tanımayı planlamamıştım. O zamanki tek görevim, Nikolai'nin istihbaratını kullanarak amcamın hareketlerini uzaktan takip etmekti.

Bir noktada, o görev bulanıklaşmaya başladı. Bir noktada, yeni günleri iple çekmemin tek nedeni büyük intikam planım değil, sendin.

Seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, zırhımı o kadar çok yırtıp içime o kadar derin kazındın. Ne kadar çok görür-

sem amacım o kadar bulanıklaşıyor, kendimi o kadar önemsiz hissediyordum. Tereddüt etmeden hedeflerinin peşinden gitmeni izlemek, tüm varoluşumu sorgulamama neden oldu ve o duygudan nefret ettim.

Gitmemin nedenlerinden biri de buydu. Bir sabah uyandığımda, artık bana ihtiyacın olmadığını fark ettim. Asla da olmamıştı. Sen çok bireysel ve bağımsızsın, benim yanında olmam sadece kardeşlik içindeki büyük planını engelleyecekti.

Gitmenin aldığım en iyi karar olduğunu söylemiyorum. Muhtemelen en kötüsüydü ama gitmemiş olsaydım, hayatımın ne kadar ayrılmaz bir parçası olduğunu fark edemezdim. Gitmeseydim, seni benim yapmak için kararlı bir şekilde geri dönmezdim.

Ne kadar direndiğin önemli değildi, prenses. Senin benimle evlenmeye zorlanacağın binlerce senaryoyu çoktan gözden geçirmiştim. Rolan'ı da hesaba katan planım, Igor'un oğlu olmasam bile işe yarardı ama ben sadece sen karım olasın diye o seçeneği tercih ettim.

O zamandan beri, seni benimle kalmaya zorlamak amacıyla hamle üstüne hamle yapıyorum.

Sen, onsuz nefes alamayacağım ve düşünemeyeceğim bir takıntı hâline geldin. Yaptıklarımın yanlış olduğu aklıma gelse de duramadım çünkü bu seni tekrar kaybetmek anlamına gelirdi, bunu da göze alamazdım. Hapları değiştirmek, gitmemen için seni bana bağlamanın bir başka yoluydu. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ancak başlangıçta doğru ya da yanlış diye bir düşünce aklıma gelmemişti. Geri dönüşü olmayan noktaya geldiğimi fark ettim, çocuğumuzdan kurtulacağını söylemen canımı yaktı ama kararını tamamen

anlıyorum. Seni yeterince zorladım, artık bunu yapmayacağım. Kürtaj olmak istiyorsan, buna saygı duyarım.

Vaftiz babam bana sevdiklerim için tehlike oluşturabileceğimi söylerdi ve sonunda onun sözlerinin ne anlama geldiğini anladım. Genelde insanları umursamam ama umursadığımda takıntılı, zehirli, aşırıya kaçan biri oluyorum. Bunun için özür dilemiyorum çünkü benim gözümde doğru olanı yapıyorum.

Bu sabah seni görene kadar senin için ne kadar tehlikeli olduğumu fark etmemiştim. Sana zarar verdim ve bunun için hiçbir mazeretim yok. Dün gece gitmeye karar verdim, bu yüzden durmadım. Duramadım. Her duracağımı söylediğimde, seni bu kadar yakınımda tutabileceğim son şansım olduğunu hatırladım, bu yüzden sen bayılana kadar devam ettim.

Bu yüzden durmam gerekiyor.

Yıllar önce, vaftiz babamı aşırı korumaya başladığımda, sonunda ona ve sevdiği kadına zarar vermiştim. O yüzden şimdi, sana zaten verdiğim zarardan daha fazlasını vermeden duruyorum.

Rolan'ı öldürüp gideceğim. Belki İngiltere'ye dönerim. Belki de Orta Doğu'daki çeşitli görevlerde çalışan birkaç meslektaşıma katılırım. Kim bilir? Adrenalin olduğu sürece, ben iyiyim.

Sergei yaşasa da ölse de senin harika iş çıkaracağından şüphem yok. Kardeşlikteki çoğu erkekten daha cesursun ve bunu görememeleri onların kaybı.

Beni arama. Beni bulamazsın.

Beni bir gölge değil, bir erkek gibi hissettirdiğin için teşekkür ederim, benimle evlenmeye zorlanmış olsan bile.

Not: Kirill, sadece Aleksander'ın bir kadın olduğunu öğrendiğini bildiği için seni Reina ile tehdit ediyor. Onunla kurduğun yeni dostluğu kullanarak onun fikrini değiştirmezsen, senin kanını akıtmak isteyecektir.

Hoşça kal, prenses.

Kyle Fitzpatrick

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

29. BÖLÜM

Rai

Kyle'ın bana bıraktığı mektubu bitirdiğimden beri gözyaşlarım kurumamıştı.

Bu sabah uyanınca, sersemlemiş ve her yerim ağrıyorken, dün geceden kalan anılarla dudaklarımda bir gülümseme belirmişti. Kyle'ın kendini tutamamış olmasına bakıp aptal gibi sırıtmaktan kendimi alamamıştım.

Bugün onunla her şeyi konuşmayı dört gözle bekliyordum; bebeği, evliliği, birlikte geleceğimizi.

Her şeyi.

Hatta yedi yıl önce ona karşı hissettiğim çekimi bile itiraf etmeye hazırdım; ona deli gibi âşık olmama rağmen onunla birlikte olmamak için ne kadar büyük bir irade göstermem gerektiğini. O zamanlar, *Dedushka*'nın niyetimi öğrenirse onu evden kovacağından korktuğum için içime attığım duygularımı kendime saklamıştım. Onu sonsuza dek kaybetmek yerine, onu bir koruma olarak yanımda tutmayı tercih etmiştim. En azından o şekilde, uzaktan izleyip birlikteymişiz gibi davranabilirdim. Bu yüzden onun gidişi olması gerekenden daha fazla acı vermişti. Duygularımı ifade etme fırsatım olmadan yeryüzünden kaybolmuştu.

Şimdi bunu tekrarlıyordu.

İlk seferini tam olarak atlatamamıştım ama o bunu tekrar yapmıştı. Tek fark, geri dönmeye niyeti olmamasıydı.

Titreyen göğsüme mektubu sıkıca bastırırken boğazımdan bir hıçkırık koptu. Kalbim kırılıyor, parçalanıyor ve yavaşça yok oluyordu. En kötüsü de, bunu düzeltebilecek tek kişi gitmişti.

Kahretsin. Lanet olsun ona.

Beni sadece bir mektupla bırakmaya nasıl cüret ederdi? Nasıl yapabilirdi?

Ancak biliyor musunuz? Ben yedi yıl önceki Rai değildim. Artık gururunu her şeyin üstünde tutan, bu süreçte kalbini ezip geçen kız değildim. Bu sefer onu bulacaktım ve kıçına indireceğim gazabıma hazır olsa iyi olurdu.

Hareket etmenin acı vereceği kadar ağrım olmasına rağmen, olabildiğince çabuk hazırlanmaya çalıştım. İçimde onun beni kucaklayan, okşayan ve öpen hatırası, yeni bir gözyaşı dalgası getirdi. Başımı sallayarak elbiseyi giymeyi bitirdim, makyajla uğraşmadım. Dışarı çıkarken, yerel haberlerde şüpheli bir şey var mı diye baktım. Rolan'ın suikasta uğradığına dair bir haber yoktu, yâni bu henüz gerçekleşmemişti. Birçok kötü şöhretli iş girişimine bulaştığından, ölümü medyada büyük bir kargaşaya neden olurdu.

Katia önümde durdu, gözlerinde sesli olarak dile getirmediği sorular vardı.

"Kyle'ı bulmam gerekiyor. Bu sabah onu gördün mü?"

Kafasını salladı.

"Onu bulabildiğin sürece ne yapman gerektiği umurumda değil. Ben gidip büyük amcamdan destek isteyeceğim." O cevap veremeden onun ofisine doğru yürüdüm.

Anastasia ofisin yanında bekliyordu, kaşları çatılmıştı ve siyah pantolonla ceket giymişti. Elbise dışında bir şey giymesi çok nadirdi. Beni görünce gülümsedi ama bir terslik olduğunu hissetmiş olmalıydı ki bana doğru koştu.

"Her şey yolunda mı, Rai?"

"Olacak."

"Şirkete mi gidiyoruz?"

"Sen önce git, Ana. Buradaki işimi bitirir bitirmez ben de gelirim."

Yutkundu, boğazı hareket etti ve gözlerinden tuhaf bir parıltı geçti.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Ben... özür dilerim."

"Neden?"

"Her şey için. Seni seviyorum, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum, Ana."

Kollarını bana doladı ve sonra geri çekildi, arkasını dönüp giderken yüzünü görmeme izin vermedi.

Az önceki tuhaflık karşısında kaşlarımı çattım. Onu takip etmeyi düşündüm ama zihnim Kyle'la ilgili her şeyle o kadar meşguldü ki, başka hiçbir şeye odaklanamadım. Bütün bu olay bittiğinde onunla konuşacaktım.

Elim kapı kolundayken, Vlad'ın kasvetli silüeti koridordan ağır adımlarla yaklaşıyordu. Onun da Sergei'ye gittiğini sandım ama yanımdan hiç durmadan geçip gitti.

Lanet olsun. Vlad'ın beni sanki yokmuşum gibi görmezden gelmesi, itiraf etmek istemediğim kadar canımı yakıyordu. Kapı kolunu bırakarak onun peşinden büyük adımlarla yürüdüm. "Bekle."

Durup arkasını döndü, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bir şeye mi ihtiyacınız var, Bayan Sokolov?"

"Evet, bana bir yabancıymışım gibi davranmayı kesmeni istiyorum."

"Kendi kardeşliğine karşı bir yabancıyla iş birliği yapmadan önce bunu düşünmeliydin."

"Kyle bir yabancı değil, Vlad. O benim kocam." Bu sözlerin ardındaki gerçek beni derinden sarstı.

"Öyleyse." Başını salladı, gitmek üzereydi.

"Hamileyim."

Bu onu durdurdu ve gözlerini kısarak baktı. "Gösteri için bir tane daha mı?"

"Hayır. Bu sefer gerçek."

"Tebrikler," diye homurdandı.

"Senin yarım yamalak tebriklerine ihtiyacım yok, Vlad. *Dedushka*'nın soyunu koruyabilmem için yanımda olmana ihtiyacım var."

Büyükbabamıza olan sadakatini kullanarak ona alçakça bir darbe indirdim ama onun inatçı kişiliğini ikna etmenin tek yolu buydu.

"Peki ya Kyle?"

"Kyle da orada olacak. En iyi arkadaş olmanızı beklemiyorum ama dener misin?"

Homurdandı ama hiçbir şey söylemedi.

"Benim için?" Ses tonumu yumuşattım. "Elit grubun kurt sürüsünün ortasında beni yalnız mı bırakacaksın?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman somurtmayı kes."

"Eğer o pislik Kyle sana zarar verirse, onu seve seve tekrar işkenceye maruz bırakırım."

"Onu bulur bulmaz bunu yapma fırsatın olabilir," diye fısıldadım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Rolan'ı öldürüp ortadan kaybolmaya gidiyor."

Vlad dilini şaklattı. "O aptal her zaman iç çembere danışmadan işlerini yapardı."

"Gidip Sergei'den destek isteyeyim, sonra oturup bir plan yapalım."

"Benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Teşekkürler ama en azından Sergei'den bir şeyler istemek için kendim gidebilirim."

"Aşağıda olacağım," dedi, ben de başımı salladım.

Ofisin kapısını çaldıktan sonra, kapıyı açıp içeri girdim. Büyük amcamın karşısında oturan tanımadığım bir adamı görünce duraksadım.

"Rai. İçeri gel." Sergei bana yanına gelmem için işaret etti, ben de kapıyı kapatıp öyle yaptım ve yeni adamı açıkça süzdüm.

Kırklı yaşların ortalarında ya da sonlarındaymış gibi görünüyordu. İri yapısı, koyu renkli takım elbisesini gölgede bırakıyordu. Kahverengi saçları geriye taranmıştı ve kayıtsız bir pozisyonda oturuyordu. Dikkat çekecek kadar tehditkâr değildi ama gevşek de değildi; her an ayağa fırlamaya hazırmış gibiydi. Kyle'ınkine çok benziyordu.

Ellerinin üstü dövmelerle kaplıydı ve bunlar Bratva, Triadlar ya da Yakuza'dan tanıdıklarıma benzemiyordu.

O da beni, benim onu izlediğim kadar dikkatle izliyordu, sanki bir bölgenin kime ait olduğu konusunda kavga etmek üzere olan iki avcı gibiydik.

"Bu Rai." Sergei beni tanıştırdı.

"Demek Kyle'ın evlendiği kişi bu." Yabancı sessizce gözlemliyordu. İngiliz aksanı. Bir dakika, acaba o...

"Sen... Kyle'ın..."

"Vaftiz babası, evet. Resmî adım *Ghost* ama bana Julian diyebilirsin."

"Ona tehlikeli olduğunu söyleyen sensin." Sesim yükseldi. "Neden ona böyle bir şey söyledin? Beş yaşındayken anne babasını kaybettiğini bilmiyor musun? Gözlerinin önünde öldürüldüler ve o günden sonra hiç sevgi görememişti. Bu yüzden aşırı koruyucu davranıyordu çünkü artık kimseyi kaybetmek istemiyordu. Senin onu büyüttüğünü, onu hayatı boyunca tanıdığını söyledi, o hâlde nasıl olur da onu kusurlu olduğuna inandırırsın?"

"Çünkü o öyle." Julian sakinliğini korudu, yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamıyordu. "Küçüklüğünden beri kusurluydu, asla normal bir şekilde sevemeyecek ya da masalsı özelliklere sahip olamayacak. Takıntılı, hırslı, bazen de pervasızlaşabiliyor. O böyle biri ve bu asla değişmeyecek."

"Onu değiştirmek istediğimi kim söyledi? Onu olduğu gibi kabul ediyorum." Bu itiraf karşısında dudaklarım aralandı çünkü bu doğruydu. Onu olduğu gibi kabul ediyordum. Hatta onun karanlık yanlarını bile seviyordum; aşırı koruyuculuğunu, sahipleniciliğini, bana sanki onun dünyasıymışım gibi hissettirmesini. Sinir bozucu pasif-agresif tavrından beni kışkırtmasına kadar, onunla ilgili her şeyi seviyordum.

Onu seviyordum.

Sadece onu seviyordum ve bu, uyandığımda onun yerinde bir mektup bulduğumdan beri kalbimi parçalayan şeydi.

"Seni geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklediğini söylemesine şaşmamalı," dedi Julian düşünceli bir şekilde.

Kalbim hızlandı. "Onunla konuştun mu?"

"Evet, bir süre önce."

Sergei'nin yanından ayrılıp onun önüne geçtim. "Nerede o? Ne yapıyor?"

"En son baktığımda, Rolan'ı öldürmeye çalışıyordu."

"Ölmedi." Sergei'ye bir göz attım. "Değil mi?"

"Hayır, ölmedi," dedi büyük amcam.

"O zaman... nerede o?"

Julian parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyorum."

"Ne?" Sesim, hissettiğim kadar ürkek çıktı.

"Onunla konuşurken, sanırım sözü kesildi."

"Ne tarafından kesildi?"

"Asıl soru, kim tarafından."

"Ne oldu?"

"Bunu öğrenmek için buradayım." Julian saatine baktı. "Rolan'ın bir talebi varsa, şu anda ortaya koyardı."

"Rolan'ın onu elinde tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"Neredeyse eminim. Kyle onu öldürmek için oraya gitti ve o ölmediğine göre, bu durumun kontrolden çıktığı anlamına geliyor."

Sandalyeye yaslanıp derin bir nefes aldım. Aptal. Neden oraya gitmek zorundaydı ki? Neden kendini bu kadar tehlikeye atmıştı?

İyi olacaktı, değil mi? Ne de olsa o Kyle'dı. Kimse ona zarar veremezdi.

Sergei'nin ofis telefonu çaldığında, zil sesi odanın sessizliğinde yankılandı. Sesle birlikte başımı kaldırdım.

Büyük amcam telefonu açtı ve hoparlöre aldı. "Sergei Sokolov."

"Rolan Fitzpatrick. Nasılsın, Sergei?" İrlanda aksanlı eşsiz ses, telefondan duyuldu. Parmaklarım koltuğun minderine gömüldü.

"İyiyim, iyiyim."

"Maalesef, sana vereceğim haber keyfini kaçırabilir."

"Ne oldu?"

"Ne yazık ki, en yakın adamlarından biri bana saldırdı. Sanırım yeğeninin kocasıydı. Ne talihsizlik."

Sergei yavaşça, soğukkanlılığını kaybetmeden, "Nerede o?" diye sordu. Bu bu zar zor kendimi tutmaya çalıştığım hâlimden çok farklıydı.

"Aşağıda adamlarla birlikte. Gerçekten de ne talihsizlik." Konuşma tarzı kışkırtıcıydı, yavaş ama sinir bozucu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sergei.

"Fazla bir şey değil. Sadece adamlarımı katlettiğin bölgeler. Onları bana ver, ben de sana yeğeninin eşini vereyim."

"Kardeşlik bölgelerini bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Bu, onu feda etmeyi tercih edeceğin anlamına mı geliyor? Ne yazık. Çok yazık." Rolan duraksadı. "Bunu düşünmen için sana bir gün süre vereceğim. Ondan sonra, sana onun kafasını göndereceğim."

Hat kesildiğinde, sendeleyerek sandalyeye yaslandım. Midem bulandı, yavaşça otururken karnıma dokundum.

"İyi misin?" diye sordu Sergei.

"İyi değilim." Sesim sonuna doğru titrese de yutkundum ve gözlerine baktım. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Bratva'nın topraklarını bırakmayacağım, kendi kızım için bile. Sonuçta, onları korumak için onlarca adam öldü. Liderler, kardeşliği zayıf göstermektense Kyle'ı kendileri öldürmeyi tercih ederler."

Bunu biliyordum. Biliyordum ama yine de beynim yanmış durumdaydı. Tek düşünebildiğim şey Kyle'ın kafasının görüntüsüydü.

Kahretsin.

Midem yine bulandı ve birdenbire kusma ihtiyacı duydum. Bu hissi uzaklaştırmak için derin nefes aldım.

Şimdi yıkılmamam gerekiyordu. Yıkılırsam, Kyle'ı ve doğmamış çocuğumuzu koruyamayacaktım.

Derin bir nefes alıp Sergei'ye döndüm. "Bir toplantı düzenleyebilir misin? Bir planım var."

30. BÖLÜM

Kyle

"Üzgünüm, canım. Çok üzgünüm."

Anne? Neredesin?

Burası bir mağara gibi zifiri karanlıktı. İçinde çürümüş bir hayvan varmış gibi kokuyordu. Bacaklarım altımdaki yapışkan bir şeye saplanıyordu ama ne olduğunu göremiyordum. Karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum.

Yürüdükçe ağlama sesi giderek yükseldi. Bu annemdi. Otuz yıl geçmiş olsa da o sesi her yerde tanırdım.

"Anne? Neredesin?" Neden Kuzey İrlanda aksanıyla konuştuğumu bilmiyordum ama birdenbire sanki o küçük çocuk olmuştum. Tek fark, bir yetişkinin vücudunda hapsolmuş olmamdı. "Anne!"

Tek cevap ağlama sesi oldu. Sanki kederi mezardan tırmanıyormuş gibi uzun ve acıklıydı.

"Anne, çık dışarı. Artık seni koruyabilirim. Kimse sana zarar vermeyecek."

Ağlama kesildi ve tam önümden bir hışırtı geldi. Durduğumda, ayaklarımın altındaki yapışkan çamurun sesi de durdu.

Karanlık, sabahın erken saatlerindeki sis gibi yavaşça dağıldı. Karşımda, yanaklarından gözyaşları süzülen ince yapılı bir kadın duruyordu. Yüzü yumuşaktı, minyondu ve burnu düzdü, sanki aristokrat bir aileden geliyormuş gibiydi.

Saçları kızılımsı bir tondaydı, yanaklarıyla burnunda toz zerrecikleri gibi çiller vardı. Annem eskiden, ona hiç benzemediğimi, bunun yerine babama benzediğimi ve bunun haksızlık olduğunu söylerdi.

Beni kollarında tutup kaçmaya çalıştığı gün giydiği pantolonla ceketi giyiyordu. Ancak benimkilerle aynı mavi gözleri o zamanki gibi hüzünlü değildi. Yanaklarından gözyaşları akmaya devam etse de, gözlerinin çevresinde gülümseme çizgileri vardı.

Demek böyle görünüyordu. Yüzünü unutmaya başlamıştım ve yıllar içinde beyaz bir haleye dönüşmüştü.

"Sonunda beni buldun, oğlum."

"Anne..." Ona doğru ilerledim, ona sarılmak ya da daha yakından bakmak istedim.

"Yapma." Elini kaldırıp beni durdurdu. "Yaklaşırsan, yok olacağım."

"Neden yok olasın ki?"

"Beni buldun ama babanı henüz bulmadın, değil mi?"

"Babam senin gitmene sebep oldu, anne. Benim bu hâle gelmemin sebebi o. Unuttun mu?"

"Hayır ama babanı bulmalısın, bulabilirsen de onu affetmelisin."

"Ben tam olarak bir hayalet avcısı sayılmam."

"O küçük bir hayalet değil. O da senin yanındaydı. Üzgünüm, tatlım. Annenin böyle bir utanç kaynağı olmasından dolayı çok üzgünüm."

"Neyden bahsediyorsun? Senin suçun değildi."

"Öyleydi ve senle Niall bunun bedelini ödediniz. Şimdi, sen yine ödüyorsun, karın da öyle."

"Rai'nin bununla ne ilgisi var...?" Karım annemin yanına gelip elini eline koyduğunda sözlerim kesildi. Beyaz bir gecelik giymişti ama bu sabah onu bıraktığım gibi, porselen tenini morluklar kaplamıştı. Saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökülmüştü ve maskarası solgun yanaklarından aşağı akmıştı.

Yutkundum, kendimi ona bakmaya zorladım. "Rai? Burada ne işin var?"

Hiçbir şey söylemedi, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. Şu anda bile sesini duyamamaktan nefret ediyordum. Ne düşünüyordum ki? Zaten gitmiştim ve geri dönüş yoktu.

Yine de son bir kez dokunabilir miydim? Sadece bir kez daha.

İkisini de kimsenin bulamayacağı bir yere götürme isteğiyle onlara doğru adım attım. Arkalarında iri bir silüet belirdi ve havada silahın o eşsiz tık sesi yankılandı.

Rolan'ın gölgeli yüzü görünür hâle gelirken bacaklarım yere yapıştı.

Kemerimden silahımı çıkarmak için elimi uzatsam da ellerim hiçbir şey bulamadı. *Siktir.* Ayak bileğimi aramak için eğildim ama bıçak da orada değildi.

Siktir. Siktir!

Rolan, silahı annemin kafasına dayadıktan sonra Rai'ye doğru kaydırırken dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Birini seç, delikanlı."

"Beni al! İstediğin benim, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Havada bir silah sesi yankılandı ve otuz yıl önce olduğu gibi annemin göğsünü bir kan lekesi kapladı.

Onlara doğru koştum ama artık çok geçti.

Rai karnını tutarak dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarından kan fışkırdı. Bir gözyaşı yanağından süzülüp üst dudağına yapıştı, karnından ise koyu kırmızı bir kan püskürdü.

"Hayır," diye fısıldadım, sonra kükredim. "Hayırrr!"

Birdenbire uyandım, giysilerim terden vücuduma yapışmıştı ve kalbim boğazımdan çıkacakmış gibi atıyordu.

Bir an için o karanlık, çürümüş yerde olduğumu ve aşağıya bakarsam annemle Rai'nin cansız bedenlerini ayaklarımın dibinde bulacağımı sandım.

"Sonunda uyandın, Uyuyan Güzel."

Başımı birden kaldırdım ve tıpkı kâbustaki gibi, Rolan elinde bir silahla karşımda duruyordu. Tek fark, artık o tünelde değildik. Metal kapılı gri bir odadaydık. Odadaki tek mobilya, işkence aletleriyle dolu bir masaydı: tırnak makası, kırbaçlar, tornavidalar ve bıçaklar. Yıllar boyunca görmediğim hiçbir şey yoktu.

Bileklerimle gövdem kalın iplerle bir sandalyeye bağlanmıştı, düğüm o kadar sıkıydı ki derime batıyordu.

Rolan'ın birkaç koruması duvarın yanında duruyordu. Flame de onlardan biriydi. *Tanrıya şükür.*

Ona göz kırpmamaya ve dikkat çekmemeye çalıştım. Siyah pantolonla düz gri bir tişört giyiyordu. Kızıl sakalı düzgün kesilmişti, donuk mavi gözleri sanki bir hamam böceğiymişim gibi bana bakıyordu. Yüz ifadesini kontrol etmekte her zaman en iyisi olmuştu.

"İtiraf etmeliyim ki," diye devam etti Rolan. "Rusların keskin nişancısının kapıma küçük bir sokak kedisi gibi geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Sürpriz, orospu çocuğu." Sırıttım.

Gözlerini kıstı. Aynı çatı altında yaşadığımız zamanlardan amcamı hatırlamıyor olabilirdim ama daha sonra yaptığım araştırmalar sayesinde, işler planladığı gibi gitmediğinde bundan hoşlanmadığını biliyordum.

"Beni tanımadın, değil mi?" diye sordum alaycı bir şekilde. "Yine de senin gibi yaşlı bir adam neden eski güzel günleri hatırlasın ki?"

Ona bakmaya devam ettim. Zaten yakalandıysam, onunla yüzleşsem de olurdu. Ayrıca, bu Flame'e beni buradan çıkarabilmesi için zaman kazandırma şansıydı.

Rolan silahının namlusunu yanağıma dayadı, sonra onu kullanarak yüzümün diğer tarafını göstermemi sağladı. "Sen olduğundan şüphelenmiştim. Şu anda bir çukurda ölü olacağını sanıyordum."

"*Belli ki* ölmedim, amca. Dediğim gibi, sürpriz, orospu çocuğu."

"Bana amca deme, seni pis piç."

"Neden? Kendi kardeşini soğukkanlılıkla öldürdüğünü düşünmekten hoşlanmıyor musun?"

"Ben asla senin lanet olası amcan olmadım. Fahişe annen Niall'la evlenmeden önce sana hamile kalmış ve bunu saklamıştı. Ancak kardeşime seni ve anneni ortadan kaldırması için tüm kanıtları verdiğimde bile, o lanet fahişeye karşı hâlâ bir zaafı vardı. Kardeşim bizi yönetmeye uygun değildi, bu yüzden bunu kendim yapmaktan başka seçeneğim yoktu. O çok zayıftı, patron olmayı hak etmiyordu. Ben hak ediyordum. Bu yüzden ben devraldım."

Ağzım açık kaldı. Az önce Niall'ın babam olmadığını mı söyledi?

Babanı bul, Kyle. O bir hayalet değil.

Kâbusumdaki annemin sözleri aklıma geldi. Bu, gerçekle ilgili bir uyarı olabilir miydi?

"O kim?" diye sordum Rolan'a. "Babam kim?"

Etrafımızda yankılanan uzun bir kahkaha attı. "Ah. Ne harika, değil mi? Yıllarca Ruslarla yaşadın ve hâlâ babanı tanımadın mı? Ne de olsa piç, piçtir."

"Kim o?"

"Endişelenme, evlat. Onu çoktan aradım ve senin onun oğlu olduğuna dair kanıt sundum, yani eğer seni istiyorsa ortaya çıkacaktır. Gerçi, tek işe yaradığı şey gölgelerden öldürmek olan pis bir piçi kimsenin isteyeceğini sanmıyorum."

"O geceki kişi o muydu? Annem kaçmaya çalıştığında gelen?"

"Muhtemelen. Annen akıllıydı ama yeterince hızlı değildi. Aptal kardeşim onu ve seni koruyacağına söz vermişti ancak o, ilk fırsatta ikinizi de öldüreceğimi biliyordu, bu yüzden gitmeye karar verdi. Yine de bu onun için pek de iyi sonuçlanmadı, değil mi?"

"Seni öldüreceğim," diye dişlerimi sıkarak mırıldandım. "Nasıl ya da ne zaman olacağı umurumda değil ama bu olacak."

"Küçük bir çocuktan büyük tehditler." Silahıyla yanağıma hafifçe vurdu. "Sen bir hiçsin, Kyle. Doğduğundan beri hep bir hiç oldun. Ruslara, topraklarını bıraktıklarında seni alacaklarını söylemiştim ama sana bir sır vereyim." Fısıldamak için eğildi. "Seni yine de öldüreceğim. Bu sefer,

annenin yanına gitmeni sağlayacağım." Geri çekilip korumalarına işaret etti. "Ona iyi bakın ve çığlık attırın."

"Tamam, patron!"

İki koruma onu takip etti, beni Flame ve diğer ikisiyle baş başa bıraktı.

"Sanırım başlamalıyım." Flame sıkılmış görünüyordu; masaya doğru ilerleyip tırnak makasını alırken, kendi kendine mırıldandı. "Ne baş belası."

Aslında İrlanda aksanından etkilenmiştim, neredeyse gerçek gibi geliyordu.

Karşımda durdu, gözleri saf sadizmle parlıyordu. "Başlayalım mı, delikanlı?"

Piç kurusu rolüne o kadar dalmıştı ki.

"Genelde zamanımı boşa harcamam." Tırnak makasını elinde hafifçe vurdu. "İnsanların en az acı veren işkenceyle başlayıp sonra şiddetini artırdığını biliyorum ama ben başından itibaren sert işleri tercih ederim. Daha eğlenceli, değil mi, çocuklar?"

Diğer ikisi aptal gibi başlarını salladı.

Ona öfkeyle baktım ve o da aletle yüzüme vurdu. "Neye bakıyorsun, seni küçük pislik?"

Şakaklarımda patlayan acıyla yüzümden aşağı akan sıcak sıvı yüzünden inledim.

Pislik.

"Kan, lezzetli." Sırıttı ve kesinlikle numara yapmıyordu. Bu manyak herif kan görmekten her şeyden çok zevk alıyordu. "Şu güzel tırnaklarla başlayalım, ha?" Arkama geçip elimi eline aldı. Gerildim, nefesimi tuttum. Eğer keskin nişancı koluma zarar verirse, onu kanlı bir cinayete kurban edecektim.

"Ah, dur." Korumalardan birine işaret etti. "Bana bir bıçak uzatır mısın? Aynı anda derisini de kesmek istiyorum."

İkisi arasında daha genç olanı, belli ki memnun etmek için can atıyordu, masaya gidip bir bıçak kaptı ve yanımıza geldi. Keskin aleti Flame'e uzatırken tüm dikkati üzerimdeydi.

Bu onun hatasıydı.

Flame bıçağı adamın şah damarına sapladı ve kesti. Kan, fışkırarak yüzümle giysilerime sıçradı. İçine girmesin diye gözlerimi kapattım.

O piç her zaman en iğrenç yöntemleri seçerdi.

Diğer koruma durumu fark edip silahını çekti ama Flame'den daha hızlı olamadı. Akıl hocam silahını önce çıkardı ve adamı alnından vurarak onu anında öldürdü.

"Ah, baş belası." Flame bıçağı adamın boğazından çekip aldı. Kurban boynunu tuttu, kendi kanında boğuldu ama nafileydi. Birkaç saniye sonra yerde, kıpkırmızı bir kan gölünde boğuldu.

Flame bıçağı kullanarak ipleri kesti. Ayağa fırladım ve kanlı adamın elinden bir silah kaptım.

"Şimdi her yerim kan içinde." Elinin tersiyle yüzünü silerken sıkılmış -ve normal- İngiliz aksanına geçti.

"O zaman belki de o lanet boğazını kesmemeliydin."

"Böylesi daha eğlenceliydi."

Çılgın herif.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Girişe doğru yöneldim. "Açık bir çıkış var mı?"

Ruslar beni kurtarmaya karar vermeden buradan çıkmam gerekiyordu. Bu, Rai'nin işin içine gireceği anlamına gelirdi ve o piç Rolan'ın yanına yaklaşmasına hayatta izin vermezdim.

"Pek sayılmaz." Flame silahını tıkırdattı. "Eski usulle çıkmamız gerekecek."

"Yani?"

Kafama bir şaplak attı. "Öldürerek çıkacağız, serseri. Ruslarla evcilik oynamak becerilerini mi kaybettirdi?"

"Defol git." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Tırnaklarımı kesecektin."

"Çığlık demişti." Bir şifre girip kapıyı açarken sırıttı. "Onları sevdiğimi biliyorsun."

"Piç kurusu."

"Bu arada, kapının bip sesi diğer tüm korumaları uyandırır. Her an üzerimize çullanabilirler. Hazır mısın?"

"Her zaman."

"Gerçi yakında takviye gelecektir."

"Kim?"

Gözlerini devirdi. "Sevgili vaftiz baban."

Onun da bu işe karışmasını istemiyordum, o yüzden buradan kendi başıma çıkacaktım.

Farklı yönlere doğru koştuk ama beklediğimin aksine sadece iki koruma geldi. Merdivenleri çıkarken ikisini de vurduk. "Neredeler?"

"Buralarda olmalılar." Etrafı inceledi. "Rolan onları almadıysa tabii."

"Daha da iyi. Beni ona götür."

"Ne sinir bozucu." Başını salladı ama beni merdivenlerden yukarı, bir dinlenme salonuna götürdü.

Karşımdaki manzarayı görünce aniden durdum.

Rai buradaydı.

Rolan'la birlikteydi.

Tıpkı kâbusumdaki sahnede olduğu gibi.

31. BÖLÜM

Rai

Başardım.

Rolan'ın arka ofisinin bulunduğu İrlandalıların kulübündeydim.

Bu tek başıma başardığım bir şey değildi. Julian ve onun Kyle'ın İrlandalılar içindeki bağlantısıyla olan tanışıklığı sayesinde yeri tespit edebilmiştik.

Sergei bölgeleri devretmeye tamamen karşı olsa da, adamlarını alıp buraya gelirsem görmezden geleceğini söylemişti.

Vlad'dan yardım istemek zorunda kalmıştım. Kyle'ı sevmediği için bu hiç de kolay olmamıştı. Bu hırçın dev adam, bebekten ve onun babasız büyümesini istemediğimden bahsettiğimde ancak yumuşamıştı.

Damien yardım etmeyi kabul etmişti çünkü kendi sözleriyle: "Eğlenceli olmalı."

Kirill'den istihbarat yardımı istemiştim çünkü en iyi casuslar ondaydı. Onu ikna etmek en zoru olmuştu ancak Sasha'nın önünde, üçümüzden başka kimsenin onun gerçek cinsiyetini bilmeyeceğine dair yemin ettiğimde kabul etmiş-

ti. Şey, Kyle bir şekilde zaten biliyordu ama ona söyleyen ben değildim.

Igor da adamlar göndermişti ama Adrian o gün kayıptı. En yakın korumalarına bile ulaşılamıyordu. Bir terslik vardı ve Vlad, bunun Adrian'ın karısı Lia ile ilgili olduğunu düşünüyordu.

Eğer... hayır, Kyle'ı kurtardıktan *sonra*, onu kontrol ederek her şeyin yolunda olup olmadığına bakmam gerekecekti.

Mikhail, kimse onu davet etmemiş olmasına rağmen katılmakta ısrar etmişti. En iyi korumalarıyla ortaya çıktığında resmen şaşkına dönmüştüm. Tartışmak yerine, onunla olan anlaşmazlıklarımı bir kenara bırakmıştım. Şu anda bunların önemi yoktu.

Kyle'ı kurtarmak önemliydi.

Bütün bu adamlarla buraya gelmek sinirlerimi yatıştırmamıştı. Pek değil, özellikle de Julian son yarım saattir adamına ulaşamadığı için.

Kapalı İrlanda kulübüne girerken yolumuzu açmak çok zor olmamıştı. Korumalar, sayıca üstünlüğümüz karşısında şaşkına dönmüştü. Damien, dünyayı yok etmeye çıkmış bir boğa gibi yoluna çıkan herkesi öldürmüştü.

Julian ve Vlad, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken bana eşlik etmişti. Bu duruma uygun giyinmiştim; taytla tişört giymiştim, koşu ayakkabılarıyla da kıyafeti tamamlamıştım.

Kyle'ı kurtaracağıma karar verdiğimden beri, adrenalin dalgası beni esir almıştı. Gerekirse yoluma çıkan herkesi öldürebileceğimi hissediyordum. Bir canavara dönüşüyor olmam umurumda değildi; benim ışığımla uğraşmamalıydılar.

Çünkü o öyleydi. Karanlığına rağmen, *Dedushka*'nın ölümünden beri tutunduğum ışık oydu.

Rolan'ın ofisine vardığımızda, korumalarının çoğu ya ölmüş ya da yaralanmış durumdaydı. Muhtemelen yakında takviye gelecekti ama umarım bu gerçekleşmeden buradan çıkmış olurduk.

İçeri daldığımızda, Rolan sanki bizi bekliyormuş gibi elinde bir silah tutuyordu. Vlad'la Julian, sanırım beni korumak için önüme geçtiler ama ben onların arkasına saklanmadım.

Kendi silahımı kaldırıp Rolan'a yaklaştım, böylece burun buruna durduk. Konuştuğumda sesim sert, taviz vermeyen bir tondaydı, tıpkı *Dedushka*'nın emir verdiği zamanlardaki sesi gibi. "O nerede?"

Gülümsedi, bu hareketle üst dudağı inceldi. "Muhtemelen ölüyor. Yanında en acımasız adamlarım var."

Kyle'ın ölmekte olduğu ihtimalini fazla düşünmemeye çalıştım ve tekrar ettim: "Nerede. O? Eğer söylemezsen, beynini dağıtırım."

"Bu diplomatik bir soruna yol açar, Rus prensesi. Büyükbaban sana ne olursa olsun liderleri vurmamayı öğretmedi mi?"

"Büyükbabam hayatta olsaydı yüzüne ateş ederdi. Eğer bana şu anda nerede olduğunu söylemezsen, seni öldüreceğim."

"O zaman onu nasıl bulacaksın? O burada bile değil."

Rolan blöf yapıyor olmalıydı. Onu kulüpten bu kadar çabuk uzaklaştırmış olamazdı. Eğer biri binadan çıkmış olsaydı, Kirill ve Sasha bana söylerdi.

Arkamdan ayak sesleri geldiğinde dikkatim dağıldı. Sadece bir saniyenin çok küçük bir bölümüydü ama Rolan bunu değerlendirip silahı kafama doğrulttu. "Silahını bırak."

Emre uyarken nefesim kesildi.

Vlad ve Julian'a işaret etti. "Siz de, tabii onun cenazesine gitmek istemiyorsanız."

Vlad, Julian'la birlikte silahlarını yavaşça yere indirirken içinden küfür etti.

Düşün, Rai. Kyle bu durumda ne yapardı?

Rolan'dan kurtulmak için en iyi seçeneği düşünürken gözlerimi yavaşça kapattım. Tek başıma olsaydım işler daha kolay olurdu. Artık bebeği de düşünmem gerekiyordu, bu yüzden aceleci kararlar veremezdim.

"Aptal küçük sürtük kendini bir şey sanıyor," diye Rolan kulağıma tısladı. "Senin gibi cılız bir şeyin beni öldürebileceğine gerçekten inandın mı?"

Gözlerimi yavaşça açtım ve o anda onu gördüm. İlk başta, bütün gün onu çok düşündüğüm için bunun hayal gücümün bir oyunu olduğunu sandım ama Julian silahını yere bıraktıktan sonra ayağa kalkmak için biraz daha zaman harcadığında, arkasında Kyle'ı gördüm.

Kan içinde kalmıştı; yüzü, gömleği, hatta saçı bile. *Aman Tanrım, vuruldu mu?*

Rolan da onu fark etmiş olmalıydı. "Evet..."

Havada yankılanan yüksek sesli bir silah sesi sözünü kesti ve sırtımdaki ağırlık kayboldu. Arkama baktığımda, onu alnında kanlı bir delikle sırtüstü yatarken buldum. Dili dışarı çıkmıştı, gözleri boşluğa bakıyordu.

Güçlü eller beni omuzlarımdan tuttu ve Kyle'a inanamayan gözlerle baktım.

"İyi misin? Özür dilerim. O sana bu kadar yakınken o atışı yapmamalıydım." Kulağımı ovuşturdu ve o anda kulağımın uğuldadığını fark ettim. "O beni gördü ve sana ateş etmeye hazırdı, o yüzden..."

Yanaklarını avuçlayıp başparmağımla kanı silince sözünü kesti. "Vuruldun mu? Yaralandın mı? Vlad, Dr. Putin'i ara ve Ruslan'a onu almasını söyle..."

Kyle'ın eli omzumdan yüzüme kaydı. "Kan benim değil. Ben iyiyim."

"Emin misin?" Yanlarından göğsüne doğru dokunarak onu yokladım. "Hiçbir yerin yaralanmadı mı?"

"Yeni gibiyim. Kurşunların beni öldüremeyeceğini söylemiştim." Gülümsedi ve arkasında duran, Julian'la aynı yaşlarda görünen kızıl sakallı adama işaret etti. "Flame'e ya da vaftiz babama sor."

"Sana bununla dalga geçme demiştim!" Göğsüne bir yumruk attım ve beni bırakmasını sağladım. "Sen kurşun geçirmez değilsin, seni aptal. Bu intihar görevi de neyin nesi? Rolan'ı gerçekten tek başına alt edecek miydin?"

"O lanet olası çocuk olmasaydı onu rahatlıkla vururdum. Onu öldüreceğim."

"Yani şimdi suçu bir çocuğa mı atıyorsun?"

"Beni ele veren Peter'dı."

"O işe yaramaz mı?"

"O, sonuçta işe yaramaz değil. Seni merdivenlerden iten oydu, onu bulup mezara iteceğim."

Ah. Demek suçlu Peter'dı. O zaman sesinin tanıdık geldiğini biliyordum. O konuya odaklanmak istemediğimden başımı salladım.

"Konuyu saptırma," diye azarladım. "Konu, kimseye haber vermeden bu göreve çıkmanla ilgili."

"Benim işim bu."

"Sana inanamıyorum. Gerçekten sana inanamıyorum. Asla değişmeyeceksin, değil mi? Sadece canın ne isterse

onu yapmaya devam edeceksin ve başkalarının ne düşündüğü ya da hissettiği umurunda bile olmayacak." Sesim sonunda kırıldı ve içindeki bu kırılganlıktan nefret ettim.

Lanet olsun ona.

"Hey, prenses..." Beni kolumdan yakalamaya çalıştı ama ben çekilip çıkışa doğru büyük adımlarla yürüdüm.

"Hadi eve gidelim, Vlad."

Vlad, sanki benim adıma onu öldürmek istermişçesine Kyle'a öfkeyle baktı, sonra peşimden geldi.

"Gidiyor musun?" diye sordu Vlad baş başa kaldığımızda.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Sertçe nefes aldım, sonra, "Bizi takip ediyor mu?" diye fısıldadım.

"Hayır."

"Gerçekten mi?" diye tersledim.

Vlad homurdandı. "Eğer onun seni takip etmesini istiyorsan, belki de onu reddetmemeliydin, bilemiyorum?"

"Canı cehenneme."

Eğer ipucunu anlamıyorsa, onun işini onun yerine yapmayacaktım.

Yine de eninde sonunda takip edecekti.

Değil mi?

32. BÖLÜM

Kyle

"Siktir!"

Rolan'ın cansız bedenine tekme attım. O pisliğin ölümü bile sandığım kadar zafer dolu hissettirmiyordu.

Rai, o pislik Vladimir'le birlikte koridorun sonuna doğru kayboldu. Ben orada olmadığım için artık onun yanına yaklaşmak adına daha da fazla fırsatı olacaktı, bu da başından beri onun amacıydı.

Orospu çocuğu.

"Kız seni avucunun içinde tutuyor. Hayal kırıklığına uğradım." Flame kapı pervazına yaslanarak ağzına bir sigara aldı ama yakmak yerine çakmağını sürekli açıp kapatıyordu.

Bu hareketle, kolunun altından "*Yangın Tehlikesine Dikkat Edin*" dövmesi göründü.

"Kapa çeneni, Flame. Neredeyse keskin nişancı elimdeki tırnaklarımı kesiyordu, vaftiz baba!"

"Öyle bir şey olmadı." Flame çakmağını açıp kapatmayı bıraktı.

Gözlerimi kıstım. "Yapmak istedin."

"Ama yapmadım. Ayrıca *Ghost*'a küçük bir çocuk gibi sızlanmayı kes."

"Ben gidip..."

"Yeter." Vaftiz babam iç geçirerek bana yukarıdan baktı. "Şu anda Flame'le atışacak vaktin mi var? Karının peşinden gitmen gerekmiyor mu?"

Yutkunurken boğazım yukarı aşağı hareket etti. "Ne kadar sinirlendiğini gördün. Ayrıca, onu çoktan bıraktım."

"Bıraktın mı?"

"Evet, bıraktım. Sevdiklerim için tehlikeli olduğumu söyleyen sen değil miydin?"

"Senin çılgınlığın onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu."

Emin olamadan ona baktım. "Gerçekten mi?"

"O daha çok seni kurtarmakla ilgileniyordu ve mümkün olduğunca fazla insan gücü elde etmek için elinden geleni yaptı. Rolan tarafından kaçırıldığını öğrendiğinde titriyordu."

Bu demek oluyordu ki... beni önemsiyordu, değil mi?

Umut göğsümde yükseldi ve bir saniyeliğine nefesimi kesen bir güçle patladı. Yine de peşinden gidersem muhtemelen hayalarıma tekme atardı. Peki buna değer miydi? *Kesinlikle evet.*

Vaftiz babam kafama bir tokat attığında inledim. "Ah. Bu ne içindi?"

"Sen artık evlisin. İnsanları senin için endişelendirmeyi bırak."

"Sen..." Kafamın arkasını kaşıdım. "Endişelenmene gerek yok. Ben değiştim."

Flame arka planda alaycı bir şekilde güldü. "Değişmiş, hadi oradan."

"Defol git, Flame. Buradaki işin bitti."

"Sanırım bir süre daha buralarda kalacağım. Beni Ruslara götür. Orada çok daha fazla hareketlilik olduğunu duydum."

"Cesedimi çiğnemeden olmaz."

"Bu sorun olmaz, serseri." Çakmağını bana doğrulttu, sonra açtı. "Seni ben yarattım."

"*Yarattın* mı?"

"Evet, yaptım."

"Siktir git." İç çektim, sonra tekrar vaftiz babama odaklandım. "Her neyse, ben artık bir yetişkinim."

"O zaman öyle davran." Alnıma hafifçe vurdu. "Ve ziyarete gel. Elle seni soruyor."

"Öyle mi?" Şaşkın bir şekilde fısıldadım. "Olan onca şeyden sonra mı?"

"Herkes bizim gibi kalpsiz değil, Kyle. Sana kin beslemiyor, nedeni bilinmeyen bir şekilde."

"O küçük serseri her zaman insanların onu çabucak affetmesini sağlardı," dedi Flame.

"Bu, senin asla sahip olamayacağın o çekici yüzüm yüzünden, Flame. Kıskanmayı bırak." Annem bunu babamdan aldığımı söylemişti ama görünüşe göre o Niall değildi, ben de bir Fitzpatrick değildim.

Eğer babam Rus ise ve annemi hamile bırakacak kadar uzun süredir buradaysa, o zaman ellili yaşlarının sonlarında ya da altmışlı yaşlarının başlarında olmalıydı...

Korumalar içeri dalarken ayak sesleri düşüncelerimi böldü. Flame dikleşti.

"Onlar Rus," dedim, kimin adamları olduğunu anlamak için gözlerimi kısarak. Gösterişçi Mikhail. Majesteleri gelmeden önce her zaman korumalarını içeri daldırırdı.

Neden buraya geldiğini hiç bilmiyordum. *Bir saniye bekle...*

Onu çoktan aradım ve senin onun oğlu olduğuna dair kanıt sundum; yani seni istiyorsa, gelecektir.

Rolan'ın sözleri kafamda kristal berraklığında yankılanıyordu.

Mikhail elinde silahla içeriye koşarken ağzım açık kaldı. Yaşlıydı, ellili yaşların sonlarında ya da altmışlı yaşların başındaydı ama yine de nefes nefese kalması dışında hâlâ formdaydı.

"O nerede...?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda sözü yarım kaldı.

O zaman, yıllardır görmeyecek kadar kör olduğum şeyi anladım; benzerliği. Saçında beyaz teller olsa da rengi benimkiyle aynıydı. Köşeli çenesi ve gözlerinin şekli... benimkilerle tıpatıp aynıydı.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim ki? Niall'ın biyolojik babam olmadığına inanmak için bir nedenim olmamıştı ama yine de...

Mikhail, Rolan'ın cesedini inceledi ve öldüğünden emin olunca, yüzündeki ifade yumuşayarak yavaşça bana yaklaştı. Korumaları geride kaldı, silahlarını önlerinde tutuyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu, aksanı her zamankinden daha yoğundu.

"Neden umurunda olsun ki?" Derin bir nefes aldım, sonra burnumdan verdim. Bunun için vaktim yoktu. Ruslan ve Katia'ya rüşvet verip, hayalarımı tehlikeye atmadan Rai'ye nasıl yaklaşabileceğime dair ipuçları almam gerekiyordu.

"Bilmiyordum." Silahını ceketinin altına soktu.

"Neyi bilmiyordun?"

"Seni. Amy bana söylemedi."

Elimi küçümseyici bir şekilde havaya kaldırdım. "Eh, sürpriz."

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, hiçbir şey söylemeden bir saniye fazla bana baktı.

Bu durum garipti.

"O gece oradaydın," dedim. "Öldüğü gece."

"Evet."

"O zaman neden onu kurtarmadın? Kurtarman gerekiyordu, bu yüzden seni aramıştı."

"Bir saldırının ortasındaydık. Oraya vardığımda o ve Niall ölmüştü. Senden hiçbir iz yoktu, senin de öldüğünü sandım."

"Bir bakıma öldüm."

"Biliyorum. O yüzden..."

"Boş ver."

"Ama..."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, ihtiyar. Sahip olduğum tek baba figürü tam burada." Vaftiz babamı işaret ettim. "Bana hayatta kalmayı öğreten oydu, bunun için öldürmek gerekse bile."

Mikhail'in düşmanca davranmasını bekliyordum çünkü o kadar dar görüşlü bir kişiliğe sahipti ki, işler istediği gibi gitmediğinde hemen tavır takınırdı. Ancak vaftiz babama bakıp, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. O, pervasız bir piç kurusu olarak büyüdü."

"Hey!"

Vaftiz babam kolunu omuzlarıma doladı. "Gençken zayıftı ve hep hasta hissederdi. Diğer çocuklar ona sataşırdı."

Mikhail, yüzünde ilk kez gördüğüm bir ifadeyle bana baktı.

Suçluluk.

Bu ne kadar ironik, değil mi?

"Fazla bilgi verdin, vaftiz baba," diye mırıldandım.

Beni görmezden gelerek Mikhail'le konuşmaya devam etti. "Ama ondan çok daha büyük olsalar da onları tekmeledi, tırmaladı, çizdi. O küçük çocuğun büyüyüp elimizdeki en iyilerden biri olacağını kim bilebilirdi ki?"

Sesindeki gurur tonunu duyunca boğazımı temizledim. On yıl önce yaşanan onca olaydan sonra vaftiz babamın benim hakkımda böyle konuşacağını hiç düşünmemiştim.

"Orada olmadığım için üzgünüm." Mikhail'in sesinde içten bir pişmanlık vardı. "Bilsem, bu olmazdı."

"Boşuna nefesini harcama, ihtiyar. Seni ya da ne yapabileceğini hiç umursamıyorum."

"Ben umursuyorum." Bir an durdu. "İlişkimizin iyi bir başlangıç yapmadığını biliyorum ama bir şans istiyorum."

"Ne için bir şans?"

"Senin baban olmak için."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Zaten iki oğlun yok mu? Neden bir tane daha eklemek isteyesin ki?"

"Çünkü sen en büyüğümsün. Vârisim."

"Hayatta olmaz. Fark etmediysen, Bratva ile hiç ilgilenmiyorum."

"Ama Rai ile ilgileniyorsun, değil mi?"

"Onu bu tartışmaya dahil etmek sana yardımcı olmaz. Aslında, puanını düşürür."

"Yeterince güçlü olursan, ona yardım edebilirsin."

"Onu sevmediğini sanıyordum."

"Nefret ediyorum ama sadece işimi mahvetmeye devam ettiği için. Bana bir şans verirsen, ona düşmanlık etmeyi bırakacağım."

"Sana şans vermesem bile ona düşmanlık etmeyi bırakacaksın." Onun üzerinde dikildim. "Onunla uğraşırsan benimle uğraşırsın." Yanından geçip gittim. "Ben gidiyorum, vaftiz baba. Haberleşiriz."

"Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Mikhail arkamdan seslendi.

"Davranışlarına bağlı," diye cevap verdim arkamı dönmeden.

Koruma ekibi bana yol açmak için kenara çekildi ve bu muamelenin uzun vadede ne kadar sinir bozucu olacağını hissedebiliyordum.

Neyse, bekleyip görecektim. Şu anda, karımı geri kazanmanın zamanı gelmişti.

@ayisigikitap

33. BÖLÜM

Rai

Beni takip etmedi.

Gerçekten takip etmedi.

Belki gelir diye birkaç dakika balkonda bekledim ama ondan hiçbir iz yoktu.

Hiç yoktu. Ne bir arama ne de mesaj.

Çantama koyduğum, bana bıraktığı mektuba bakıp duruyordum. Onu son kez mi görüyordum? Gerçekten mi?

Bana yaşattığı onca şey için onu fena hâlde pataklamam gerekirdi. Ona geri gelmesi, en azından benimle konuşması için her türlü sebebi vermiştim. Ona gitmiştim. Alyansımı çıkarmamıştım. Ayrılmanın çözüm olduğunu düşündüğü için ona aptal olduğunu söylememiştim.

Her şeyi yapmıştım ama o gelmemişti bile.

Canı cehenneme.

Duş almaya gitmek üzereydim ki odamın dışından bir kargaşa sesi geldi.

Kalbim deli gibi atıyordu, kapıyı açarken neredeyse ayağıma takılıp düşüyordum.

Beni karşılayan Kyle'ın yüzü değildi. Onun yerine Ruslan ve Katia, Lia ile tartışıyor, ona içeri giremeyeceğini söylüyorlardı.

"Neler oluyor?" Sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım.

"Sizi rahatsız etmememizi söylemiştiniz, hanımefendi," dedi Ruslan. "Ama Bayan Volkov sizi görmek için ısrar ediyor."

"Sorun değil." Onlara, sonra da ona gülümsedim. "İçeri gel, Lia."

Arkamdan içeri girip kapıyı kapattı. Yüzü solgundu, dudakları kurumuştu. Elbisesinin düğmeleri yanlış iliklenmişti, sanki giyinmek için acele etmiş gibiydi.

"Otur." Oturma odasını işaret ettim.

Nefesini toparlayarak çılgınca başını salladı.

"Her şey yolunda mı, Lia?" Belki de kocasının yokluğunun bir nedeni vardı. "Adrian iyi mi?"

"Tabii ki iyi, ne zaman iyi olmadı ki?" diye tersledi ama bu tamamen öfkeden değildi. Altında başka bir şey vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum. Nefret mi? Kin mi?

"Tamam. Neden buraya geldiğini bana söyleyebilir misin?" Bu garipti, Adrian'ın katı ve gizemli doğasını bildiğim için onun refakatsiz dolaşmasına izin vermezdi.

Kocaman gözleri bana bakıyordu, göz kapaklarında yaşlar birikmişti. *Vay canına, neler oluyor?*

"Geçen sefer bana yardım edeceğini söylemiştin, Rai."

"Ederim."

"Söz mü?"

"Evet, elbette. Bana neler olduğunu anlat yeter."

"L-lütfen... l-lütfen Adrian'dan kaçmama yardım et." Titreyen terli elleriyle ellerimi tuttu. "Yapmazsan, öleceğim."

Kahretsin.

Katia ve Ruslan'a, Lia'yı Adrian'ın haberinin olmadığı gizli sığınaklarımızdan birine götürmelerini söyledikten sonra duş almaya gittim.

Ne yapacağımdan emin olmasam da Lia sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi ve Adrian'dan uzaklaşmaya çaresizce ihtiyaç duyuyordu. Eğer ona bir şey yaparsa, onu öldürürdüm.

Duşun altında dururken, elimi karnıma koydum. "Eğer erkeksen, sakın kadınlara kötü davranma. Eğer kızsan, sırf erkeklik organın yok diye erkeklerin sana kötü davranmasına izin verme."

Başımı salladım. Bir fetüsle konuştuğuma inanamıyordum ama Reina'nın, o ya da Asher onunla konuştuklarında Gareth'ın karnında hareket ettiğini söylediğini hatırlıyordum.

Çocuğumun Gareth gibi tam bir aileye sahip olmayacağı düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. Ne olursa olsun, bu çocuğa bakacaktım. Reina ile o samimi konuşmayı yaptığımdan beri içimde küçük heyecan patlamaları hissediyordum.

Annem gibi olmak istiyordum. Çocuklarımı hayatım pahasına korumak istiyordum.

Vücudumu bir havluya sardıktan sonra küçük bir havluyla saçımı kurulayarak banyodan çıktım.

Yatak odamızın ortasında duran adamı gördüğümde ayaklarım kendiliğinden durdu.

Kyle.

Beni takip etti.

Bu düşünce dudaklarımın titremesine sebep oldu, sonra onları sıkı bir çizgi hâline getirdim.

Duş almış olmalıydı çünkü az önceki kan izleri yok olmuştu. Gergin kaslarına yapışan temiz beyaz bir gömlek giyiyordu. Saçları hafif nemliydi, bazı teller alnına düşüyordu.

Gerçekten burada.

Bir an için sanki ikimiz de gerçekliği sindiriyormuşuz gibi sessizce birbirimize baktık.

"Beni dinler misin?" diye sordu kısık bir sesle.

"Ne hakkında? Zaten bir mektup bırakıp veda etmedin mi?"

Derin bir nefes verdi. "O bir hataydı."

"Hata mı?"

"Hayır. Söylediklerimde ciddiydim, tek bir şey hariç."

"Ne?" Sesim zar zor duyuluyordu.

"Senden ayrılmanın doğru seçim olduğu kısmı."

"Değil mi?"

"Kesinlikle değil. Öyle olması gerektiğini biliyorum ama senden ayrılmaya kendimi ikna edemiyorum." Hafifçe gülümsedi. "Bu sabah odadan çıkarken kalbimi söküp attığımı düşünürsek, bu oldukça ironik."

"Neden yaptın bunu, Kyle?"

"Sana söyledim, senin için tehlikeliyim."

"Buna ben karar veririm."

"Sana zarar verdim." Omuzlarımdaki morlukları işaret etti.

"Bana zarar verseydin, bana dokunmana izin verir miydim sence?" Sesim alçaldı. "Fark etmediysen, sayamayacağım kadar çok kez orgazm oldum. Ayrıca, durmanı hiç istemedim. Fazla gelseydi, isterdim."

"Yine de... biraz sert davrandım."

"Sert olmasını seviyorum."

Gözleri parladı. Bunu itiraf edebileceğinden daha çok seviyordu, belki ben de öyleydim.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Evet... Seni kliniğe götüreceğim. Yanında olacağım."

"Bana sadece bir doktor gerekiyor, klinik değil."

Kaşlarını çattı. "Neden? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Hastanedeki doktor bir kadın doğum uzmanına ihtiyacım olduğunu söylemişti."

Aniden farkına vardı ve sessiz kaldı. "Sen..." diye fısıldadı.

"Bebeği doğuracağım," diye sözünü tamamladım.

"Neden?"

"Çünkü istiyorum."

"Çocuk istemediğini sanıyordum."

"O eskidendi, güvensizliğim beni ele geçirmişken öyleydim."

"Peki şimdi?"

"Şimdi, bunu yapacak kadar kendime güveniyorum. Annem ve Reina gibi iyi bir anne olmak istiyorum. Beni yanlış anlama, haplarımı değiştirmen çok iğrenç bir hareketti, bunu hayatının sonuna kadar yüzüne vuracağım."

Bir an sessiz kaldıktan sonra elini cebine soktu.

Onu ve sessizliğini izledim, sonra birdenbire, "Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye patladım.

"Bir şey sormak istiyorum ama cevabı duymak istediğimden emin değilim."

"Sormadan bilemezsin." Bana yaklaşması gerekiyordu çünkü aramızdaki mesafe sinirlerimi bozuyordu.

"Çocuğun geleceğinde bir yerim var mı?"

"Neden olmasın ki? Sen babasısın."

"Peki ya *senin* geleceğinde?"

"Ne düşünüyorsun?"

Derin mavi gözleri benimkilere delici bir bakış attıktan sonra içini çekti. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, her şeyi mahvettiğimin farkında olduğum ve bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğum."

"Ne gerekiyorsa mı?"

"Her şeyi, prenses."

"O zaman beni asla terk etme. Asla. Ciddiyim, Kyle. Beni bir daha terk etmeye cesaret edersen, öfkemi üzerinde boşaltırım."

Bana doğru ilerlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, uzun bacakları mesafeyi anında kapattı. Tam önümde durdu, ta ki etrafım onun kokusuyla dolana kadar. "Bu beni geri kabul edeceğin anlamına mı geliyor?"

Onu gömleğinin yakasından yakalayıp parmak uçlarında yükselerek dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. Sadece birkaç saniye sürdü ama başım hafifledi.

Aşağı indiğimde, sanki havada süzülüyormuşum da sonunda yere iniyormuşum gibi hissediyordum.

"Seni seviyorum, Kyle. Seni tanıdığımdan beri sana âşığım ama bunu sana ya da kendime itiraf edecek cesaretim hiç olmamıştı."

"Lanet olsun, prenses," dedi nefes nefese. "Sanırım seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Ama ben bir korkaktım."

"İkimiz de öyleydik." Hâlâ elimde tuttuğum gömleğinin yakasını okşadım. "Bence bunu telafi etmeliyiz."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Şimdi beni öpecek misin, kocacığım?"

"Ah, seni öpmekten daha fazlasını yapacağım, karıcığım."

Beni kollarının arasına aldı. Çığlık attım ama sesim dudaklarının benimkilerle birleşmesiyle yutuldu.

SON SÖZ

Rai

Bir yıl sonra

Giyinme odamın önünde durmuş, bir gecelik seçiyordum. Gerçi bu gece muhtemelen ihtiyacım olmayacaktı.

Zaten çoğu gece de ihtiyacım olmazdı.

Elim bir tanesine zar zor dokunmuşken, arkadan sıcak bir vücut bana yapıştı. Gözlerimi bir an kapatıp temiz ve o kendine özgü erkeksi kokusunun karışımını içime çektim. İkinci bir deri gibi bana yapıştı.

Üzerimde onun kokusunu hissetmeyi seviyordum. Ayrıyken bile her an yanımda olduğunu hissediyordum.

Arkamı döndüm, çıplaklığımı saklamaya çalışmadım; Kyle'ın yanında tamamen özgürdüm. Ayrıca, gözlerinin fırtınalı bir gökyüzünün öfkeli mavisi rengine dönüşmesini seviyordum.

Yüzüne o bakışı takabilen tek kişi bendim. Onun benim derimin altına girdiği kadar, onun derisinin altına giren tek kişi.

"Erken dönmüşsün. Mikhail sana zorluk çıkarmıyor, değil mi?"

"Sanki çıkarabilirmiş gibi. Ona kâr ettiriyorum. Ayrıca, ona zorluk çıkaran benim, tersi değil."

Güldüm, bunu neredeyse hayal edebiliyordum. Kyle, Mikhail'in babası olduğunu öğrendiğinden beri, yavaş yavaş ekibine göz kulak oluyor ve daha genç, pervasız üvey kardeşlerine biraz akıl öğretiyordu. Sanırım davranış sorunları kanlarında vardı ama Kyle artık bunun kendisini yönlendirmesine izin vermeyecek kadar büyümüştü.

Mikhail ile ilişkimizin harika olduğunu söyleyemezdim. Hâlâ onun yöntemlerini onaylamıyordum ve o da hâlâ benim kendi iyiliğim için fazla karıştığımı düşünüyordu. Ancak Kyle için birbirimize tahammül ediyorduk.

"Peki seni yutmak üzereyken neden babamdan bahsediyoruz?" Dudaklarını boynuma indirdi, tenimi emdi ve benden bir inilti kopardı.

"Öyle mi?"

"Tabii ki öyle." Kemeriyle uğraşırken tenime karşı konuştu. "Çabuk, şeytanın uşağı uyanmadan."

Güldüm ama beni kucağına aldığında sesim çığlığa dönüştü; iki büyük eli de uyluklarımın altındaydı. O içime girerken bacaklarım beline dolandı. Beni duvara yaslamaya bile zahmet etmedi. Kyle, içime girerken tüm ağırlığımı üzerinde tuttu. Bu pozisyon gücünü azaltmadı; aksine, daha derine girmesini sağladı.

Tüm gücümle omuzlarına tutunup inledim. "Ah, K-Kyle... orası... orası..."

"Şşş, onu uyandıracaksın." Tam da ihtiyacım olan yere girmesine rağmen dudaklarıma gülümsedi.

Vücudumu sanki kendi şaheseriymiş gibi öğrenmeye devam etmesi ve duramaması çılgıncaydı. Hâlâ beni, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim zevk doruklarına çıkarıyordu.

İnsanlar yakında bir rutine gireceğimizi, her şeyin normalleşeceğini söylüyordu ama hâlâ öyle olmamıştı. Hamileyken hiç olmadığı kadar çok seks yapmıştık, bunun suçlusu hormonlardı. Doğum yaptıktan sonra bile Kyle bana dokunmayı ve beni orgazma ulaştırmayı bırakmamıştı. Doktor tekrar seks yapabileceğimi söyler söylemez, Kyle'ın ofisine dalmış, üzerine çıkmıştım. Muhtemelen bunun suçlusu da doğum sonrası hormonlardı.

Peki ama bu? Onun yanında anında kendimi kaybetmem? Bunun için sadece onun varlığıyla kolayca tahrik olan aptal bedenimi ve kalbimi suçlayabilirdim.

Ben paramparça olurken Kyle içime boşaldı, tırnaklarım gömleğine battı.

Nefes nefese, başımı omzuna yaslayıp nefesimi toparladım. Kyle aynı pozisyonda kaldığına göre ağırlığımı taşımaktan yorulmuş gibi görünmüyordu.

Saçlarımı yüzümden çekip alırken dudakları şakağıma değdi. Tanrım, beni sert ve pişmanlık duymadan becermesi kadar, bana dokunuşunun bu nazik hâlini de seviyordum.

Bu artık sıradan bir olay hâline gelmiş olabilirdi ama hiçbir şeyi hafife almıyordum. Bugüne gelene kadar çok acı çekmiştik, dünyamızda her gün bir savaş alanı gibiydi. Yine de Kyle'la ben başka türlüsünü istemezdik.

Sergei hâlâ hayattaydı ve kanserini iyileştirebilecek yeni bir tedaviyi deniyordu, bu yüzden liderlik değişmemişti.

Ancak pek çok şey değişmişti. En önemlisi de Anastasia'ydı. Kyle'la yeniden bir araya geldikten birkaç gün sonra, uyandığımızda onun gittiğini fark etmiştik. Geride bıraktığı tek şey, parayı çaldığını, üzgün olduğunu ve onu aramamamız gerektiğini söyleyen bir nottu.

Elbette onu aramıştık ama sanki başka bir boyuta çekilmiş gibiydi. Arkasında hiçbir iz bırakmamıştı.

Kaybolmadan önceki tuhaf davranışları artık daha mantıklı geliyordu.

Kimse tatlı, masum Anastasia'nın böyle bir şey yapabileceğini düşünmezdi ama sanırım hepimiz onun ne kadar zeki olduğunu göz ardı etmiştik; o saf görünüşün sadece bir maske olabileceği ihtimalini görmezden gelmiştik.

V Şirketi'nde yapılan iç soruşturmanın ardından, sisteme nasıl gizlice sızdığını anlamıştım. Stajı sırasında her ay zimmetine küçük meblağlar geçirmiş, sonra da parayı alıp gitmişti.

Kyle'ın hırsızı vurmasına hazır olan Sergei, notunu bulduktan sonra onu korumamız gerektiğini söylemişti çünkü kardeşlikten başka biri onun çaldığını öğrenirse, bulunup öldürülürdü. Hırsızlara merhamet yoktu.

Kyle'ı Rolan'a teslim eden genç muhafız Peter da ortadan kaybolmuştu. Igor onun Rusya'ya döndüğünü düşünüyordu ama kesin olarak bilmiyordu. Kyle ise onu bulup öldürmekte ısrarcıydı, hem o gün onu Rolan'a teslim ettiği, hem de beni merdivenlerden ittiği için.

İrlandalılarla savaş tamamen bitmiş değildi ama yeni liderleri, Rolan kadar bize karşı saldırgan değildi.

Damien'le Kirill hâlâ sinirlerimi bozuyordu ama ikisi de artık masadaki varlığım hakkında yorum yapmıyordu. *V*

Şirketi'ne sağladığım net kâr göz önüne alındığında, kimse değerimi sorgulayamazdı.

Artık Reina, Asher ve Gareth ile açıkça buluşmaya bile başlamıştım. Kirill öğrendiyse, diğerleri de hemen peşinden gelecekti ve ikiz kız kardeşimi sanki kirli bir sırmış gibi saklayamazdım.

Tabii, güvenlik konusunda onların canını sıkmıştım ama Reina düzenli olarak benimle görüşebilecekse buna değeceğini söylemişti. Sonra bizim için "çiftler buluşması" ayarlamıştı. Kocalarımızı yanıltmak için birbirimizin kıyafetlerini giymeyi denemiştik ama onlar bizi anında fark etmişti. Kyle'a nasıl anladığını sorduğumda, gözlerimdeki bakıştan anladığını söylemişti. Kimse, ikiz kardeşim bile, onu taklit edemezdi.

Kyle'ın saçlarını okşayarak, geriye yaslanıp yüzüne baktım. "Seni sevdiğimi biliyor musun?"

O gülümsedi. "Pek sayılmaz. Tekrar eder misin?"

Yanağına, göz kapaklarına ve burnuna yumuşak öpücükler kondurup dudaklarıyla bitirdim. "Seni her şeyden çok seviyorum."

Dünyaya sert iş yüzümü gösterirken, Kyle'ın yanında tamamen özgür olabiliyordum. Bu his benim afrodizyağımdı.

Öpücüğü derinleştirip ikinci tura geçmek üzereydim ki, yan odadan gelen bir ağlama sesi beni böldü.

Vücudundan aşağı inerken Kyle inledi. "Şu aşk düşmanı."

"Kes şunu." Güldüm, bulduğum ilk sabahlığı giydim ve oğlumuzun yattığı beşiğe doğru adımlarımı hızlandırdım.

Onu kucağıma aldığımda hemen sakinleşti. Nikolai iki aylıktı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel mavi gözlere sahipti. Reina, gözlerinin benimkilerle Kyle'ınkilerin karışımı

olduğunu söylüyordu. Saçları babasınınkiyle aynı renkteydi ve cildi o kadar yumuşaktı ki, yapabilseydim bütün gün onu öperdim.

Ona olan hamileliğim o kadar sorunsuz geçmişti ki, zamanın nasıl geçtiğini neredeyse hissetmemiştim. O kadar uysal bir bebekti ki, sadece ben uyanıkken ya da Kyle beni kucağına aldığında tekmeliyordu. Sanki ikimizi de hissediyormuş, varlığını hissettirmek istiyormuş gibiydi. Hamileliğin bu kadar kolay geçmesinin bir nedeni de Kyle'ın her saniye bana özen göstermesi olabilirdi. Neredeyse hiç yanımdan ayrılmamıştı ve bana dünyadaki en değerli şeymişim gibi hissettirmişti.

Hâlâ da öyleydi.

"Yalnız kaldığın için mi korktun, bebeğim?" Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi. "Kyle! Gördün mü? İlk gülümsemesi."

"Sadece benimle dalga geçiyor." Kyle arkamdan kollarını belime doladı ve Nikolai'nin parmağını tutmasına izin verdi. "Baba-oğul kılavuzundaki ilk kural, babanın işine karışmaman, Nikolai."

"Çok kötüsün." Başımı göğsüne yaslayarak güldüm. "O daha bir bebek. Hem onu doğurma fikri senin fikrindi, hatırladın mı?"

"Ve şimdi bedelini ödüyordum."

"Ama buna değer. Bir ailemiz var."

Kafamın üstüne bir öpücük kondurdu ve ben kollarında eridim. "Öyle. İkinizi de canım pahasına koruyacağım."

"Ben de."

SON SÖZ

Kyle

Üç yıl sonra

Biri bana bir gün bir çocuğun yatağında oturup ona yatmadan önce hikâye okuyacağımı söyleseydi, onu vururdum.

Ben küçük çocuklarla mı?

Ben hikâye mi okuyacaktım?

Rai'yi hamile bırakmanın en iyi fikir olduğunu düşündüğümde aklımdan ne geçiyordu, bilmiyordum. Ancak mesele de buydu: Aklım başımda değildi.

Hayatımıza girip tüm dikkatimizi ve daha fazlasını talep edecek minik insanları hesaba katmamıştım.

Nikolai'nin seks hayatımı engelleme faaliyetleri yetmezmiş gibi, o sefer haplarına dokunmamış olmama rağmen bir şekilde Rai'yi yine hamile bırakmıştım. Doğum kontrolü kullanmayıp hamile kalan oydu.

Sadece bir bebek değil, iki bebek doğurmuştu. Evet, doğruydu. Şu anda neredeyse iki yaşında olan ve anneleriyle teyzelerinin sivri mizaçlarını almış olan tek yumurta ikizi kızlarımız Mia ve Maya vardı.

Rai ve Reina, özellikle ikisi de kendileri gibi sarışın oldukları için onlara kendilerini hatırlattıklarını söyleyip duruyorlardı.

İkizler yanıma yerleşti, Nikolai de ortada oturdu, ben de onlara yatmadan önce hikâye okumak için oturdum. Rafta duran sayısız çocuk kitabından birini seçtim ama Nikolai onu itti. "Onu zaten biliyoruz, baba. Yeni bir şey."

"Yeni bir şey!" diye Mia da katıldı.

"Yeni! Yeni, baba!" Maya kolumu çekti.

Bu küçük pislikler benim çocuklarımdı ama çok talepkârlardı. Rai, bana çekmiş olduklarını söylüyordu. Ha. *Bana mı?* Bana kafa tutuyorlardı. Vaftiz babam bile benim lehime tanıklık edebilirdi.

"Tamam, tamam." Kitabı kapattım. "Bir zamanlar, bir canavar vardı."

Çocukların gözleri bu sözle fal taşı gibi açıldı. Prenslerle ilgili hikâyelerden çok canavarlarla ilgili hikâyeleri seviyorlardı.

"Canavar ne yapacağını bilmiyordu."

"Neden?" diye sordu Maya. "Yaralanmış mıydı, baba?"

"Öyle de denebilir. Çok kötü yaralanmıştı."

"Zavallı canavar." Mia suratını astı. "Biri gelip onu öperek iyileştirebilir mi?"

"Hayır!" Nikolai itiraz etti. "O bir canavar. Kimse onu öpmez."

"Aynen öyle," diye devam ettim. "Tamamen yalnızdı, gidecek hiçbir yeri yoktu. Kendini boş ve amaçsız hissediyor, her zaman varlığının önemsiz olduğunu düşünüyordu. Daha da kötüsü, diğer canavarlar onu öldürmek istiyordu."

"Ah," dedi Maya ve Mia aynı anda, küçük çeneleri titredi.

"Ve?" Nikolai'nin gözleri tabak kadar açıldı.

"Güçlü bir prenses tarafından kurtarıldı."

"Gerçekten mi?" Maya'nın yüzü aydınlandı.

"Evet, benim küçük balkabağım."

"Prenses çok güzel miydi?" diye sordu Nikolai.

"Şimdiye kadar var olmuş en güzel prensesti."

"Annem gibi mi?" diye sordu Mia, bana bakarak.

"Tıpkı annen gibiydi."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu kız kardeşi.

"Evet, sonra ne oldu, baba?" diye ekledi Nikolai.

"Sonra onu kalesine götürdü ve yaralarını iyileştirdi. Ondan sonra, tıpkı size benzeyen üç güzel canavar doğurdu."

İkizler kıkırdadı, ben de onları gıdıkladım. Nikolai kaçmaya çalıştı ama onu da yakaladım, ta ki üçü de çığlık atıp nefes nefese kalana kadar.

Bu kadar enerji harcadıktan sonra uykuya dalmaları uzun sürmedi. Nikolai'yi yatağına taşıdım ama ikizlerle uğraşmadım. Zaten her zaman yan yana uyurlardı.

"İyi geceler, benim küçük canavarlarım." Işık düğmesine bastım ve odaları loş yıldızların görüntüleriyle doldu.

Nikolai doğduktan kısa bir süre sonra nihayet Bratva'nın ana evinden taşınmıştık. Göl kenarındaki küçük kulübeyi yıkmış, Rai'ye ve ailemize yakışır bir ev inşa etmiştim.

Sergei'nin kanseri gerileme aşamasındaydı ve hâlâ kardeşlik üzerinde hüküm sürüyordu.

Mikhail, psikotik kafalarına akıl sokulması gereken diğer oğulları -üvey kardeşlerim- yerine açıkça beni tercih ediyordu. Ne de olsa bu bir maratondu, depar atmak değil.

Hayatımızın tek boynuzlu atlarla dolu olacağını hiç düşünmemiştim ve dürüst olmak gerekirse, ne Rai ne de ben o tür sıkıcı bir varoluşa uyum sağlayabilirdik. O da benim kadar heyecan için yaşıyordu. Başka türlüsünü istemezdik.

Kapıyı kapatır kapatmaz, ince kollar belime dolandı. Dönüp güzel karıma bakarken gülümsedim.

Dudakları benimkilere dokundu ve ben kemiklerime işleyen bir açlıkla onu öptüm. Ne kadar süredir birlikte olduğumuzun önemi yoktu; bu kadına doyacağım bir gün asla olmayacaktı.

"Az önce onlara hikâyemizi mi anlatıyordun?" diye fısıldadı dudaklarıma, parmaklarını göğsümde gezdirerek.

"Belki."

"Sen bir canavar değilsin, Kyle."

"Bir zamanlar öyleydim. Hâlâ bazen öyleyim." Alt dudağını ısırıp emdim, sonra bıraktım. "Bu gece canavar tarafımı görmek ister misin?"

"Buna hayır demeyeceğimi biliyorsun."

"Siktir, bebeğim. Seni yutacağım."

"Bu bir söz mü?"

"Sihirli kelimeleri söyle."

Kollarını bana doladı ve içini çekti. "Seni seviyorum, Kyle."

"Ben de seni seviyorum, Rai."

Sonra onu yatak odamıza taşıdım. O gülüyordu, mutluluğu etrafımızdaki havada yankılanıyordu.

Bizim mutluluğumuz.

SON

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP